

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 12. ŘÍJNA 2025

Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.

„Svatý Lukáš, evangelisto, ochránce lékařů a ikonografů, ve svém evangeliu jsi zjevil Boží lásku a milosrdenství.

Jako malíř, osvícený vírou, svým pokorným uměním maluje ikonu, tak jsi nám vykreslil vrcholné dílo Boží: nejblahoslavenější Pannu Marii, kterou zde uctíváme na této milostné ikoně lidskou rukou nevytvořené.”

ARCHA SV. LUKÁŠE v bazilice sv. Justiny, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, Padova, Itálie, 7.7.2019.

KALENDÁŘE 2026

K DISPOZICI V KOSTELE - DO NEDĚLE, 16. LISTOPADU 2025

89,- Kč

89,- Kč

89,- Kč

89,- Kč

89,- Kč

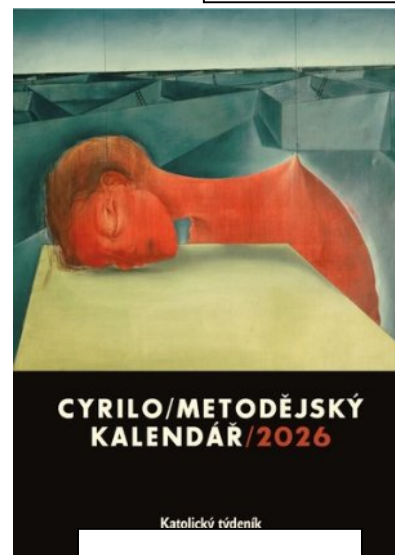
89,- Kč

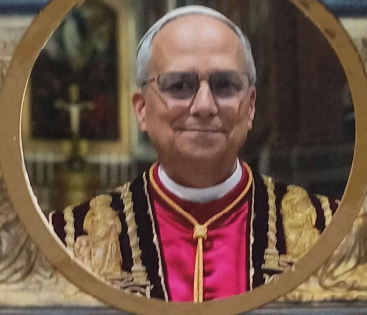
89,- Kč

89,- Kč

269,- Kč

: IUBILAEUM A.D. MMXXV :

Sua Santità Leone XIV

imparte di cuore
la Benedizione Apostolica a
František Buček

in occasione del suo 90° Compleanno
e mentre la estende ai familiari, ai congiunti e a quanti
si uniscono al suo rendimento di grazie al Signore
per i doni che hanno allietato la sua vita gli augura
pace, buona salute e ogni desiderata prosperità

6 Ottobre 2025

Ex Aedibus Vaticanis, die 09.08.2025

Card. Stanisław Dziwisz
Eleemosynarius Apostolicus

Svatý otec Lev XIV. ze srdce uděluje Apoštolské Požehnání Františku Bučkovi u příležitosti jeho 90. narozenin a zatímco je rozšiřuje na příbuzné a na všechny, kdo jsou s ním spojeni v díkůvzdání Pánu za dary, které naplňovaly jeho život radostí, mu přeje pokoj, pevné zdraví a vše, po čem touží. 6. října 2025. Z Vatikánských paláců, 09. 08. 2025.

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ІНФОРМАТОР

29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 19. ŘÍJNA 2025

Pomoc nám přijde od Hospodina, který učinil nebe i zemi.

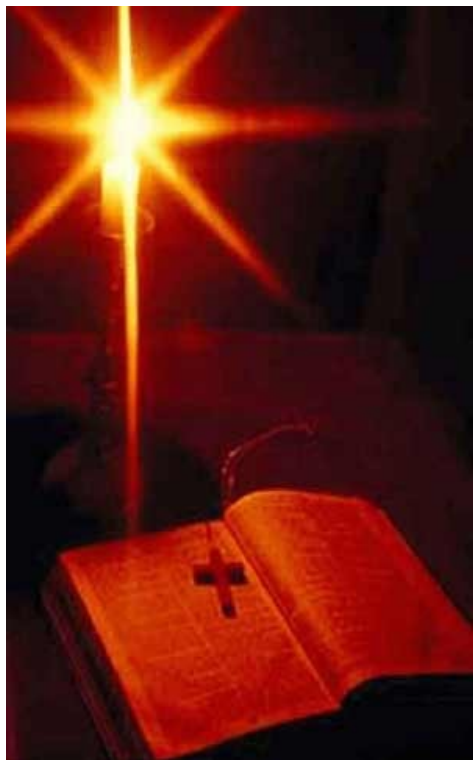

KAPLE SV. BARTOLA LONGA V BAZILICE PANNY MARIE RŮŽENCOVÉ V POMPEJÍCH.

DOLE: exteriér papežské baziliky Panny Marie Růžencové v Pompejích,
Peregrinatio in Honorem Apostolorum Gentium Slavorum, Pompei, Itálie, 8. července 2019.

LITURGICKÉ TEXTY 28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – 2KRÁL 5,14-17

Čtení z druhé knihy královské.

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý.

Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: "Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka."

Elizeus odpověděl: "Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!" Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel.

Náman pak řekl: "Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prstě, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu."

ŽALM 98

Zpívejte Hospodinu píseň novou, – neboť učinil podivuhodné věci. – Vítězství je dílem jeho pravice, – jeho svatého ramene. Hospodin uvedl ve známost svou spásu, – před zraky pohanů zjevil svou spravedlnost. – Rozpomenul se na svou dobrotu a věrnost – Izraelovu domu. Všechny končiny země uzřely – spásu našeho Boha. – Jásejte Hospodinu, všechny země, – radujte se, plesejte a hrejte!

2. ČTENÍ – 2TIM 2,8-13

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všechno, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

EVANGELIUM – LK 17,11-19

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: "Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!"

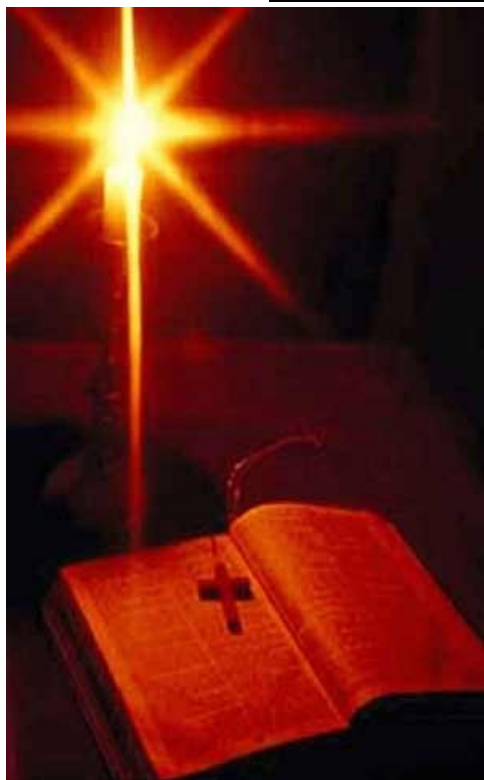
Když je uviděl, řekl jim: "Jděte a ukažte se kněžím." A jak odcházeli, byli očištěni.

Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl Ježíšovi k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán.

Ježíš na to řekl: "Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?" A jemu řekl: "Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila."

LITURGICKÉ TEXTY 29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – EX 17,8-13

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: "Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce." Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Áron a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Áron a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostrým mečem Amalečany a jejich válečné sbory.

ŽALM 121

Zvedám své oči k horám. – Odkud mi přijde pomoc? – Pomoc mi přijde od Hospodina, – který učinil nebe i zemi. Nedopustí, aby se tvá noha zvrtila, – nebude dřímat tvůj strážce. – Ano, nebude dřímat a spát – Izraelův strážce. Hospodin tě střeží, – Hospodin je tvým ochráncem po tvé pravici. – Za dne ti slunce neublíží, – ani měsíc v noci. Hospodin tě bude střežit ode všeho zlého, – střežit bude tvou duši. – Hospodin bude střežit tvůj odchod i příchod – nyní i navěky.

2. ČTENÍ – 2TIM 3,14-4,2

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timoteovi.

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Písma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, zapřísahám tě při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

EVANGELIUM – LK 18,1-8

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: "V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: „Zastaň se mě proti mému odpůrci!“ Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: „I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak sem bude ustavičně chodit a mě trápit.“" A Pán řekl: "Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?"

JEŽÍŠ KRISTUS NAŠE NADĚJE

III. JEŽÍŠOVA PASCHA

6. Sestup. „V tom (duchu) šel a přinesl zprávu duším uvězněným.“ (1Petr 3,19)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 24. září 2025)

Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom (duchu) šel a přinesl zprávu duším uvězněným. (1Petr 3,18-19)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

I dnes se zaměříme na tajemství Bílé soboty. Je to den velikonočního tajemství, kdy se vše zdá být nehybné a tiché, zatímco ve skutečnosti se odehrává neviditelné dílo spásy: Kristus sestupuje do říše pekel, aby přinesl zvěst o vzkříšení všem, kteří byli v temnotě a stínu smrti.

Tato událost, kterou nám předala liturgie a tradice, představuje nejhlubší a nejradikálnější projev Boží lásky k lidstvu. Nestačí totiž říkat ani věřit, že Ježíš za nás zemřel: je třeba uznat, že věrnost jeho lásky nás chtěla hledat tam, kde jsme se sami ztratili, tam, kam může proniknout jen síla světla schopného překonat vládu temnoty.

Podle biblického pojetí není podsvětí natolik místem, jako spíše existenciálním stavem: stavem, v němž je život oslaben a vládne bolest, osamělost, vina a odloučení od Boha a od ostatních. Kristus nás dosahuje i v této propasti, překračuje brány tohoto království temnoty. Vstupuje takřka do samotného domu smrti, aby jej vyprázdnil, aby osvobodil jeho obyvatele a vzal je jednoho po druhém za ruku. Je to pokora Boha, který se nezastaví před naším hříchem, který se nezalekne extrémního odmítnutí ze strany člověka.

Apoštol Petr nám v krátkém úryvku ze svého prvního listu, který jsme vyslechli, říká, že Ježíš, oživený Duchem svatým, šel zvěstovat spásu „i uvězněným duším“ (1 Pt 3,19). Je to jeden z nejdojímavějších obrazů, který se nevyskytuje v kanonických evangeliích, ale v apokryfním textu zvaném Nikodémovo evangelium. Podle této tradice vstoupil Boží syn do nejhlubší temnoty, aby dosáhl i těch nejvzdálenějších ze svých bratrů a sester a přinesl jim své světlo. V tomto gestu je obsažena veškerá síla a něha velikonočního poselství: smrt nikdy není posledním slovem.

Milovaní, tento Kristův sestup (do pekel) se netýká pouze minulosti, ale dotýká se života každého z nás. Podsvětí není pouze stavem těch, kteří zemřeli, ale také těch, kteří prožívají smrt kvůli zlu a hříchu. Je to také každodenní peklo působené osamělostí, hanbou,

opuštěností, únavou ze života. Kristus vstupuje do všech těchto temných skutečností, aby nám svědčil o Otcově lásce. Nikoliv aby soudil, ale aby osvobodil. Nikoliv aby obviňoval, ale aby zachránil. Činí tak bez povyku, po špičkách, jako ten, kdo vstupuje do nemocničního pokoje, aby nabídl útěchu a pomoc.

Církevní otcové v mimořádně krásných stránkách popsali tento okamžik jako setkání: setkání mezi Kristem a Adamem. Setkání, které je symbolem všech možných setkání mezi Bohem a člověkem. Pán sestupuje tam, kde se člověk ze strachu schoval, a volá ho jménem, bere ho za ruku, pozvedá ho a vede ho zpět ke světlu. Činí tak s plnou autoritou, ale také s nekonečnou něžností, jako otec se synem, který se bojí, že už není milován. Na východních ikonách, které znázorňují vzkříšení, je Kristus zobrazen, jak proráží brány podsvětí a do rozpražených paží bere Adamovu a Evinu ruku.

Nezachraňuje jen sám sebe, nevrací se k životu sám, ale táhne s sebou celé lidstvo. To je skutečná sláva Vzkříšeného: je to síla lásky, je to solidarita Boha, který se nechce spasit bez nás, ale jen s námi. Boha, který nevstává z mrtvých, aniž by přijal naše utrpení a pozvedl nás k novému životu.

Bílá sobota je tedy dnem, kdy nebe navštěvuje zemi nejhluběji. Je to čas, kdy se každého koutu lidské historie dotýká světlo Velikonoc. A pokud Kristus mohl sestoupit až tam, nic nemůže být vyloučeno z jeho vykoupení. Ani naše noci, ani naše nejstarší viny, ani naše zpřetrhaná pouta. Neexistuje minulost tak zkažená, neexistuje historie tak kompromitovaná, že by se jí nemohlo dotknout milosrdenství.

Drazí bratři a sestry, sestoupit pro Boha není porážka, ale naplnění jeho lásky. Není to selhání, ale cesta, kterou nám ukazuje, že pro jeho lásku není žádné místo příliš vzdálené, žádné srdce příliš uzavřené, žádný hrob příliš zapečetěný. To nás utěšuje, to nás podporuje. A když se nám někdy zdá, že se dotýkáme dna, pamatujme: to je místo, odkud Bůh může začít nové stvoření. Stvoření složené z lidí, kteří se pozvedli, ze srdcí, kterým bylo odpuštěno, a slz, které byly setřeny. Bílá sobota je tichým objetím, kterým Kristus představuje celé stvoření Otcí, aby je znovu umístil do jeho plánu spásy.

JUBILEJNÍ AUDIENCE

(náměstí sv. Petra, 27. září 2025)

Doufat znamená tušit. Ambrož z Milána.

V té chvíli zajásal v Duchu svatém a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo! Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.“ (Lk 10, 21-22)

Drazí bratři a sestry, dobrý den a vítejte!

Jubileum z nás činí poutníky naděje, protože tušíme velkou potřebu obnovy, která se týká nás i celé země. Právě jsem řekl „tušíme“: toto sloveso – tušit – popisuje pohyb

ducha, inteligenci srdce, kterou Ježíš nacházel především u maličkých, tedy u lidí pokorného srdce.

Vzdělaní lidé totiž často intuitivně vnímají málo, protože se domnívají, že vše vědí. Je však krásné mít v mysli a v srdci ještě prostor na to, aby se Bůh mohl zjevit. Kolik naděje přináší nové intuice v Božím lidu!

Ježíš nad tím jásá, je plný radosti, protože si uvědomuje, že maličci to intuitivně chápou. Mají *sensus fidei*, což je jakoby „šestý smysl“ prostých lidí pro Boží věci. Bůh je prostý a zjevuje se prostým. Proto existuje neomylnost Božího lidu ve víře, jejíž výrazem a službou je papežova neomylnost (*srov. II. vatikánský koncil, Lumen gentium, 12; Mezinárodní teologická komise, Sensus fidei v životě církve, 30-40*).

Rád bych připomněl jeden moment v dějinách církve, který ukazuje, jak naděje může vycházet ze schopnosti lidu intuitivně vnímat. Ve čtvrtém století byla církev v Miláně rozdělena velkými konflikty a volba nového biskupa se měnila v opravdový chaos. Zasáhl občanský představitel, guvernér Ambrož, který díky své velké schopnosti naslouchat a zprostředkovávat přinesl klid. Příběh vypráví, že se tehdy ozval dětský hlas, který zvolal: „Ambrož biskupem!“ A tak i celý lid volal: „Ambrož biskupem!“

Ambrož nebyl ani pokřtěný, byl pouze katechumen, tedy připravoval se na křest. Lid však v tomto muži vycítil něco hlubokého a zvolil ho. Tak získala církev jednoho ze svých největších biskupů a učitele církve. Ambrož nejprve nechtěl, dokonce utekl. Poté však pochopil, že se jedná o Boží povolání, a nechal se pokřtít a vysvětit na biskupa. Stal se křesťanem tím, že se stal biskupem! Vidíte, jaký velký dar dali maličci církvi? I dnes je to milost, o kterou můžeme prosit: stát se křesťany, zatímco žijeme povolání, které jsme přijali! Jsi matka, jsi otec? Staň se křesťanem jako matka a otec. Jsi podnikatel, dělník, učitel, kněz, řeholnice? Staň se na své cestě křesťanem. Lidé mají tento „čich“: rozumějí, zda se stáváme křesťany, či nikoliv. A mohou nás napravovat, mohou nám ukazovat směr k Ježíši.

Svatý Ambrož v průběhu let svému lidu mnoho vrátil. Například vymyslel nové způsoby zpěvu žalmů a hymnů, slavení a kázání. On sám měl intuici, a tak se naděje znásobila. Augustin se obrátil díky jeho kázání a byl jím pokřtěn. Intuice je způsob, jak mít naději, nezapomínejme na to!

I takto Bůh vede svou církev vpřed a ukazuje jí nové cesty. Intuice je cit malých pro přicházející království. Ať nám jubileum pomůže stát se malými podle evangelia, abychom mohli intuitivně vnímat a sloužit Božím snům!

U HROBU SV. AMBROŽE
v kryptě stejnojmenné baziliky v Miláně,
*Peregrinatio ad Loca Amoris quo maior nullus
ita splendet*, Miláno, Itálie, 20.6.2015).

9. Zmrtvýchvstání. „Pokoj vám!“ (Jan 20,21)

(GENERÁLNÍ AUDIENCE, náměstí sv. Petra, 1. října 2025)

Navečer toho prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (Jan 20,19-23)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Středobod naší víry a jádro naší naděje jsou pevně ukotveny v Kristově vzkříšení. Při pozorné četbě evangelií si uvědomujeme, že toto tajemství je překvapivé nejen proto, že jeden člověk – Syn Boží – vstal z mrtvých, ale také kvůli způsobu, jakým se k tomu rozhodl. Ježíšovo vzkříšení totiž není okázalým triumfem, není

pomstou ani odplatou jeho nepřátelům. Je to úžasné svědectví o tom, jak láska dokáže povstat po velké porážce a pokračovat ve své nezadržitelné cestě.

Když se zvedáme po nějakém zranění způsobeném jinými, často je naší první reakcí hněv, touha někomu oplatit to, co jsme utrpěli. Zmrtvýchvstalý (Ježíš) tak nereaguje. Po svém vystoupení z podsvětí se Ježíš nijak nemstí. Nevrací se prostřednictvím mocných gest, ale s mírností projevuje radost z lásky, která je větší než jakékoli zranění a silnější než jakákoli zrada.

Vzkříšený (Ježíš) necítí žádnou potřebu zdůrazňovat nebo potvrzovat svou nadřazenost. Zjevuje se svým přátelům – učedníkům – a činí tak s velkou diskrétností, aniž by si vynucoval jejich schopnost přijetí. Jeho jediným přáním je vrátit se do společenství s nimi a pomoci jim překonat pocit viny. Vidíme to velmi dobře ve večeradle, kde se Pán zjevuje svým přátelům uzavřeným ve strachu. Je to okamžik, který vyjadřuje mimořádnou sílu: Ježíš, poté co sestoupil do hlubin smrti, aby osvobodil ty, kteří v ní byli uvěznění, vstupuje do uzavřené místnosti lidí ochromených strachem a přináší dar, ve který by se nikdo neodvážil doufat: pokoj.

Jeho pozdrav je prostý, téměř obyčejný: „Pokoj vám!“ (Jan 20,19). Ale je doprovázen gestem tak krásným, že je téměř nepatřičné: Ježíš ukazuje učedníkům své ruce a bok se stopami utrpení. Proč ukazovat rány právě před těmi, kteří ho v těch dramatických hodinách zapřeli a opustili? Proč neskrýt ty stopy bolesti a zabránit tak opětovnému otevření ran způsobených zahanbením?

Evangelium však říká, že když učedníci uviděli Pána, zaradovali se (srov. Jan 20,20). Důvod je hluboký: Ježíš se nyní plně smířil se vším, co vytrpěl. Není v něm ani stín zášti.

Rány neslouží k výčitkám, ale k potvrzení lásky silnější než jakákoli nevěra. Jsou důkazem toho, že právě v okamžiku našeho selhání se Bůh nestáhl. Nevzdal se nás.

Tak se Pán ukazuje nahý a bezbranný. Nežádá, nevydírá. Jeho láska neponižuje; je to pokoj toho, kdo trpěl z lásky a nyní může konečně prohlásit, že to mělo smysl.

My naopak často maskujeme své rány z pýchy nebo ze strachu, že projevíme svou slabost. Říkáme „to nevadí“, „to je už minulost“, ale ve skutečnosti nejsme smíření se zradami, které nás zranily. Někdy raději skrýváme, jak těžké je pro nás odpustit, abychom se neprojevíli jako zranitelní a neriskovali další utrpení. Ježíš tak nečiní. Nabízí své rány jako záruku odpuštění. A ukazuje, že vzkříšení není vymazáním minulosti, ale jejím proměněním v naději na milosrdenství.

Poté Pán opakuje: „Pokoj vám!“ A dodává: „Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás“ (v. 21). Těmito slovy svěřuje apoštolům úkol, který není tolik mocí, jako spíše odpovědností: být ve světě nástroji smíření. Jako by říkal: „Kdo jiný než vy, kteří jste zakusili selhání a odpuštění, může zvěstovat milosrdnou Otcovu tvář?“

Ježíš na ně dechne a daruje jim Ducha svatého (v. 22). Je to tentýž Duch, který ho podporoval v poslušnosti Otci a v lásce až na kříž. Od té chvíle už apoštolové nemohou mlčet o tom, co viděli a slyšeli: že Bůh odpouští, pozvedá, navrací důvěru. To je jádro poslání církve: neovládat ostatní, ale sdělovat radost těch, kteří byli milováni, i když si to nezasloužili. Je to síla, která dala vzniknout a růst křesťanskému společenství: mužům a ženám, kteří objevili krásu návratu k životu, aby jej mohli darovat ostatním.

Drazí bratři a sestry, i my jsme posláni. I nám Pán ukazuje své rány a říká: Pokoj vám. Nebojte se ukázat své rány uzdravené milosrdenstvím. Nebojte se přistupovat k těm, kteří jsou uzavřeni ve strachu nebo pocitu viny. Ať dech Ducha svatého učiní i nás svědky tohoto pokoje a této lásky, která je silnější než jakákoli prohra.

JUBILEJNÍ AUDIENCE

(náměstí sv. Petra, 4. října 2025)

Doufat znamená volit. Klára z Assisi.

Žádný služebník nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat a druhého milovat, nebo se bude prvního držet a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. “To všechno slyšeli farizeové, kteří měli rádi peníze, a posmívali se mu. (Lk 16,13-14)

Drazí bratři a sestry, dobrý den a všechny vás vítám!

V právě přečteném biblickém textu (Lk 16,13-14) evangelista zaznamenává, že se někteří lidé Ježíši vysmívali, poté, co jej vyslechli. Jeho řeč o chudobě se jim zdála absurdní. Přesněji řečeno, dotkla se jich v jejich citlivém místě, totiž v jejich připoutanosti k penězům.

Drazí přátelé, přišli jste jako poutníci naděje a jubileum je časem konkrétní naděje, kdy naše srdce může najít odpuštění a milosrdenství, aby vše mohlo začít znovu. Jubileum také podněcuje naději na jiné rozdělení bohatství, na možnost, že země bude patřit všem, protože ve skutečnosti tomu tak není. V tomto roce se musíme rozhodnout, komu budeme sloužit, zda spravedlnosti, nebo nespravedlnosti, zda Bohu, nebo penězům.

Doufat znamená volit. To znamená alespoň dvě věci. Tou zřejmější je, že svět se změní, pokud se změníme my. Poutě se konají právě proto, jsou volbou. Svatou branou procházíme, abychom vstoupili do nové doby. Druhý význam je hlubší a jemnější: doufat znamená volit, protože ten, kdo nevolí, propadá zoufalství. Jedním z nejčastějších důsledků duchovního smutku, tedy akédie, je nevolit nic. Ten, kdo ji prožívá, je pak zachvácen vnitřní leností, která je horší než smrt. Doufat naopak znamená volit.

Chtěl bych dnes připomenout jednu ženu, která se s Boží milostí dokázala rozhodnout. Odvážnou dívku, která šla proti proudu: Kláru z Assisi. A jsem rád, že o ní mohu mluvit právě v den svátku svatého Františka. Víme, že když se František rozhodl pro evangelijní chudobu, musel se rozejít se svou rodinou. Byl to však muž: došlo sice k pohoršení, ale bylo menší. Klářina volba byla ještě

RELIKVIE SV. KLÁRY, v kryptě stejnojmenné baziliky v Assisi, *Peregrinatio In Honorem Apostolorum Gentium Slavorum*, Assisi, Itálie, 30.6.2019.

působivější: byla to dívka, která se chtěla Františkovi podobat, jako žena chtěla žít svobodně jako oni bratři! Klára pochopila, co evangelium vyžaduje. Ale i ve městě, které se považuje za křesťanské, může evangelium, které se bere vážně, působit jako revoluce. Tehdy, stejně jako dnes, je třeba se rozhodnout! Klára se rozhodla, a to nám dává velkou naději. Vidíme totiž dva důsledky její odvahy následovat toto přání: prvním je, že mnoho dalších dívek z onoho kraje našlo stejnou odvahu a zvolilo si Ježíšovu chudobu, život podle blahoslavenství; druhým důsledkem je, že tato volba nebyla jakýmsi pomíjivým zanícením, ale trvá dodnes. Klářina volba inspirovala volby duchovních povolání po celém světě, a tak tomu je dodnes. Ježíš říká: nelze sloužit dvěma pánům. Takto je církev mladá a přitahuje mladé lidi. Klára z Assisi nám připomíná, že evangelium se mladým lidem líbí. Je to tak dodnes: mladí lidé mají rádi lidi, kteří se rozhodli a nesou důsledky svých rozhodnutí. A to vede ostatní k tomu, aby se také rozhodli. Je to svaté napodobování: nestávají se „fotokopii“, ale každý, kdo se rozhodne pro evangelium, se rozhoduje pro sebe. Ztrácí sám sebe a nachází sám sebe. Zkušenost to potvrzuje: takto se to děje.

Modleme se tedy za mladé lidi; a modleme se, abychom byli církví, která neslouží penězům ani sama sobě, ale Božímu království a jeho spravedlnosti. Církví, která má podobně jako svatá Klára z Assisi odvahu obývat město jinak. To dává naději!

JUBILEJNÍ POUŤ KATECHETŮ

(homílie papeže Lva XIV., náměstí sv. Petra, 28. září 2025 za účasti katechetky, Mgr. Jany Zehnalové)

Drazí bratři a sestry,

Ježíšova slova nám sdělují, jak Bůh pohlíží na svět, v každé době a na každém místě. V evangeliu, které jsme vyslechli (Lk 16,19-31), jeho oči pozorují chudáka a boháče, toho, kdo umírá hlady, a toho, kdo se před ním přejídá; vidí elegantní šaty jednoho a rány druhého, které olizují psi (srov. Lk 16,19-21). Ale nejen to: Hospodin vidí do srdcí lidí a skrze jeho oči poznáváme chudáka a lhostejného

člověka. Lazar je zapomenut těmi, kteří stojí před ním, hned za dveřmi jejich domu, ale Bůh je mu nablízku a pamatuje si jeho jméno. Člověk, který žije v hojnosti, je naopak bezejmenný, protože ztrácí sám sebe a zapomíná na svého bližního. Je rozptylován myšlenkami svého srdce, plného věcí a zbaveného lásky. Jeho majetek z něj nečiní dobrého člověka.

Příběh, který nám Kristus předává, je bohužel velmi aktuální. Na prahu bohatství dnes stojí bída celých národů, sužovaných válkou a vykořisťováním. Zdá se, že se během staletí nic nezměnilo: kolik Lazarů umírá před chamtivostí, která zapomíná na spravedlnost, před ziskem, který pošlapává lásku, před bohatstvím, které je slepé k bolesti chudých! Evangelium však ujišťuje, že Lazarovo utrpení má konec. Jeho bolesti končí, stejně jako končí hýření bohatého, a Bůh vykonává spravedlnost vůči oběma: „Žebrák umřel a andělé ho odnesli do Abrahámovy náruči. Pak umřel i boháč a byl pohřben.“ (v. 22). Církev neúnavně hlásá toto slovo Páně, aby obrátilo naše srdce.

Milovaní, zvláštní shodou okolností byl právě tento úryvek z evangelia pronesen během Jubilea katechetů ve Svatém roce milosrdenství. Papež František se obrátil na poutníky, kteří přijeli do Říma při této příležitosti, a zdůraznil, že Bůh vykupuje svět od všeho zla tím, že dává svůj život za naši spásu. Jeho čin je počátkem našeho poslání, protože nás vybízí, abychom se obětovali pro dobro všech. Papež řekl katechetům: „Tímto středem, kolem kterého vše obíhá, tímto pulzujícím srdcem, které dává život všemu, je velikonoční zvěst, první zvěst: Pán Ježíš vstal z mrtvých, Pán Ježíš tě miluje, dal za tebe svůj život; vstal z mrtvých a žije, je ti nablízku a čeká na tebe každý den“ (*Homílie, 25. září 2016*). Tato slova nás vedou k zamyšlení nad dialogem mezi bohatým mužem a Abrahámem, který jsme slyšeli v evangeliu: jedná se o prosbu, kterou bohatý muž vznáší, aby zachránil své bratry, a která se pro nás stává výzvou.

V rozhovoru s Abrahámem totiž volá: „Když k nim přijde někdo z mrtvých, pak se obrátí“ (Lk 16,30). Abrahám mu odpovídá: „Jestliže neposlouchají Mojžíše a proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých“ (v. 31). A hle, jeden vstal z mrtvých: Ježíš Kristus. Slova Písma nás tedy nechtějí zklamat ani odradit, ale probouzejí naše svědomí. Naslouchat Mojžíšovi a prorokům znamená pamatovat na přikázání a sliby Boha, jehož prozřetelnost nikdy nikoho neopouští. Evangelium nám zvěstuje, že život

každého člověka se může změnit, protože Kristus vstal z mrtvých. Tato událost je pravdou, která nás zachraňuje: proto je třeba ji poznat a zvěstovat, ale to nestačí. Je třeba ji milovat: právě tato láska nás vede k pochopení evangelia, protože nás proměňuje a otevírá naše srdce Božímu slovu a tváři bližního.

V tomto smyslu jste vy, katechetové, oněmi Ježíšovými učedníky, kteří se stávají jeho svědky: název služby, kterou vykonáváte, pochází z řeckého slovesa *katēchein*, což znamená hlasitě učit, dávat zaznít. To znamená, že katecheta je člověk slova, slova, které pronáší svým vlastním životem. Prvními katechety jsou proto naši rodiče, ti, kteří k nám jako první promluvili a naučili nás mluvit. Stejně jako jsme se naučili svůj mateřský jazyk, tak ani hlásání víry nelze svěřit jiným, ale děje se tam, kde žijeme. Především v našich domovech, u stolu: když je tam hlas, gesto, tvář, která vede ke Kristu, rodina zakouší krásu evangelia.

Všichni jsme byli vychováni k víře díky svědectví těch, kteří uvěřili před námi. Katecheti nás doprovázejí ve víře jako děti, jako mladé lidi, jako dospělé a také jako seniory a sdílejí s námi neustálou cestu, tak jako jste to v těchto dnech učinili vy na této jubilejní pouti. Tato dynamika zahrnuje celou církev: jak totiž Boží lid vychovává muže a ženy ve víře, „vzrůstá chápání předaných věcí a slov, a to jak přemýšlením a studiem věřících, kteří je uchovávají ve svém srdci (srov. Lk 2,19 a 51), tak hlubším pochopením duchovních skutečností z vlastní zkušenosti, tak také hlásáním těch, kteří s poslušností v biskupském úřadě přijali bezpečné charizma pravdy“ (*Dogmatická konstituce Dei Verbum*, 8). V tomto společenství je katechismus „cestovním prostředkem“, který nás chrání před individualismem a neshodami, protože dosvědčuje víru celé katolické církve. Každý věřící spolupracuje na jeho pastoračním díle tím, že naslouchá otázkám, sdílí zkoušky, slouží touze po spravedlnosti a pravdě, která přebývá v lidském svědomí.

Takto katechetové učí, tj. zanechávají vnitřní stopu: když vychováváme k víře, nedáváme ponaučení, ale vkládáme do srdce slovo života, aby přineslo ovoce dobrého života. Svatý Augustin odpověděl jáhnu Deogratiasovi, který se ho ptal, jak být dobrým katechetou: „Vysvětluj vše tak, aby ten, kdo tě poslouchá, uvěřil, a když uvěří, aby doufal, a když doufá, aby miloval“ (*De catechizandis rudibus*, 4, 8).

Drazí bratři a sestry, přijměme tuto výzvu za svou! Pamatujme, že nikdo nedává to, co nemá. Kdyby bohatý muž z evangelia měl lásku k Lazarovi, prokázal by dobro nejen chudému, ale i sám sobě. Kdyby ten bezejmenný muž měl víru, Bůh by ho zachránil ze všech muk: to jeho lpění na pozemském bohatství mu vzalo naději na skutečné a věčné dobro. Když i my jsme pokoušeni chamtivostí a lhostejností, mnozí dnešní Lazarové nám připomínají Ježíšova slova a stávají se pro nás ještě účinnější katechezí v tomto jubilejním roce, který je pro všechny časem obrácení a odpuštění, zasazování se za spravedlnost a upřímného hledání míru.

SVATÝ ROK V DĚJINÁCH CÍRKVE (9)

PROF. THDR. JAROSLAV POLC (14. září 1929, Chicago, USA – 15. ledna 2004, Praha)

Pius XII. v předvečer Svatého roku 1950

23. prosince 1949, v předvečer otevření Svaté brány, se konala tradiční audience, při které kardinálové blahopřáli papeži Piu XII. k blížícím se svátkům vánočním a k Novému roku. V odpovědi na slova kardinála děkana Pius XII. mimo jiné řekl:

»Víme, jak velké naděje skládáte do tohoto Svatého roku. I my pevně doufáme, že Boží Prozřetelnost chce v něm a skrze něj vykonat divy pro lidskou rodinu... My sami, jimž Boží Prozřetelnost vyhradila výsadu jej vyhlásit a dát celému světu, cítíme předtuchu jeho důležitosti pro další půlstoletí. Zdá se nám, že Svatý rok 1950 bude rozhodnou chvílí pro kýženou duchovní obnovu moderního světa a rozřeší onu duchovní krizi, která svírá duše našeho času. Kýžený soulad nebeských i pozemských hodnot, božských i lidských, úkol to a povinnost naší generace, se splní, nebo alespoň urychlí, setrvají-li Kristovi věřící pevně ve svých předsevzetích, budou-li důsledně pokračovat v započatém díle a nedají se svést prázdnými utopiemi a strhnout stranickými zájmy a egoismy.«

Pius XII. dále znovu přímo oslovil i ty, kteří se vzdálili od Krista a církve, ty »kteří jsou vzdáleni svým odmítavým a agnostickým postojem k největšímu životnímu problému,« i ty, »kteří tvrdí, že jsou spokojeni s klamným názorem na svět, který upírá prvnímu duchovnímu principu jakékoliv místo... nebo kteří nesnášejí jeho nezničitelnou přítomnost a nesmyslně žárlí na jeho svrchovanou vládu, když mu vypovídají boj ve snaze udusit svědectví, jež mu vydává všechno tvorstvo i jejich vlastní srdce«. Tak »trpí vyhnanstvím a osamoceností ve vesmíru, prázdnotou pouště, do níž se sami odsoudili přijetím ateismu«.

Vyzval i celý svět, aby se aspoň ve Svatém roce navrátil k původním Božím plánům, neboť se »pokusil setrást lehké jho Boží a současně odvrhl i řád jím určený a s pýchou padlého anděla na počátku stvoření se pokouší o vytvoření světa jiného podle své libovůle«.

Závěrem Pius XII. zval všechny křesťany na pout' do Říma, kde u hrobu svatého Petra, nad nímž se tyčí katedra živého vikáře Kristova, smí každý křesťan říci: »Řím je mou vlastí«. »V lesku bazilik, v kráse slavných obřadů, v šeru starobylých křesťanských hřbitovů, před významnými ostatky světců,« končí Pius XII., »budete dýchat ovzduší svatosti, míru a všeobecnosti, která dodá vašemu životu hlubokou a křesťanskou obnovu.«

Ve večerním tichu se pak nesl na pozdrav nastávajícímu Svatému roku i hlas všech římských zvonů. Ráno 24. prosince, hodinu před otevřením Svaté brány, byla Svatopetrská bazilika zcela zaplněna prvními poutníky.

Vyhlášení amnestií

Řada států vyhlásila u příležitosti Svatého roku o vánocích nebo po nich amnestii vězňů. V dekretu podepsaném brazilským presidentem bylo toto rozhodnutí odůvodněno starobylým starozákonním zvykem propouštění otroků a vězňů v roce židovského jubilea. Ve Španělsku bylo amnestováno 13000 vězňů, v Chile bylo propuštěno na svobodu 124 vězňů, 697 vězňům byl zmírněn trest. V Dominikánské republice vyhlásil amnestii i diktátor Rafael Leonidas Trujillo a v Japonsku udělil amnestii protestantský vojenský velitel generál Douglas McArthur 46 japonským válečným zločincům, odsouzeným pro menší přečiny.

Už od prvních dnů přijížděly tisíce poutníků z celého světa do Říma. Nadšení, jež jeho vyhlášení všude vzbudilo, bylo projevem miliónů křesťanů, kteří se sotva vzpamatovali z útrap nedávno minulé války. Byl to výraz jejich nadějí a víry v novou, lepší budoucnost a vnější projev věrné oddanosti víře, kterou znovu našli uprostřed tolika strádání a utrpení, stejně tak jako přesvědčení, vyjádřeného už Piem XII. že nový, lepší svět nelze budovat bez nového člověka, člověka, který žije z hodnot duchovních, z víry v Krista. Proto zatímco ve vrcholné organizaci národů světa, ve Spojených národech nebylo možno odstranit zásadové rozdíly, rozdělující národy, Svatý rok byl prvním skutečně největším svorným a radostným shromážděním lidstva po druhé světové válce.

Pomoc poutníkům

Je nepopíratelné, že všeobecné radostné nadšení dalo miliony poutníků do pohybu, ale mnohým byly oběti cesty usnadněny, ne-li umožněny všestrannou podporou. Poprvé od zániku Papežského státu bylo možno vykonat církvi něco především pro poutníky chudé a potřebné, jak se o ně kdysi starala zvláštní bratrstva. Tentokrát ovšem nešlo o bratrstva, nýbrž o různá dobrovolná sdružení, a nakonec i o pomoc domácích zemí.

Tak brazilský prezident poskytl všem státním zaměstnancům, kteří chtěli vykonat pout' Svatého roku, 60 dnů placené dovolené. Je to ovšem případ ojedinělý, ale mnohem více bylo možno vykonat přímo na místě pro ty, kteří se už doslali do Říma.

Tam byla už na podzim 1949 učiněna opatření proti zvyšování cen, zajištěno zásobování potravinami, a pro chudé poutníky Svatý stolec zřídil zvláštní lidové kantýny, kde se bylo možno nasytit za velice nízkou cenu, neboť zbytek nákladu byl hrazen z církevních peněz.

I ubytování poskytovaly stovky římských církevních ústavů za nominální ceny, a aby i mladí mohli vykonat pout' Svatého roku, bylo pro ně zřízeno péčí italské skautské organizace stanové město s 1600 lůžky, sprchami, kantýnou, kde bylo možno podávat za

nízkou cenu současně 500 jídel, s poštou, barem, obchody a poštovním úřadem. Stanové město bylo spojeno se středem Říma autobusovou linkou. Bylo slavnostně vysvěceno a otevřeno na Květnou neděli, 2. dubna, a pojmenováno po patronu skautů svatém Jiří.

Jiné středisko »svatého Františka« vysvětil v nově postavené budově 3. dubna mons. Montini. Mohlo v něm bydlet levně 400 osob najednou a po Svatém roce bylo předáno chudým římským rodinám.

Smíření s mrtvými

Svatý rok 1950 se však netýkal pouze živých. Nedávno minulá válka a její oběti byly až dosud příliš živé. Tak živé, že vzpomínky na ně dosud jitřily rány, jež nepřítel zasazoval nepříteli. Z výzvy Pia XII. po všeobecném smíření a odpuštění, jehož vyjádřením měl být Svátý rok, vznikla krásná myšlenka projevit křesťanskou lásku i těm, co se stali obětmi vzájemného nelidského vraždění.

Mnoho bylo hrobů neznámých padlých v Itálii, neméně jinde, hrobů, o něž se nikdo nestaral, poněvadž rodiny padlých ani o nich nevěděly, nebo žily daleko. V rámci Svatého roku hledali v Itálii a ve Francii skauti tyto zapomenuté hroby a podávali prostřednictvím charitních organizací zprávy příbuzným v Německu a jinde, zatímco německá katolická Charita zjišťovala hroby cizinců, kteří zahynuli za války v Německu. Tak během Svatého roku a po něm řada německých a rakouských poutníků mohla položit aspoň květiny na hroby svých padlých. V Německu se zase zavazovaly katolické ženy, že budou zdobit hroby cizinců, a že se budou modlit za spásu jejich duše.

Mezi tisíci dopisů se octla i poznámka »poněvadž hrob vašeho bratra je v pásnu okupovaném Rusy, není možno nic podniknout pro udržování hrobu,, neboť Rusové se nepřipojili k naší iniciativě«, ale byly to poznámky velmi vzácné, jež budily spíše tichý smutek uprostřed radostného nadšení Svatého roku.

Průběh Svatého roku

I tomu, kdo žil během oslav Svatého roku v Římě, je těžko popsat jeho průběh, neboť všechny dojmy splývají v jediný obraz plný jasu a nadšení. Milostivé léto proměnilo Řím v jediný svátek, v jediné Tedeum všech národů za skončení války. Celý svět se sešel u hrobů apoštolů a není možno ani vypočítat všechny skupiny, jež se tam vystřídaly. A mezi poutníky nebyli jen staří.

Katolická mládež připutovala do Říma ve statisícových zástupech a vyplnila Svátý rok svým nadšením, neboť právě na mladé lidi dříve nejbolestněji doléhala tíže války a mír jim otevřel nové a jasné obzory. Jejich pestrobarevné kroje a prapory dodaly Svatému roku živost a barvu. Zvláště početné byly skupiny skautů a skautek. Jejich počet nečekaně vzrostl hlavně v zemích, kde byl skauting během války zakázán. Stejně nemožné je vypočítat všechny sjezdy, které se konaly v Římě během Milostivého léta, neboť nejen katolické akademie a organizace, ale i mnoho společnosti světského rázu si zvolilo Řím za místo svých sjezdů.

Pius XII. už ve svém vánočním poselství před zahájením Milostivého léta zdůraznil, že Svátý rok *»nemá být hlučným svátkem, záminkou ke zbožným roztržitostem, ani marnivým vynášením katolických sil, jak tomu rozumí svět, který považuje za veliký úspěch*

chvilkový souhlas davů. Svatý rok má především způsobit niternou obrodu ctností v lidských, duších, má být rokem velikého návratu k Bohu a odpuštění v době odpadu a vin nedávných dnů».

Svatý rok si skutečně zachoval usebraný ráz, takže, když se ptali milánského arcibiskupa, kard. Schustera, co nového v Římě viděl, odpověděl: *»Řím se stal především městem modlitby. V bazilikách, na náměstích, podél ulic jsou vidět jen skupiny poutníků z celého světa. A jsou to všichni lidé, kteří se tam přišli modlit a modlí se rozhodně daleko víc než během tří předešlých Jubilejních roků, na něž se ještě pamatujeme«.*

K získání odpustků bylo třeba jednou navštívit čtyři hlavní baziliky a pomodlit se tam určené modlitby. Celé dny bylo možno sledovat usebraná procesí poutníků, jak se zpěvem přicházela za křížem ke Svatým branám, kde se pomodlila a pak vstoupila do bazilik. Tam se neustále ozývaly hlasité modlitby a zpěvy ve všech jazycích světa. 43 poutníků z Indonézie se např. modlilo předepsané modlitby každý ve svém domácím dialektu.

Svatořečení

Zvláště mnoho poutníků se sjíždělo do Říma na blahořečení a svatořečení. K blahořečením došlo mezi lednem a březnem, zatímco mezi dubnem a červencem bylo 10 blahoslavených prohlášeno za svaté. Byly mezi nimi zastoupeny zejména zakladatelky ženských řádů. Jako první byl 22. ledna prohlášen za blahoslaveného římský kněz Vincenzo Pallotti, nazývaný též apoštol Říma. Velmi slavné bylo 5. března blahořečení mladého studenta Dominika Savia, duchovního syna Dona Bosca. Zúčastnili se jej i vzdálení příbuzní blahoslaveného a tisíce salesiánů spolu s 30 000 věřících, hlavně mladých.

Podobně slavná byla kanonizace blahoslavené Marie Goretti, mladičké mučednice za čistotu z počátku našeho století. Účastnil se jí i italský prezident, zástupy věřících z celé Itálie a její staříčká matka Assunta, která přihlížela obřadu z okna apoštolského paláce s dvěma dcerami-řeholnicemi. Bratři nové světice Angelo a Mariano nesli v procesí po svatořečení kanonizační korouhev. Obřad se konal poprvé v dějinách večer na náměstí sv. Petra. Statisíkový dav zpíval Te Deum a Vatikánský rozhlas vysílal obřad do celého světa.

Neméně slavné byly obřady Svatého týdne a velikonoční spojené se slavnostním požehnáním *»Orbi et Urbi«*, jež onen rok uděloval Pius XII. několikrát.

Boží Tělo

Zvláště usebraný ráz měla i slavnost Božího Těla. Podruhé v moderní době se konalo eucharistické procesí na Svatopetrském náměstí. Z města Orvieto byl přinesen i uctíváný, Kristovou krví potřísněný korporál, jenž zavdal podnět k zavedení tohoto svátku v r. 1264, a byl slavnostně nesen v průvodu. Uzavírala jej nosítka, na nichž byla nesena monstrance s Nejsvětější svátostí, za níž klečel na klekátku v adoraci Pius XII., který pak udělil před bazilikou eucharistické požehnání. Nakonec všichni na náměstí zazpívali Credo, ale Pius XII. se musel ještě několikrát ukázat v okně své pracovny zástupům.

V červnu byly otevřeny v novém paláci postaveném Piem XII. různé výstavy o životě církve. Výstava lásky ukazovala práci církve pro zmírnění bolest ve světě. Dále byla uspořádána výstava katolických činností ve světě, chrámového umění, církví východního obřadu a výstava umění z misijních oblastí.

Audience

Počet poutníků neustále vzrůstal. Často se ani nevešli do baziliky a po generální audienci musel Pius XII. vycházet až na náměstí, aby ho mohli spatřit i ti, kdo se nedostali dovnitř. Některé audience se konaly přímo na náměstí a neúnavný papež každý den přijímal jednotlivce i celé skupiny.

Někteří poutníci přišli do Říma pěšky. 72 letý dělník Pacifico Sergenti ušel pěšky 200 km, aby získal jubilejní odpustky a papežské požehnání. Ze Charleroi v Belgii přišel horník Herman Sayet s 12-letým synkem Hermanem. Na koni přijel z Paříže za 21 dní instruktor Hovine. Jiní poutníci přinesli na ramenou dřevěné kříže a nechávali je v předsíni svatopetrské baziliky, kde se jich postupně nahromadil značný počet. Z ostrova Mallorky přijelo na kanojích 12 studentů.

Mnoho poutníků přiváželo i dary. Francouzští katolíci věnovali v lednu 1950 sv. Otcí novou televizní vysílací stanici, a v dubnu nato holandští věřící novou vysílací stanici, jež měla nahradit dávno překonanou stanici Marconiho z r. 1933.

Během Svatého roku Pius XII. vydal i dva důležité okružní listy: jeden o svatosti života kněží »Menti Nostrae«, a pak 12. srpna »Humani Generis«, ve kterém zaujal stanovisko proti nedokázané vývojové teorii, zneužívané dialektickým materialismem, proti falešnému historicismu a irenismu a proti dogmatickému i relativismu.

Nejslavnější událostí Milostivého léta bylo však vyhlášení článku víry o Nanebevzetí Panny Marie. Mezi lety 1849-1940 došlo 2505 žádostí biskupů, 39 teologických fakult, 83.000 kněží a osmi milionů věřících. Po předběžných poradách s biskupy Pius XII. 15. srpna oznámil, že 1. listopadu vyhlásí za dogma, že Rodička Boží byla po skončení pozemského života vzata s duší a tělem do nebe. K vyhlášení došlo za účasti půlmilionového zástupu, kterému zdaleka nestačila prostora Svatopetrského náměstí.

11. prosince v tajné konsistoři Pius XII. jmenoval kardinály legáty k uzavření tří Svatých bran a ve vánočním poselství pak vzpomněl i »velkých nepřítomných«. Řekl: *»Těmto Kristovým vyznavačům, kteří nosí nespravedlivě viditelná i neviditelná pouta, kteří trpí potupu pro Kristovo jméno, posíláme na závěr tohoto Svatého roku Náš pohnutý, otcovský a vděčný pozdrav.«*

Tato slova se týkala i Československa. V Milostivém létě bylo zastoupeno jen hrstkou věřících, kteří se sjeli do Říma z ciziny, zatímco doma se nesměla konat procesí ani pobožnosti. V noci z 13. na 14. duben byli rozpuštěny všechny mužské kláštery, řeholníci odsouzeni pro víru do vězení a na sklonku Svatého roku byli odsouzeni pro údajnou velezradu a špionáž jako agenti Vatikánu: jeden biskup, 2 opati a 3 kanovníci, arcibiskupův tajemník a salesiánský kněz. Modlitba Svatého roku, složená Piem XII., byla zakázána, neboť v ní byla slova: »Vrať domov uprchlíkům a vězněným«.

Milostivé léto 1950 skončilo stejně slavně jako začalo, když za zpěvu hymnu »Coelestis Urbs« Pius XII. uzavřel 24. prosince na čtvrt století Svatou bránu svatopetrské baziliky.

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

Poselství papeže Františka k 99. Světovému dni misií

19. října 2025

Misionáři naděje mezi národy

Drazí bratři a sestry!

Pro Světový den misií v Jubilejním roce 2025, jehož ústředním poselstvím je naděje, jsem zvolil toto motto: „Misionáři naděje mezi národy“. Připomíná jednotlivým křesťanům i církvi, společenství pokřtěných, základní povolání být v Kristových stopách posly a strůjci naděje. Přeji všem čas milosti s věrným Bohem,

který nás ve vzkříšeném Kristu obnovil „k živé naději“ (srov. 1 Petr 1,3–4). Rád bych zde připomněl některé důležité aspekty křesťanské misionářské identity, abychom se nechali vést Božím Duchem a zahoreli svatým zápallem pro nové evangelizační období církve, která je poslána, aby oživila naději ve světě, nad níž visí temné stíny.

Ve šlépějích Krista – naši naděje

Když slavíme první řádné Jubileum třetího tisíciletí, následující po Jubileu roku 2000, upíráme svůj pohled na Krista, který je středem dějin, „stejný včera i dnes i navěky“ (Žid 13,8). Ježíš v nazaretské synagoze ohlásil, že se Písmo naplnilo v „dnešku“ jeho přítomnosti v dějinách. Zjevil se tak jako ten, kterého Otec poslal s pomazáním Ducha Svatého, aby přinesl radostnou zvěst o Božím království a zahájil pro celé lidstvo „milostivý rok Páně“ (srov. Lk 4,16–21). V tomto mystickém „dnešku“, který přetrvává až do konce světa, je Kristus naplněním spásy pro všechny, zejména pro ty, jejichž jedinou nadějí je Bůh. On ve svém pozemském životě „procházel, prokazoval dobrodiní a uzdravoval všechny“ od zla a od Zlého (srov. Sk 10,38) a tak navracel naději v Boha potřebným i všemu lidu. Navíc zakoušel všechny lidské slabosti, kromě slabosti hříchu, a dokonce procházel kritickými okamžiky, které mohly vést k zoufalství, jako při agonii v Getsemanech a na kříži. Avšak Ježíš všechno svěřoval Bohu Otci a s naprostou důvěrou se podřídil jeho spásnému plánu pro lidstvo, plánu pokoje pro budoucnost plnou naděje (srov. Jer 29,11). Tak se stal božským Misionářem naděje, nejvyšším vzorem všech, kteří v průběhu staletí plní poslání přijaté od Boha, a to i v krajních zkouškách.

Prostřednictvím svých učedníků, kteří jsou posláni ke všem národům a mysticky jsou jím provázeni, pokračuje Pán Ježíš ve své službě naděje pro lidstvo. Stále se sklání nad každým chudým, trpícím, zoufalým a zlem sužovaným člověkem, aby mu „na rány nalil

olej útěchy a víno naděje“ (srov. preface „Ježíš milosrdný Samaritán“). Církev, společenství Kristových učedníků-misionářů, poslušna svého Pána a Mistra a se sobě vlastním duchem služby, pokračuje v tomto poslání a nabízí svůj život za všechny uprostřed národů. Ačkoli musí čelit na jedné straně pronásledování, soužení a těžkostem a na druhé straně vlastním nedokonalostem a selháním způsobeným slabostmi jednotlivých členů, je neustále podněcována Kristovou láskou, aby v jednotě s ním pokračovala na této misijní cestě a aby tak jako on a spolu s ním vyslyšela prosby strádajícího lidstva, dokonce i nárek každého stvoření očekávajícího definitivní vykoupení. To je církev, kterou Pán vždy a navždy vyzývá, aby šla v jeho stopách: „Ne církev statická, ale církev misionářská, která kráčí s Kristem po cestách světa.“

Nechme se proto také my inspirovat, abychom se vydali ve stopách Pána Ježíše a stali se spolu s ním a v něm znamením a posly naděje pro všechny na každém místě a v každé situaci, kterou nám Bůh dá prožívat. Kéž všichni pokřtění, Kristovi učedníci-misionáři, nechají zazářit jeho naději ve všech koutech země!

Křesťané – nositelé a strůjci naděje mezi národy

Při svém následování Krista Pána jsou křesťané povoláni, aby předávali radostnou zvěst tím, že budou sdílet konkrétní životní situace s těmi, s nimiž se setkávají, a stanou se tak nositeli a strůjci naděje. Vždyť „radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby, zvláště chudých a všech, kteří nějak trpí, je i radostí a nadějí, smutkem a úzkostí Kristových učedníků, a není nic opravdu lidského, co by nenašlo v jejich srdci odezvu“.

Toto slavné prohlášení Druhého vatikánského koncilu, které vyjadřuje smýšlení a styl křesťanských společenství v každé době, stále inspiruje jejich členy a pomáhá jim kráčet světem spolu se svými bratry a sestrami. Mám na mysli zejména vás, misionáře ad gentes, kteří jste se na základě Božího povolání vydali do jiných zemí, abyste zvěstovali Boží lásku v Kristu. Děkuji vám z celého srdce! Váš život je konkrétní odpovědí na pověření od zmrtvýchvstalého Krista, který poslal své učedníky, aby evangelizovali všechny národy (srov. Mt 28,18–20). Připomínáte tak univerzální povolání pokřtěných stát se z moci Ducha a s každodenním nasazením misionáři mezi všemi národy a svědky velké naděje, kterou nám dal Pán Ježíš.

Obzor této naděje překračuje pomíjivé světské skutečnosti a otevírá se skutečností božským, které můžeme zakoušet již v přítomnosti. Jak již připomněl svatý Pavel VI., spása v Kristu, kterou církev nabízí všem jako dar Božího milosrdenství, není jenom „imanentní, tj. úměrná hmotným a duchovním potřebám, [...] jež se týkají jen našeho pozemského života a plně se ztotožňují s našimi pozemskými přáními, nadějemi, starostmi a zápasy, nýbrž jde i o spásu, která přesahuje všechny tyto hranice a naplňuje se ve společenství s jedinou absolutní bytostí, s Bohem. Je to tedy transcendentní a eschatologická spása, která má počátek v tomto časném životě, ale naplňuje se ve věčnosti.“

Křesťanské komunity, oživované touto velkou nadějí, mohou být znamením nové lidskosti ve světě, který v těch „nejrozvinutějších“ oblastech vykazuje vážné příznaky krize lidství: šířící se pocit bezradnosti, osamělost a opuštěnost starších lidí, neochota vynaložit úsilí k pomoci těm, kteří jsou našimi bližními v nouzi. V technologicky nejvyspělejších zemích se vytrácí blízkost; všichni jsme propojeni, ale nemáme mezi sebou vztah. Zaujetí

efektivitou a lpění na věcech a ambicích nás vedou k sebestřednosti a k neschopnosti projevit altruismus. Evangelium, prožívané ve společenství, nám může navrátit celistvé, zdravé a vykoupené lidství.

Proto znovu všechny vyzývám, abychom rozvíjeli činnosti uvedené v bule k vyhlášení Jubilea (č. 7–15), se zvláštní pozorností věnovanou lidem nejchudším a nejslabším, nemocným, starým a těm, kteří jsou z materialistické a konzumní společnosti vyloučeni. A konat je v Božím stylu: s blízkostí, soucitem a něhou, s péčí o osobní vztah s bratry a sestrami v jejich konkrétní situaci. Často to jsou oni, kdo nás učí, jak máme žít s nadějí. A prostřednictvím osobního kontaktu jim budeme moci zprostředkovat lásku soucitného Srdce Páně.

Zakusíme, že „Srdce Kristovo [...] je živým jádrem prvního hlásání“. Když budeme čerpat z tohoto zdroje, budeme moci s prostotou nabízet naději přijatou od Boha (srov. 1 Petr 1,21) a přinášet druhým stejnou útěchu, jakou Bůh utěšuje nás (srov. 2 Kor 1,3–4). V lidském a božském Srdci Ježíšově chce Bůh promlouvat k srdci každého člověka a všechny přitahovat ke své lásce. „Byli jsme vysláni, abychom pokračovali v tomto poslání: být znamením Kristova Srdce a Otcovy lásky, která objímá celý svět“.

Obnovit poslání naděje

Tváří v tvář naléhavosti poslání naděje v dnešní době jsou Kristovi učedníci povoláni k tomu, aby se nejprve sami formovali a stali se „řemeslníky“ naděje a obnoviteli často rozrušeného a nešťastného lidstva.

Za tímto účelem je třeba v sobě obnovit velikonoční spiritualitu, kterou prožíváme při každé eucharistické slavnosti a zvláště při velikonočním triduu, jež je centrem a vyvrcholením liturgického roku. Jsme pokřtěni do vykupitelské smrti a vzkříšení Krista, do Velikonoc Páně, které znamenají věčné jaro dějin. Jsme tedy „lidmi jara“, vždy s pohledem plným naděje, o který se můžeme podělit se všemi, protože v Kristu „věříme a víme, že smrt a nenávisť nejsou posledním slovem“ o lidském životě. Proto z velikonočních tajemství, která se uskutečňují při liturgických slavnostech a svátostech, neustále čerpáme sílu Ducha Svatého, abychom s horlivostí, odhodláním a trpělivostí pracovali na rozsáhlém poli evangelizace světa. „Vzkříšený a oslavený Kristus je hlubokým pramenem naší naděje a při plnění poslání, které nám svěruje, nám nebude chybět jeho pomoc.“ V něm žijeme a vydáváme svědectví o oné svaté naději, která je „darem a úkolem pro každého křesťana“.

Misionáři naděje jsou muži a ženy modlitby, protože „člověk, který doufá, je člověk, který se modlí“, jak zdůraznil ctihodný kardinál Van Thuan, který si udržel naději i v dlouhých útrapách vězení díky síle, jakou mu dodávala vytrvalá modlitba a eucharistie. Nezapomínejme, že modlitba je první misijní činností a zároveň „první silou naděje“.

Obnovme tedy poslání naděje, které vychází z modlitby, zvláště z modlitby s Božím slovem, a především ze žalmů, jež jsou velkou symfonií modlitby, jejímž skladatelem je Duch Svatý. Žalmy nás učí doufat v protivenstvích, rozeznávat znamení naděje a mít neustálou „misijní“ touhu, aby byl Bůh chválen všemi národy (srov. Ž 41,12; 67,4). Modlitbou udržujeme jiskru naděje, kterou v nás zažehl Bůh, aby se stala velkým ohněm, jenž osvětluje a zahřívá všechny kolem nás, a to i konkrétními činy a gesty inspirovanými samotnou modlitbou.

A konečně evangelizace je vždy komunitním procesem, stejně jako sama křesťanská naděje. Tento proces nekončí prvním hlásáním a křtem, ale pokračuje budováním křesťanských společenství prostřednictvím doprovázení každého pokřtěného na cestě evangelia. V moderní společnosti není příslušnost k církvi nikdy skutečností získanou jednou provždy. Proto je misijní činnost spočívající v předávání a formování zralé víry v Krista „paradigmatem každého díla církve“, dílem, které vyžaduje společenství modlitby a činnosti. Znovu chci zdůraznit misijní synodalitu církve, stejně jako službu Papežských misijních děl při prosazování misijní odpovědnosti pokřtěných a podpoře nových místních církví. A vybízím vás všechny, děti, mládež, dospělé i starší, abyste se aktivně podíleli na společném evangelizačním poslání předáváním svědectví svého života a svou modlitbou, svými obětmi a svou štedrostí. Za to Vám srdečně děkuji!

Milé sestry a milí bratři, obraťme se k Panně Marii, Matce Ježíše Krista, naší naději.

Jí svěřme své přání pro toto Jubileum a pro nadcházející roky: „Kéž se světlo křesťanské naděje dostane ke každému člověku jako poselství Boží lásky, která je pro všechny! A kéž se církev ve všech částech světa stane věrohodným svědkem této zvěsti!“

Dáno v Římě u Sv. Jana v Lateránu dne 25. ledna 2025,
na svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola

Franciscus

Dopis národního ředitele Papežských misijních děl k Misijní neděli 19. října 2025

Milí přátelé misií, bratři a sestry, srdečně Vás zdravím.

Uběhl rok a opět budeme příští neděli slavit Světový den misií, Misijní neděli. V duchu poselství papeže Františka pro letošní rok, „Misionáři naděje mezi národy“, Vás chci povzbudit, abychom společně rozžehli světlo naděje v našich komunitách i ve světě. Papež nás vybízí, abychom šli v Ježíšových stopách a přinášeli naději všem – zvláště těm, kteří trpí a zoufají si. Staňme se konkrétně přítomnými v životech lidí kolem nás – pomáhejme chudým, nemocným, osamělým a zraněným – a to srdcem plným soucitu a blízkosti. Modlitba je pramenem této naděje, a právě modlitba udržuje jiskru naděje, která může rozhořet plamen milosti kolem nás. Proto prosím: pojdme se letos ještě více spojit v modlitbě, aby náš společný dech víry přinesl skutečnou sílu naděje. Buďme „misionáři naděje“ ve svém okolí – v rodině, škole, práci i sousedství. Připojme se k modlitebním iniciativám na podporu misijních děl a našich kněží a sester působících v misijních zemích. Přispějme dle svých možností do sbírky Misijní neděle – na podporu konkrétních projektů Papežského misijního díla šíření víry pomocí potřebným a evangelizace mimo naše území.

Využívám této příležitosti, abych Vám upřímně poděkoval za modlitby a veškerou podporu papežských misií v loňském roce. Jsem opravdu hrdý na dárce z České republiky. Díky Vaší štedrosti jsme poskytli pomoc chudým lidem ve čtyřech zemích, čtyř kontinentů částkou více než 18,1 milionů korun. Pomáháme tak v Ugandě, Srí Lance a Papui Nové Guinei s pastoračními a edukačními projekty. Podporujeme katechisty, provoz

křesťanských rádií, stavby a opravy kostelů a kaplí. Pomáháme lidem zlepšovat životní podmínky. Podporou projektu Domus missionalis také pomáháme přípravě misionářů na jejich pastorační působení. Podáváme pomocnou ruku všem potřebným.

Světový den misí Misijní neděle

*Pomozme papeži Lvu v šíření evangelia
a podpoře mladých církví ve světě!*

Papežské misijní dílo šíření víry
č. ú.: 72 540 444/2700
VS10

missio.cz
Papežská misijní díla

ších zemích se vytrácí blízkost; všichni jsme propojeni, ale nemáme mezi sebou vztah. Zaujetí efektivitou a lpění na věcech a ambicích nás vedou k sebestřednosti a k neschopnosti projevit altruismus. Evangelium, prožívané ve společenství, nám může navrátit celistvé, zdravé a vykoupené lidství.“

Církev není úřední instancí, ale putující komunitou srdcí, která nese Kristův dotek všude tam, kde je smutek a beznaděj. Společně tak můžeme znovu vyzářit tu „novou lidskost“, o které píše – lidskost naděje, společenství a ochoty dívat se člověku do očí.

Svatá Maria, Hvězdo evangelizace, oroduj za nás!

Ze srdce Vám i Vaším blízkým žehná
jáhen Leoš Halbrštát, národní ředitel Papežských misijních děl v České republice

VĚŘÍM VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

12. ŘÍJNA – SV. RADIM

Narodil se v letech 960—970 jako syn libického knížete Slavníka. Jméno jeho matky neznáme, protože nebyla první Slavníkovou ženou, jak uvádí Vojtěch Tkadlčík v *Bohemia sancta*. Byl nevlastním bratrem sv. Vojtěcha (pam. 23. 4.) a život obou byl velmi úzce spojen. Velkou část života prý prožil po Vojtěchově boku, ale za Radimova dětství, prožívaném na Libici, už Vojtěch začal devítileté studium v Magdeburku. Tam odešel později studovat i Radim. Vojtěch od r. 981 už vykonával v pražské katedrále podjáhenskou službu. Uvádí se, že poté co se Vojtěch stal pražským biskupem a otevřel biskupskou školu v Praze, vzal Radima k sobě, aby pečoval o jeho další vzdělání. Ze života Radima nám chybí přesnější údaje, protože nebyly zaznamenány jeho současníky a jsou čerpány z legend zaměřených na sv. Vojtěcha, byť věrohodných. S ním roku 989 přišel do Říma.

Důvodem byla Vojtěchova žádost o osvobození z úřadu pro zatvrzelost lidu, počínaje velmoži, kteří ho znevažovali a na jejichž stranu se stavěli i někteří duchovní. Papež Jan XV. Vojtěchovi vyhověl a ten i s Radimem byl rozhodnut vykonat pouť do Svaté Země. Před cestou navštívili ovdovělou císařovnu Theofano, která je obdarovala množstvím stříbra, jež po cestě rozdali chudým. Při cestě udělali zastávku na Monte Cassino u řeckého opata Nila a pak změnilí plán a vrátili se do Říma. Zde na Aventinu v klášteře sv. Bonifáce v dubnu 990 složili řeholní sliby a chtěli žít jako prostí mniši v modlitbě, práci a pokání. Jakmile Radim oblékl řeholní hábit, začal být nazýván Gaudencius, což je latinský překlad slovanského jména Radim, které se na rozdíl od latinského mezi světcí nevyskytovalo a bylo snad považováno za pohanské. V aventinském klášteře pravděpodobně přijal i svátost kněžství. V Čechách se zatím úroveň náboženského života zhoršila a mohučský arcibiskup proto požádal papeže, aby Vojtěcha poslal zpět do Prahy. Když se pak Vojtěch vracel se 12 řeholníky, pro něž Boleslavem II. založil r. 993 břevnovský klášter, byl prý s ním i Radim, což ale není doloženo. Velmoži svůj slib nedodrželi. Po těžkém onemocnění Boleslava II. vládl jeho syn B. Ryšavý, nakloněný Vršovcům, kteří žili v nepřátelství vůči Slavníkovcům. Toto nepřátelství vyvrcholilo v září 995, kdy velmoži vyvraždili na hradě Libici slavníkovský rod. Tou dobou byl opět Radim s Vojtěchem v Římě, což bylo jejich záchranou. Při třetí cestě do Čech, na kterou byl Vojtěch poslán papežem Řehořem V., se dozvěděli o nesmiřitelném nepřátelství Vršovců a Vojtěch s Radimem využil domluveného dovolení a oba změnilí cestu. Zastavili se u Boleslava Chrabrého, pak zamířili k pohanům na severu Polska a dál na území pohanských Prusů. Zde poblíž Královce byl Radim v dubnu 997 svědkem Vojtěchovy mučednické smrti a sám byl od Prusů zajat. Po propuštění se vydal k Boleslavovi Chrabrému a postaral se, aby tělo jeho bratra Vojtěcha bylo uloženo

nejprve v Třemešně a pak v Hnězdně. Na přání Boleslava Chrabrého navštívil Radim opět Řím, byl přijat novým papežem Silvestrem II., který ho r. 999 vysvětil na biskupa a jmenoval arcibiskupem v Hnězdně. Z jara následujícího roku tam Radim nastoupil na stolec za přítomnosti císaře Oty III., Boleslava Chrabrého a dalších významných osobností. Podléhaly mu také diecéze Krakov, Vratislav a Kolobřeh. Radim byl podoben svému svatému bratru Vojtěchovi svou učeností, mnišskou horlivostí, výmluvností i duchem zaníceným pro věc Boží a spásu duší. Za Radimova působení na arcibiskupském stolci bylo významnou událostí umučení sv. Pěti bratří - Benedikta a jeho druhů v listopadu 1003. Jejich ostatky, zprvu uložené v místě mučednictví, byly přeneseny do Hnězda a Radim jako metropolita měl podíl na otevření kanonizačního procesu. Velký podíl měl také na kanonizaci a oslavě svého bratra Vojtěcha, přičemž sebe zatlačoval do pozadí. Má zásluhy i na hagiografické literatuře, která v době jeho úřadu vznikala a je představován i jako významný činitel česko-polské kulturní historie. Rok jeho úmrtí je nejistý a údaje se pohybují mezi léty 1006 až 1020, podle nového martyrologia zemřel s největší pravděpodobností kolem r. 1011. Přesnější je uvedení dne úmrtí, které rukopis vídeňské Národní knihovny ze XII. století uvádí 12. října podle nedochovaného nekrologia pražské katedrály. Toto datum se vyskytuje i v pozdějších českých nekrologiích. V Balbínově Epitome rerum Bohemicarum, které vyšlo r. 1677 je datum 11. 10., které ač bylo považované za mylné, je uvedeno i martyrologiem. Jako den památky sv. Radima se vyskytl v benediktinském kalendáriu v Antverpách 5. leden a v některých benediktinských kláštorech byl připomínán i v jiné dny. Oficiálně ale byl tím datem 25. srpen - den přenesení jeho ostatků do Prahy v roce 1039 současně s ostatky sv. Vojtěcha a Pěti bratří mučedníků. Radimovy ostatky byly uloženy do krypty sv. Kosmy a Damiána ve svatovítském chrámu. Od úpravy českého národního kalendáře (r. 1973) ho slavíme nezávaznou památkou 12. 10. Titul svatý byl u Radima oficiálně uveden v církevně schváleném textu propria r. 1732.

13. ŘÍJNA – SV. EDUARD III.

Byl synovcem sv. Eduarda, krále a mučedníka. Rodiče s ním uprchli před Dány do Normandie, kde jeho otec Ethelred II. zemřel. Eduard byl vychován příbuzným, vévodou Richardem, zatímco jeho matka se znovu vdala zpět do Anglie za Knuta Velikého. Ten si sňatkem s ovdovělou královnou Emou pojistil trůn, ale již roku 1035 odešel na věčnost i on. Jeho syn Harard I. byl považovaný za neschopného slabocha. Eduard zatím v zemi, z níž matka pocházela, vyrostl ve skromného, ctnostného a váženého mladíka, kterého přezdívali "dvorní anděl". Miloval eucharistii a velmi dbal na mravní čistotu. Jeho zbožné srdce zamítlo jakýkoliv návrh, aby podnikl do své rodné vlasti

válečnou výpravu, vypudil Dány a převzal otcův trůn násilím. Za cenu něčí krve odmítal tento trůn převzít. Roku 1039 se na tomto trůnu vystřídal ještě násilnický panující Hardiknut. Když byl do dvou let trůn opět prázdný, velmožové v Anglii si žádali za krále Eduarda, ten se zdráháním nabídku přijal. Bylo mu asi 37 let. Byl si velmi dobře vědom pomíjejícího významu spravedlnosti, proto nastupoval na trůn s pevnými zásadami. - Zde je velmi snadné a svůdné srovnávat si osobnost svatě žijícího krále s těmi, kteří vládou s odlišnými dvojími zásadami. Král Eduard v Normandii nekritizoval, nenaříkal, neměl v srdci nenávist vůči těm, kteří dosedli na trůn v jeho rodné zemi, ač na něj nepatřili, ale zato velmi často adoroval před svatostánkem a Pánu svěřoval potřeby obou zemí. Něco mu však přeci jen moc vadilo, to, co poškozovalo mravní čistotu. Záleželo mu na tom, na čem záleželo Panně Marii, které se zasvětil a již svěřil svůj slib čistoty. Ve velké úctě měl i svatého Jana Křtitele a bral si z něj příklad. Nikdo o něm v pravdě nemohl říci, že by chtěl mít více, než by ke své existenci potřeboval. Po nástupu na trůn se snažil napravovat zlo po předchůdcích, odstraňoval křivdy. Proslul svým právním kodexem, známým jako "Zákoník Eduarda vyznavače". Označení vyznavač má král Eduard pro svůj heroický postoj ke křesťanské víře, kterou více než slovy dával najevo svým vlastním životem. Přes královský vzhled a vystupování zůstal vždy laskavým a skromným člověkem. Mnoho se modlil a cvičil ve zbožnosti, postil se a ukládal si kající skutky. Jeho uskromňování došlo tak daleko, až prý velmoži sami chtěli odvádět dobrovolnou daň na jeho osobní potřeby, což on nepřijal. Ač byl oblíben u prostého lidu i u šlechty, prožíval soužení ve vztahu k svému tchánu Godvinovi a jeho synu, jenž byl značně uvolněných mravů. Za prokazované dobro zosnovali spiknutí a chtěli ho odstranit z trůnu. Eduard jim i to odpustil. Za dobu svého panování podnikl jedinou válečnou výpravu, a to pro spravedlivou věc Skotska. Tehdy, když Makbeth zavraždil skotského krále a jeho syn se uchýlil hledat pomoc u anglického krále Eduarda. Král Eduard sloužil i nemocným a je o něm zaznamenáno, že dotýkáním léčil skrofulózní vředy. Podle legendy Eduard jednou donesl do kostela nemocného dnou, který tam byl uzdraven. Na žádost velmožů se oženil s Editou, s níž se domluvil, že bude ochotna s ním žít v ustavičném panenství, protože sám dal Bohu již slib. Pro lásku, kterou všem prokazoval, je panovníkům dáván za vzor. Před koncem svého života dovršil náhradu za další slib z mládí, že vykoná pouť do Říma, dostane-li se jeho rodu a vlasti pokoje od nepřátel. Protože byly obavy z nepřátelského útoku Dánů v případě jeho nepřítomnosti, papež Lev IX. změnil jeho slib. Peníze, jež by pouť vyžadovala, měl z části rozdat chudým a z části věnovat na opravu chrámu sv. Petra ve Westminsterském opatství. Po jeho opravě, považované za přestavbu, byl tento chrám posvěcen na svátek Mlád'átek. Král Eduard se slavnosti zúčastnil i přes svoje onemocnění, které se pak zhoršilo natolik, že osmého dne se rozloučil s blízkými a dokončil své pozemské putování. Po 46 letech bylo zjištěno, že jeho tělo zůstalo neporušené a roku 1161 jej papež Alexandr III. prohlásil za svatého.

14. ŘÍJNA - SV. KALIST I.

Narodil se asi kolem roku 155 v Trastevere (za řekou Tiberou) v Římě. Zprávy o tom, jak žil v mládí, jsou do jisté míry sporné. V Liber pontificalis je uváděn jako syn Římana Domitia, vlastníčího dům v Trastevere. Traduje se také, že byl synem římského námořníka a jako mladistvý se stal otrokem císařského náměstka Karpofora. Jeho pán mu později

svěřil obchodování na Rybím trhu, při kterém se mu dobře nevedlo a proto uprchl. Uváděn bývá přístav Ostie, kde se dostal až na loď, která měla směřovat do Portugalska. Karpoforovi sluhové jej však dostihli a za trest musel v okovech vykonávat těžké práce ve mlýně při nedostatku stravy a za častého bití. Někteří křesťané mu prý vyprosili propuštění, aby si mohl od židovských věřitelů vyzvednout peníze. Zvolil si k tomu ale špatné místo i čas - při návštěvě společných modliteb. Věřitelé se proti němu sjednotili při žalobě u prefekta Fusciana a udali ho jako rušitele a křesťana. Ten prý Kalista odsoudil na nucené práce v sardinských dolech. Odtud byl propuštěn ve spojitosti s jednáním biskupa Viktora u vládnoucí mocné Marcie, která pak nařídila propuštění křesťanů podle předaného seznamu. Na něm ale Kalistovo jméno chybělo, přesto místodržitel, snad aby se zavděčil Marcii,

nechal se uprosit a dal svobodu i jemu. Někde je tato verze zpochybňována, ale podle martyrologia a breviáře byl původně otrokem i v Sardinských dolech. Po návratu byl prý poslán papežem Viktorem do přímořského Ancia a byla pro něj povolena podpora z almužen. Papež Zefyrin, který rovněž pocházel ze třídy propuštěných otroků, se pak Kalixta ujal a po seznámení se s jeho schopnostmi ho vysvětil na jáhna a svěřil mu správu křesťanského pohřebiště na Via Appia (později vedeného jako Kalistovy katakomby). V roce 218 byl po smrti Zefyrina zvolen novým papežem Kalixt. Za vhodnějšího kandidáta na papežský stolec však sám sebe pokládal vzdělaný kněz Hippolyt. Nechal se skupinou svých přívrženců zvolit rovněž papežem a je uváděn jako první vzdoropapež. Kalixta obviňoval z různých bludů a z přílišné mírnosti vůči hříšníkům. Kritizoval vyjádření o třech božských Osobách, ale ani jeho vlastní výroky nebyly přesné. Při potírání bludů sabelliánů se dopustil některých nesprávností, nesouhlasil s návratem odpadlíků ani se sňatky svobodných s otroky. Kalixt ho i se Sabelliem, který šířil bludné učení o nejsvětější Trojici, vyloučil z církve. Hippolyt (pam. 13. 8.), nakonec uznal svoji chybu, smířil se s církví a zemřel jako mučedník. Někteří biskupové, zřejmě po vzoru Hippolyta, vylučovali na trvalo z Církve všechny hříšníky se závažným proviněním jako je modloslužba, bludařství, vraždy a smilstva. Dovolovali jim pokání, ale bez naděje, že jim někdy bude odpuštěno. Kalixt s moudrou umírněností proti nim vystupoval, zdůrazňoval Ježíšův příklad, jeho vyhledávání hříšníků, aby se obrátili a jeho odpouštění kajícím. Neodsoudil ani cizoložnou ženu a odpustil i kajícímu lotru na kříži. S tímto odůvodněním Kalixt jako papež prohlásil, že všechny hříchy mohou být po patřičném pokání odpuštěny, protože žádný z nich není tak veliký, aby nemohl být odpuštěn mocí Kristem Církví propůjčenou. Tento papež také nechtěl, aby byli podrobováni veřejnému pokání ti, kteří se z některé křesťanské sekty chtěli vrátit do katolické Církve. Tím mnohé z nich přivedl ke kajícímu smíření se s Církví. Dále uznával platnost manželství i když k přijetí svátosti došlo mezi svobodnými ženami a otroky. Povolil sňatky mezi rozdílnými třídami lidí, ale zakázal sňatky mezi blízkými příbuznými. Prohlášením církevního práva za nezávislé na pohanském římském právu, zejména ve věci sňatků otroků, učinil krok k odstranění

otroctví. Kalixt koupil od císaře Alexandra místo v Zátibeří, na němž zbudoval správní a dobročinný ústav s modlitebnou. Předešel židovského zájemce, který zde chtěl mít hospodu, neboť místo prý bylo v židovské čtvrti. Z tohoto a podobných ústavů vznikly diakonie - ústavy a kostely spravované jáhny. Za papeže Julia I. (asi po r. 340) byla v sousedství zátibeřského ústavu postavena bazilika S. Maria in Trastevere. O smrti Kalixta je uvedeno, že 14. 10. 222 byl ubit protikřesťanskými výtržníky, i když se v tom všichni neshodují, protože jde o zápisy až ze 7. století. Podle některých životopisců ho vyhodili z okna ústavu, ukamenovali a pak hodili do studny s kamenem na krku. Římští věřící, kteří jeho tělo vytáhli, se za dané situace neodvážili přenášet je přes Tiberu až do vzdálených katakomb, a proto ho pohřbili na bližším Kalepodiově hřbitově při Via Aurelia. Později byl přenesen do baziliky S. Maria in Trastevere a uváděn jako mučedník.

15. ŘÍJNA - SV. TEREZIE OD JEŽÍŠE

Narodila se ve Španělsku, v Avile roku 1515 a jmenovala se Terezie de Ahumada. Ve své autobiografii sama zmiňuje několik podrobností ze svého dětství. Narodila se „ctnostným a bohabojným rodičům“ v početné rodině, měla devět bratrů a tři sestry. Ještě jako holčička, když měla sotva 9 let, četla životopisy některých mučedníků, kteří v ní vzbudili touhu po mučednictví, takže se rozhodla utéci z domova, aby zemřela jako mučednice a vešla do nebe (srov. *Život*, 1,4); „chci vidět Boha“ - říkala maličká svým rodičům. Několik let poté, vypráví Terezie o své četbě v dětství a prohlásí, že objevila pravdu, kterou shrnula do dvou základních principů. Na jedné straně „fakt, že všechno, co patří tomuto světu, pomíjí“, na druhé straně, že pouze Bůh je „navždy, navždy, navždy“, téma, které se vrací v proslulé

básni „Ničím se neznepokojuj, o nic se nestrachuj. Všechno pomíjí, ale Bůh se nemění. Trpělivost dosáhne všeho. Máš-li v srdci Boha, nic ti nechybí. Stačí pouze Bůh!“ Když jí ve dvanácti letech zemřela matka, prosí Pannu Marii, aby byla její matkou (srov. *Život* 1,7). Ačkoli během dospívání ji četba profánních knih přivedla k roztržitostem světského života, její zkušenost žákyně u augustiniánských mnišek v klášteře Panny Marie, Matky božské milosti v Avile a častá četba duchovních knih, zejména klasiků františkánské spirituality, ji naučily usebranosti a modlitbě. Ve dvaceti letech vstupuje do karmelitánského kláštera od Vtělení, také v Avile, a v řeholním životě přijímá jméno Terezie od Ježíše. O tři roky později onemocní natolik těžce, že ocitá čtyři dny v bezvědomí a je už pokládána za mrtvou (srov. *Život* 5,9). Také v zápase s vlastními nemocemi spatřuje světice boj se slabostmi a odporem vůči Božímu povolání: „Toužila jsem po životě – píše – neboť jsem dobře cítila, že nežiji, nýbrž bojuji proti stínu smrti. A k

tomu jsem neměla nikoho, kdo by mi život dal, ani jsem si jej nemohla vzít. Ten, kdo by mi mohl pomoci, měl důvody, proč tak nečinil, neboť já Ho pak vždy opustila, přestože mne tolikrát volal.“ (Život 8,12). Roku 1543 Terezie ztratí své blízké. Umírá otec a všichni její bratři jeden po druhém emigrují do Ameriky. V postní době roku 1554 v jejích 39 letech vrcholí její zápas proti vlastním slabostem. Nečekané setkání s výmluvnou sochou „Krista pokrytého ranami“ hluboce poznamenává její život (srov. Život 9). Svěťice, která v té době prožívá hluboké souznění s *Vyznáními* svatého Augustina, popisuje rozhodující den své mystické zkušenosti takto: „Zaplavil mne tak živý pocit Boží přítomnosti, že jsem nemohla vůbec pochybovat, že Bůh je ve mně a já v Něm“ (Život 10,1). Paralelně se svým niterným zráním začíná svěťice konkrétně rozvíjet myšlenku reformy karmelitánského řádu. Roku 1562 zakládá v Avile za podpory biskupa města, don Alvara de Mendozy, první reformovaný klášter a krátce poté dostává také svolení generálního představeného řádu, Jana Křtitele Rossiho. V následujících letech pokračuje v zakládání nových karmelů, celkem sedmnácti. Zásadní je pak setkání se svatým Janem od Kříže, s nímž roku 1568 zakládá v Duruelo nedaleko Avily první konvent bosých karmelitánů. Roku 1580 dosahuje toho, že je v Římě zřízena autonomní provincie pro její reformované karmelitány, což je počátek řeholního řádu bosých karmelitánů. Terezie končí svůj pozemský život uprostřed plné aktivity a roku 1582 po založení karmelu v Burgosu během zpáteční cesty do Avily v noci 15. října v Alba de Tormes umírá s těmito dvěma větami na rtech: „Umírám nakonec jako dcera církve“ a „Už nadešla, můj Ženichu, chvíle, kdy se uvidíme“. Život prožila ve Španělsku, ale strávila jej pro církev. Blahořečil ji papež Pavel V. roku 1614 a kanonizoval Řehoř XV. roku 1622. Za „Učitelku církve“ ji prohlásil Boží služebník Pavel VI. roku 1970. Terezie od Ježíše neprošla akademickou formací, ale vždycky si cenila učení teologů, literátů a duchovních mistrů. Jako spisovatelka se vždycky držela toho, co osobně prožila nebo pozorovala na zkušenostech druhých (srov. *Úvod k Cestě k dokonalosti*), vycházela tedy ze zkušenosti. Terezie se duchovně přátelila s mnoha svatými, zejména se svatým Janem od Kříže. Zároveň se sytila četbou církevních otců: svatého Jeronýma, svatého Řehoře Velikého a svatého Augustina. Z jejích největších děl je třeba především zmínit její autobiografii, nazvanou *Vlastní životopis*, který nazývá *Knihou Pánových milosrdenství*. Sepsána byla na karmelu v Avile roku 1565 a podává životní a duchovní cestu proto, aby – jak sama Terezie píše – podrobila svou duši rozlišování „duchovního mistra“, svatého Jana z Avily. Účelem je poukázat na přítomnost a působení milosrdného Boha ve vlastním životě, a proto je ve spise často podáván dialog modlitby k Pánu. Je to působivá četba, protože svěťice nejenom vypráví, ale znovu prožívá hlubokou zkušenost svého vztahu s Bohem. Roku 1566 napsala Terezie *Cestu k dokonalosti*, kterou nazvala *Pokyny a rady, jež Terezie z Avily dává svým řeholním spolusestrám*. Adresátkami je dvanáct novic z karmelu svatého Josefa v Avile. Terezie jim nabízí intenzivní životní program kontemplativního života ve službách církvi, jehož základem jsou evangelní ctnosti a modlitba. Mezi nejceněnější pasáže patří komentář k modlitbě *Otče náš*, jež je vzorem modlitby. Nejznámějším mystickým dílem svaté Terezie je *Hrad v nitru* napsaným roku 1577 v plné zralosti. Jde o jakýsi výklad cesty vlastního duchovního života a zároveň kodifikace možného průběhu křesťanského života směrem k plnosti a svatosti působením Ducha svatého. Terezie užívá obrazu hradu se sedmi komnatami, který představuje niternost člověka, a zároveň bource morušového, který se stává motýlem, aby vyjádřila přechod od přirozeného k nadpřirozenému. Svěťici inspiruje Písmo svaté, zejména *Píseň písní* a její ústřední symbol „dvou snoubenců“, který ji v sedmé komnatě umožňuje popsat

vrchol křesťanského života v jeho čtyřech aspektech: trinitárním, kristologickém, antropologickém a církevním. Svému působení zakladatelky reformovaných karmelů věnuje Terezie *Knihu o zakládání* napsanou v letech 1573 až 1582, kde mluví o životě rodící se řeholní skupiny. Stejně jako v autobiografii je vyprávění zaměřeno především na vykreslení Božího působení v dílech zakládání nových klášterů.

Není snadné shrnout několika slovy hlubokou a členitou tereziánskou spiritualitu. Chtěl bych zmínit některé podstatné body. Za prvé: svatá Terezie podává evangelní ctnosti jako základ veškerého křesťanského života, zejména odstup od majetku čili evangelní chudobu, a to se týká nás všech; vzájemnou lásku jako podstatný prvek komunitního a společenského života; pokoru jako lásku k pravdě; rozhodnost jako plod křesťanské odvahy; teologální naději, kterou popisuje jako živou vodu. Nezapomíná však také na lidské ctnosti: vlídnost, opravdovost, mírnost, zdvořilost, veselou mysl, kulturu. Za druhé, svatá Terezie vybízí ke hlubokému souladu s velkými biblickými postavami a k naslouchání Božího Slova. Cítí se spřízněna především se snoubenkou z *Písně písní* a s apoštolem Pavlem a samozřejmě s trpícím Kristem a s Ježíšem v eucharistii. Svěťice dále zdůrazňuje důležitost modlitby; modlitba – říká – je „přátelský rozhovor s Tím, o kom víme, že nás miluje“ (*Život* 8,5). Myšlenka svaté Terezie je v souladu s definicí teologální lásky, kterou podává svatý Tomáš Akvinský jako „*amicitia quaedam hominis ad Deum*“, tedy určitý druh přátelství člověka s Bohem, který své přátelství nabídl člověku jako první; iniciativa vychází od Boha (srov. *Summa Theologie* II-II, 23,1). Modlitba je život a rozvíjí se postupně a zároveň s růstem křesťanského života: začíná modlitbou mluvenou, potom přechází do nitra v meditaci a usebrání, až dochází ke sjednocení z lásky s Kristem a s Nejsvětější Trojicí. Přitom samozřejmě nejde o rozvoj, ve kterém vystoupení na jeden stupeň znamená opuštění předcházejícího typu modlitby, ale spíše o postupné prohlubování vztahu s Bohem, který proniká celý život. Spíše, než pedagogii modlitby podává Terezie její opravdovou „mystagogii“. Čtenáře svých děl učí modlitbě tak, že se modlí spolu s ním; často totiž přerušuje své vyprávění nebo výklad a přechází do modlitby.

Dalším tématem drahým této světici je ústřední postavení Kristova lidství. Pro Terezii je totiž křesťanský život osobním vztahem k Ježíši, který vrcholí ve sjednocení s Ním skrze milost, lásku a napodobení. Odtud plyne důležitost, kterou přikládá rozjímání o Utrpení a eucharistii, jakož i o přítomnosti Krista v církvi, jež je pro každého věřícího jádrem liturgie. Svatá Terezie žije bezpodmínečnou láskou k církvi. Projevuje živý „*sensus ecclesiae*“ uprostřed rozdělení a konfliktů v církvi její doby. Reformuje karmelitánský řád s úmyslem lépe sloužit a lépe hájit „svatou katolickou církev římskou“ a je ochotna dát za ni svůj život (srov. *Život* 33,5). Dalším podstatným aspektem tereziánské nauky, na který bych rád poukázal, je dovršení jako očekávání celého křesťanského života a jeho konečný cíl. Svěťice má velmi jasnou představu Kristovy „plnosti“, ke které má křesťan dospět. Na závěr *Hradu v nitru* popisuje Terezie v poslední „komnatě“ tuto plnost uskutečněnou přebýváním Trojice, sjednocením s Kristem skrze tajemství jeho lidství.

Svatá Terezie od Ježíše je opravdová učitelka křesťanského života pro věřící všech dob. V naší společnosti, často chudé na duchovní hodnoty, nás svatá Terezie učí být neúnavnými svědky Boha, Jeho přítomnosti a Jeho působení, učí nás skutečně pociťovat žízeň po Bohu, která existuje v našem srdci, touhu vidět Boha, hledat Boha, rozmlouvat s Ním a být Jeho přáteli. Toto přátelství je pro nás všechny nezbytné a musíme jej hledat den za dnem znovu. Kéž nás příklad této hluboce kontemplativní a úspěšně činné svěťice také vede k tomu, abychom každý den věnovali náležitý čas modlitbě, otevřenosti k Bohu,

cestě hledání Boha, abychom jej uviděli, abychom našli jeho přátelství a tím pravý život. Mnozí z nás by totiž měli říci „nežiji, skutečně nežiji, protože nežiji podstatu vlastního života“. Čas modlitby proto není časem ztraceným, nýbrž časem, ve kterém se otevírá cesta života, na níž si osvojujeme od Boha vroucí lásku k Němu, k Jeho církvi a konkrétní lásku k našim bratřím.

(*Benedikt XVI.*)

ŽENY PRAKTICKÉHO ŽIVOTA (*dopis Jana Pavla I. sv Terezii z Avily*)

Drahá svatá Terezie,

říjen je měsíc Vašeho svátku. Myslel jsem si, že mi dovolíte, abych si s Vámi pohovořil dopisem.

Kdo se dívá na známé Berniniho sousoší, které Vás znázorňuje probodenou šípem serafína, vzpomene na Vaše vidění a extáze. Správně. Mystická Terezie spojená s Bohem u vytržení, je skutečná Terezie. Ale skutečná je také Terezie jiná, která se mi líbí více, která je nám bližší, ta Terezie, již známe z jejího vlastního životopisu a z jejích dopisů. Je to Terezie praktického života. Narážela v něm na stejné potíže jako my a dovedla je překonávat s důvtipem. Terezie, která se usmívala a dovedla rozesmát i jiné. Pohybovala se v tomto světě obratně, byla pohotová v každé situaci díky velkým přirozeným vlohám. A hlavně díky jejímu stálému spojení s Bohem. Právě v její době došlo k protestantské reformaci. Postavení církve v Německu a Francii bylo kritické. Uvědomovala jste si to a napsala jste: "Tisíckrát bych byla obětovala svůj život, jen abych zachránila jednu z těch mnoha duší, které tam bloudily. Ale byla jsem jen žena."

Ano, žena. Ale žena která vydala za dvacet mužů, která vyzkoušela všechny možné prostředky, žena, které se podařilo uskutečnit velkolepou vnitřní reformu a svým dílem a spisy ovlivňuje celou církev. První a jediná žena, která byla se svatou Kateřinou prohlášena za učitelku církve.

Vyjadřovala jste se ryzím jazykem. Vaše pero bylo uhlazené, ale ostré. Měla jste vysoké pojetí o poslání řeholnic, přesto však jste napsala otci Gracianovi: "Pro lásku Boží, dejte pozor na to, co děláte. Nevěřte nikdy řeholnicím, protože když ty něco chtějí, použijí všech možných prostředků." - Když jste odmítala jednu postulanku, řekla jste otci Ambrožovi: "Musím se smát, když mi říkáte, že vám stačilo tu dívku vidět, abyste ji pochopil. Vyznat se v ženách není tak snadné." Od Vás pochází výstižná definice ďábla: "Ten ubohý nešťastník, který nemůže milovat." - Donu Sancho Davilovi svěřujete: "I na mne přichází roztržitost při modlitbě breviáře. Zpovídala jsem se z toho otci Dominikovi (Benez, známý teolog) a ten mi řekl, abych si toho nevšímala. Opakuji vám totéž co řekl on, protože je to zlo nevyléčitelné."

Nepřekonatelná jste však byla v době boje. Nuncius Vás dal zavřít do toledského kláštera a prohlásil Vás za ženu "neklidnou, potulnou, neposlušnou a vzpurnou". Vaši poslové, vyslání z kláštera ke králi Filipovi II., k vévodům a prelátům, celou spleť záležitostí vyřešili. Učinila jste z toho závěr: "Terezie sama o sobě nic neznamena. Terezie a jeden halěr je méně než nic. Ale Terezie, halěr a Bůh společně dokáží všechno."

Podle mého názoru jste byla výrazným příkladem jevu, který se pravidelně v životě katolické církve opakuje. Ženy samy o sobě v církvi nevládnou. To je úkolem hierarchie. Ale velmi často ji inspirují, podněcují a někdy i řídí. Na jedné straně Duch svatý vskutkuje, kam chce. Na druhé straně je žena nábožensky citlivější a schopnější obětovat se

velkodušně velkým cílům. Proto má církev mnoho světic. K těm všem by bylo třeba připočíst i ženy, které uvedly do pohybu asketicko-teologická hnutí, jež měla dalekosáhlý vliv. Patricijka Marcela, která vedla na Aventinu jakýsi druh kláštera pro zámožné a vzdělané Římanky, spolupracovala se svatým Jeronýmem na překladu Bible. Madame Acarie ovlivňovala významné osobnosti a samého Františka Saleského i mnoho jiných. Měla vliv na celou francouzskou spiritualitu začátku 17. století. Princezna Amálie Galitzinová šířila ze svého "Münsterského kroužku", který oceňoval i Goethe, v celém severním Německu nový proud intenzivního duchovního života.

Mohl bych uvést ještě další příklady, ale vrátím se raději k Vám. Spíše než duchovní dcerou byla jste svatému Janu z Kříže a prvním reformovaným karmelitánům duchovní matkou. Dnes je to vše jasné a samozřejmé, ale ve Vaší době z toho vznikla srážka, o které jsem se zmínil výše. Na jedné straně jste byla Vy, bohatá charismaty a s osvícenou energií plnou zanícení, kterou Vám Bůh dal pro církev.

O charismatech a hierarchii se mnoho mluví i dnes. Byla jste v tomto ohledu odbornicí, a proto si dovoluji čerpat z Vašich děl tyto zásady: Charismatické dary nejsou revírem vyhrazeným jen některým osobám. Mohou být udělovány všem, kněžím i laikům, mužům i ženám. Avšak jiná věc je možnost mít dary, jiná pak mít je skutečně.

Nemyslete si, že jsem snad pesimista. Věřím, že je to pouze přechodný úkaz vidět ve všem a všude charismatické dary. Avšak vím také, že opravdové dary Ducha svatého byly zneužívány a falšovány. A přece církev stále postupovala vpřed. Například mladá korintská církev zaznamenala velký rozkvět charismatických darů, ale svatý Pavel se spíše obával případů, kdy byly zneužity. To se totiž opakovalo stále nápadněji. Dvě ženy, Priscilla a Maximilla, které podporovaly a financovaly montanismus v Asii, začaly "charismaticky" hlásat velmi přísnou morální obrodu, úplné zřeknutí se manželství, absolutní připravenost k mučednictví. Skončily tím, že stavěly proti biskupům "nové proroky", muže i ženy, kteří "naplnění Duchem svatým" kázali, udělovali svátosti, očekávali příchod Kristův, který měl v nejbližší době zahájit tisícileté království.

V 17. století to byly řeholnice z Port Royal. Jejich abatyše, matka Angelika, sice dobře začala tím, že charismaticky reformovala sebe i klášter, do klauzury nevpuštěla ani rodiče. Měla velké nadání, byla přímo zrozena pro ovládání jiných, avšak stala se duší jansenismu, až do konce neústupná vůči církevní autoritě. O ní a jejích řeholnicích se říkalo: "Čisté jako andělé, pyšné jako d'áblové."

Vašemu duchu jsou tyto věci velmi vzdáleny. Jaká propast mezi Vámi a oněmi ženami. Vám se nejlépe líbilo jméno "dcera církve". Šeptala jste je na smrtelném lůžku, zatímco zaživa jste pracovala pro církev a s církví, ochotna také něco od církve snášet. Kéž byste dnešním prorokyním tak trochu vštípila svou metodu!

16. ŘÍJNA – SV. MARKÉTA MARIE ALACOQUE

Narodila se 22. 7. 1647 ve vesničce Lauthecour u Verosvres, v jižní části burgundské diecéze Autun ve Francii. Byla dcerou notáře Claude Alacoque a Philiberty, roz. Lamyn, jako pátá ze sedmi dětí. Třetí den po narození ji rodina s kmotrou Margaret (šlechtického původu Courchevel), bydlící v sousedství, donesla ke křtu. V osmi letech její otec zemřel na zápal plic a matka ji pak dala na výchovu do pensionátu klarisek v Charolles. Zde byla

do dvou let postižena velmi těžkou dětskou obrnou. Když jí lékaři nemohli pomoci, byla za čas předána matce a do péče rodiny, která jí moc lásky neprojevovala. Kmotra, s níž za života otce často pobývala, údajně již nežila. Asi dva roky poté co byla zpět u rodiny a udělala slib, že bude-li uzdravena, vstoupí do kláštera, vrátilo se jí nevysvětléným způsobem zdraví. Čekaly ji však různé životní zkoušky. Podle Fr. Ekerta šlo i o krize a příbuzní chtěli, aby se provdala. Po překonání útrap a překážek vstoupila do kláštera až ve 24 letech. Ve 30 km západně vzdáleném Paray-le-Monial (asi 120 km severozápadně od Lyonu), vstoupila 25. 8. 1671 do salesiánské kongregace sester Navštívení Panny Marie, založené r. 1610 Fr. Saleským (pam. 24. 1.) a Janou Františkou de Chantal (pam. 12. 8.). Markéta Marie věčné sliby složila 6. 11. 1672 a o čtyři dny dříve se zasvětila Ježíšovu

Srdci. V té době byla Francie zaplavena přemrštěnou strohostí a přísností jansenismu, pro kterou věřící ztráceli důvěru v Boha a téměř se odcizili přijímání svátostí, zejména eucharistie. O své řeholní cestě Markéta později napsala: „*Pán Ježíš mne zprvu odloučil ode všeho pozemského a roznítil ve mně horoucí lásku k umrtvování a pokoře.*“ Nevynikala praktičností a při plnění úkolů byla trochu pomalá a neobratná, což vedlo ke kritice spolusester i představených. Výtky přijímala s pokorou a trpělivostí a klidně

pokračovala jak jen uměla. Ve svém jednání projevovala upřímnou laskavost vůči všem. Ti nemohli pochopit její mystický život ani plnou skutečnost jejího povolání a podle toho s ní jednali. Spolusestry vůči ní projevovaly silný odpor a kdykoli se naskytla příležitost, pokořovaly ji. Podobně i nová představená Petronila Greyffié využívala příležitostí ji pokořovat, snad na ochranu před samolibostí. Životní pravidlo, dané sestrám od zakladatele, říkalo: "Zásluha kříže spočívá nikoli v jeho tíži, ale v způsobu, jak ho neseme." Markéta ho nesla s velkou láskou. *(To je způsob dávající kříži smysl a cenu.)* Od Ježíše byla obdařena milostmi vzhledem k nárokům jeho lásky a vychovávána hlasatelkou jeho poselství jak pro tehdejší dobu, tak pro další staletí v celé církvi. Při adoraci, 27. 12. 1673 v klášterní kapli, jí Pán Ježíš ukázal své Srdce a řekl: "*Mé Božské Srdce plane tak silnou láskou k lidem, že už nemůže v sobě zadržet plameny hořící lásky. Žádá si, aby se co nejvíce rozšířily tvým prostřednictvím, zasáhly všechny lidi a obohatily je svými poklady.*" Ježíš si vyžádal její srdce, ponořil je na chvíli do svého a jakoby v plamenech jí je vrátil zpět. Markéta vnímala, že bylo obejmuto, a ránu ve svém boku. Měla tak podle příslibu

cítit i stravování srdce až do konce života. To jí mělo být znamením prokázané milosti a počátkem budoucích milostí i utvrzením, že nejde o přelud. Pak jí Ježíš zacelil ránu, ale její bolesti ponechal. Po několik dnů od stigmatizace se Markéta prý pohybovala jen s velkým vypětím sil, bolest byla pro ni velmi drahá a podle jejího hodnocení pociťovala i nebeskou slast. Jedno významnější zjevení zažila Markéta počátkem roku 1674, kdy se jí zjevilo Božské Srdce na trůnu z plamenů, bylo zářivější než slunce, průzračné jako křišťál a ovinuté trnovým věncem, v němž trny znamenaly lidské hříchy, a nad ním byl kříž. Téhož roku, v pátek po svátku Božího Těla, se Markétě Pán Ježíš zjevil zářící slávou, s pěti svítícími ranami. Z jeho hrudi vycházely plameny a pak Markétě ukázal své Srdce jako jejich živý zdroj a poodhalil jí tajemství své čisté lásky a její překypující velikost k lidem.

Spasitel si stěžoval na nevděk lidí, kteří na jeho lásku odpovídají chladem a nezájmem. Požádal o náhradu toho, co druzí zanedbávají. Zvláště ji povzbuzoval k přijímání eucharistie jak často jen může, zejména na první pátky v měsíci. Také Markétu požádal o noční bdění před prvním pátkem, hodinu před půlnocí, s připomínáním si jeho agónie v Getsemanech. (Zde mají původ "Svatá hodina" před prvním pátkem a svaté

přijímání na první pátky v měsíci.) Má jít o modlitby za zmírnění Božího hněvu s prosbami o milosrdenství pro hříšníky a zmírnění hořkosti, kterou Ježíš pociťoval, když zůstal od apoštolů opuštěn. Markétě dal Pán podíl na utrpení, které prožíval na Olivové hoře a později jí vyjevil, že na tomto místě snášel víc než při dalším utrpení, protože se zde viděl opuštěn nebem i zemí a byl zatížen všemi hříchy celého lidstva. Markéta své vidění v r. 1674 popsala slovy: „Ježíš Kristus ukázal mi své Nejsvětější Srdce jak výheň lásky, ve kterou mne ponořil. Zasnoubil si mou duši ve své nesmírné lásce způsobem naprosto nevysvětlitelným, a sjednocením, jehož vypsát nelze. Proměnil mé srdce v plamen stravujícího ohně své čisté lásky a zničil všechnu lásku pozemskou. Žádal, abych mu — v Největší svátosti skrytému — přinášela ustavičný hold. Tak mi vtiskl do srdce nový svatý život, v Eucharistii žijící život oběti a odříkání." Při popisu dalšího zjevení, zaznamenaného jako "v oktávu Božího Těla 1675", vypravovala: „Viděla jsem Božské Srdce v oslňujícím lesku, bylo ovinuto trním a ozdobeno křížem. Spatřila jsem Krista Pána, jak mi ukazuje svoje Srdce a říká: „Největší lásku mi prokážeš, budeš-li moje Srdce ctít a rozšiřovat k němu úctu v mé církvi. Mé srdce miluje lidi nekonečnou láskou, ale je velmi mnoho těch, kteří mně odplácí nevděkem a pohanou. Ať je proto ustanovena zvláštní

slavnost k uctění mého Srdce." Pán Ježíš si stěžoval na neuctivost a svatokrádeže, kterými je od lidí urážen, pravděpodobně 16. 6. 1675. Vyslovil přitom, že je nejsmutnější, že se jedná i o duše Bohu zasvěcené. Markétu pak žádal, aby se zasadila o zavedení zvláštního svátku ke cti jeho Srdce, a to v pátek po oktávě Božího Těla. V té záležitosti se měla obrátit i na svého zpovědníka, o. Klaudia de la Colombière z TJ (pam. 15. 2.). V souvislosti se zjeveními byla Markéta podezřívána z posedlosti, nebo že s jejím duševním zdravím to není v pořádku, že si vymýšlí. Sama napsala: *"Bůh mne učinil kamenem úrazu, ohniskem, ve kterém se shromažďuje všechno pohrdání, potupa a pokoření... Domnívali se, že jsem posedlá zlým duchem. Proto mne kropili svčcenou vodou a žehnali mne znamením svatého kříže. Modlili se nade mnou, aby vyhnali zlého ducha."* K tomu dodává, že Ježíš od ní neodešel, ale povzbuzoval ji, což jí bylo útěchou.

Markéta Marie nejen poznala trnitou cestu ve spojitosti Ježíšovou láskou, ale také ji přijala a pochopila. Jako jeho nevěsta nebyla ušetřena žádné bolesti, nemoci, hořkosti ani potupy. V následujících letech věnovala veškerou sílu a energii na šíření pobožnosti k Srdci Ježíšovu. Vyzvala i francouzského krále, aby zasvětil zemi Božskému Srdci. V roce 1684 se stala asistentkou představené a další rok vychovatelkou novic. V té době zavedla v klášteře společné uctívání Božského Srdce. Otec Klaudius de la Colombière Markétu v šíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu podporoval a v tomto duchu vydal i knihu Duchovní ústraní, v níž napsal o zjeveních Pána Ježíše. Rovněž Markéta napsala pro šíření úcty k Ježíšovu Srdci knížku *La dévotion au coeur de Jésus* (Úcta k Srdci Ježíšovu). Před svou smrtí Markéta řekla sestrám: *"Už nebudu dlouho žít, protože nic netrpím."* Přestože lékař neshledal nic závažného, objevila se u ní horečka, v ní prosila o milosrdenství a volala: *"Hořím! hořím! Jaká by to byla útěcha, kdybych hořela láskou k Bohu! Ale já ho nedovedla dokonale milovat! Jaké je to štěstí milovat Boha! Milujte tuto lásku dokonale!"* Když 17. října přijala svátost nemocných, zemřela se jménem Ježíšova Srdce na rtech. K beatifikaci Markéty došlo 18. 9. 1864 papežem Piem IX. a k její kanonizaci 13. 5. 1920 papežem Benediktem XV.

(fotografie: POUTNÍCI V BAZILICE BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ v Paray le Monial,
Peregrinatio ad Immaculatam Conceptionem, Paray le Monial, Francie, 27.6.2008.

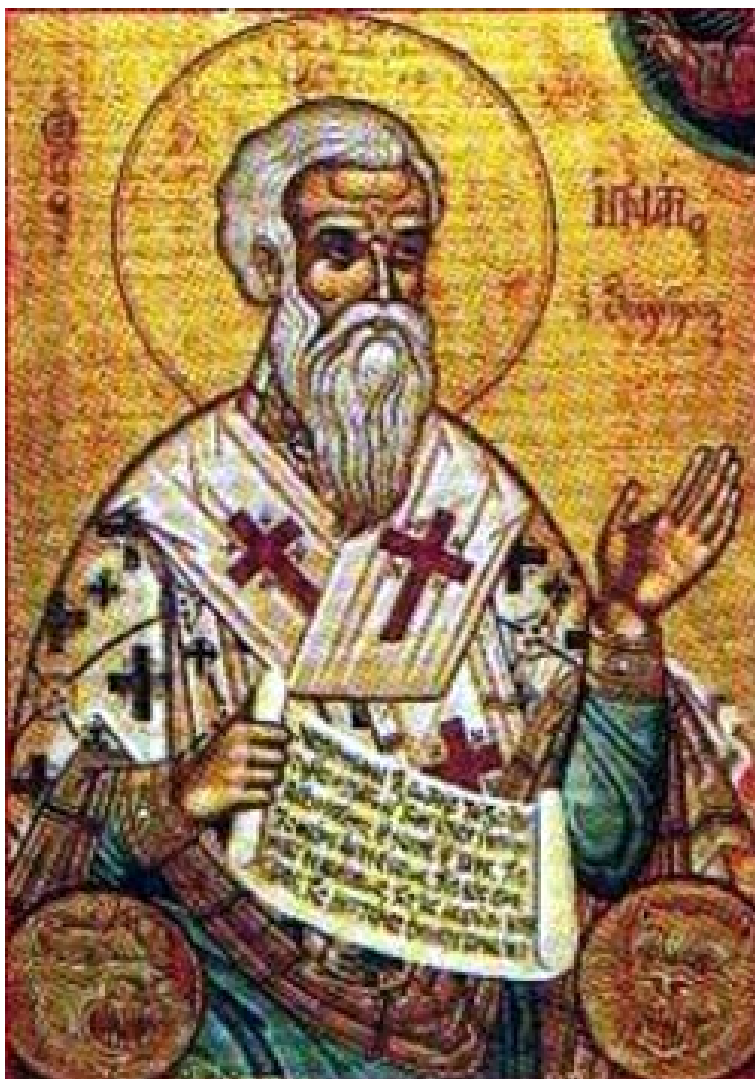

17. ŘÍJNA – SV. IGNÁC Z ANTIOCHIE

Ignác, byl třetím biskupem Antiochie od roku 70 do roku 107, který je datem jeho mučednictví. Řím, Alexandrie a Antiochie byli v té době metropolemi římského císařství. Nicejský koncil zmiňuje tři „primáty“: Jednak ten Římský, ale určitý primát mají v jistém smyslu také Alexandrie a Antiochie. Svatý Ignác byl biskupem Antiochie, která se nachází v dnešním Turecku. V Antiochii, jak víme ze Skutků apoštolů, vzniklo kvetoucí křesťanské společenství: prvním biskupem tady byl apoštol Petr – jak praví tradice – a tady „se ponejprv začalo učedníkům říkat »křesťané«“ (Sk 11,26). Eusebius z Cesareje, historik ze 4.století věnoval celou kapitolu svých *Církevních dějin* životu a dílu svatého Ignáce (3,36). „O Ignácovi se vypráví – píše – že byl poslán ze Sýrie do Říma a tam se stal pokrmem dravých zvířat, aby tam vydal svědectví Kristu. Když za doprovodu vojáků procházel Asií hlídán přísnou stráží, kterou Ignác ve svém *Listě Římanům* nazývá „deseti leopardy“ (5,1), od města k městu, kamkoli přišel, posiloval křesťanské obce a napomínal

je, aby se obzvláště chránili před tehdy vznikajícími herezemi a důrazně jim přikazoval, aby se pevně drželi toho, co jim přenechali apoštolé“. První etapou Ignácovy cesty k mučednictví byla Smyrna, kde byl biskupem svatý Polykarp, učedník svatého Jana. Tady Ignác napsal čtyři listy církvím v Efesu, v Magnesii, v Tralleis a v Římě. „Když však odešel ze Smyrny – pokračuje Eusebius – přišel do Troady, odkud napsal list církvím ve Filadelfii a ve Smyrně a biskupovi Polykarpovi.“ Eusebius tak podává seznam listů, které se z Církve prvního století dostaly jako velmi cenný odkaz až k nám. Při četbě těchto listů pocítíme svěžest víry oné generace, která poznala apoštoly. Z těchto listů vysvítá vroucí láska světce. Z Troady nakonec mučedník dorazil do Říma, kde byl ve Flaviově Amfiteátru předhozen šelmám.

Žádný církevní Otec nevyjádřil tak intenzivně jako Ignác touhu po *jednotě* s Kristem a po *životě* v Něm. Proto jsme v úvodu generální audience četli evangelní úryvek o vinici, kterou je podle Janova Evangelia sám Ježíš. U Ignáce se vlastně setkáváme se dvěma „duchovními“ proudy: první je Pavlův, cele směřující k *jednotě* s Kristem a druhý je Janův, soustředěný cele na *život* v Něm. Tyto proudy se sbíhají v *napodobení* Krista, kterého Ignác často označuje jako „můj“ nebo „náš Bůh“. Ignác zapřísahá Římské křesťany, aby mu nepřekazili jeho mučednictví, protože netrpělivě čeká na to, až „dosáhne Ježíše Krista“. A vysvětluje: „Je pro mne krásnější zemřít v Kristu Ježíši než vládnout nad celým světem. Toužím po Tom, jenž za nás zemřel. Chci toho, jenž pro nás vstal z mrtvých... Nechte mne, abych napodobil utrpení svého Boha“ (*Římanům* 5-6). V těchto vroucích sděleních lásky lze zachytit výrazný kristologický „realismus“, jenž je typický pro Církev v Antiochii a cele soustředěný na vtělení Božího Syna a na jeho pravé a konkrétní lidství: „Ježíš Kristus, píše Ignác Smyrnenským, „opravdu pochází podle těla z rodu Davidova“, „opravdu se narodil z panny“ a „opravdu byl za nás ukřižován“ (1,1). Neodolatelné Ignácovo vzepětí k jednotě s Kristem zakládá ve vlastním a pravém smyslu „mystiku jednoty“. On sám se označuje za „člověka, který chce pro jednotu udělat vše“ (*Filad.* 8,1). Pro Ignáce je jednota především nárokem Boha, který existuje Jeden ve třech Osobách v absolutní jednotě. Často opakuje, že Bůh je jednota a že pouze v Bohu se jednota nachází v čirém a původním stavu. Jednota, kterou mají na této zemi uskutečnit křesťané, není nic jiného než co možno nejshodnější napodobení božského archetypu. Ignác tak rozvíjí vizi Církve, která zblízka odkazuje na některá vyjádření Klementa Římského v *listě Korint'ánům*. „Je pro vás dobré“

– píše např. křesťanům do Efesu, „být zajedno s vůlí biskupa jako doposud. Vaše kněžstvo hodné toho jména, žije totiž s biskupem v takové harmonii jako struny na kytáře. Vaše jednomyslnost a láskyplný soulad opěvuje Krista. Každý z vás se staň chórem, nalad'te se podle Boha a ve svorné jednotě zpívejte jedním hlasem.“ (4,1-2). A když doporučí Smyrňanům, aby „ti, kdo patří k církvi, nečinili nic bez biskupa“ (8,1), svěřuje se Polykarpovi: „Rád dám život za ty, kteří jsou zajedno s biskupem, kněžími a jáhny. Kéž je mi dopřáno, abych se s nimi sešel u Boha. Pomáhejte si navzájem, společně trpte, odpočívejte, navzájem se povzbuzujte jako správci, důvěrníci i jako Boží služebníci. Snažte se zalíbit tomu, za koho bojujete, a od koho dostáváte odměnu. Nikdo nebuď zběhem. Váš křest ať je zbraní, víra přílbou, láska kopím, trpělivost celou výzbrojí“ (6,1-2). V Ignácových *listech* je možno celkově zachytit určitý druh trvalé a plodné dialektiky dvou charakteristických aspektů křesťanského života: z jedné strany hierarchické struktury církevního společenství a z druhé strany základní jednoty, která vzájemně spojuje věřící v Krista. Tyto role nelze následně stavět proti sobě. Naopak. Důraz na společenství mezi věřícími a jejich vlastními pastýři je stále znovu formulován prostřednictvím výmluvných obrazů a analogií: kytara, chór, naladění, koncert, symfonie. Je tu zřejmá zvláštní odpovědnost biskupů, kněží a diákonů při budování společenství. Platí to zejména pro pozvání k lásce a jednotě: „Buďte jedno,“ píše Ignác Magnesijským s odvoláním na Ježíšovu velekněžskou modlitbu, „společně se modlete, společně prostě, buďte jedné mysli a jedné naděje v lásce a svaté radosti... Všichni buďte jako jeden Boží chrám, jak jeden obětní oltář, jako jeden Ježíš Kristus, jenž vyšel od jednoho Otce, s ním je jedno a v jedno se k němu vrátil“ (7,1-2). Ignác poprvé v křesťanském písemnictví přisuzuje Církvi přívlastek „katolická“, tzn. „univerzální“: „Kde je Kristus, tam je i katolická církev“ (*Smyrn.* 8.2). A právě ve službách jednoty katolické Církve, křesťanské společenství v Římě plní určitý druh primátu v lásce: „je hodno Boha, úcty a blahořečení.. předsedá lásce, jež se řídí Kristovým zákonem a Otec jí dal jméno“ (*Římanům*, prolog).

Jak je vidět, Ignác je opravdovým „učitelem jednoty“: jednoty Boha a jednoty Krista (na rozdíl od různých herezí, které se začínaly šířit a oddělovali v Kristu člověka od Boha), jednoty Církve, jednoty věřících „záleží na víře a lásce, nad něž není nic vznešenějšího“ (*Smyrn.* 6,1). Ignácův „realismus“ tedy vybízí věřící včerejška i dneška, vybízí nás všechny k postupné syntéze mezi *připodobněním se Kristu* (jednota s Ním, život v Něm) a *oddaností jeho Církvi* (jednota s biskupem, velkomyslná služba společenství a světu). Je prostě třeba dosáhnout syntézy mezi *společenstvím* Církve v jejím nitru a misijním posláním hlásat Evangelium druhým, tak aby prostřednictvím jedné dimenze mluvila ta druhá, a věřící měli stále více „ducha jednoty, jímž je Ježíš Kristus“ (*Magn.* 15).

S prosbou k Pánu o tuto „milost jednoty“ a v přesvědčení o předsednictví lásky celé Církve (srov. *Říman.* Prolog), obracím se na vás se stejným přáním, kterým se končí Ignácův list křesťanům z Tralleis: „Upřímně se navzájem milujte. Můj duch se dává za vás v oběť nejen nyní, ale také až dosáhne Boha.. Kéž jste v Kristu shledáni neposkvrněnými“ (13). Modleme, aby nám Pán pomohl dosáhnout této jednoty a mohli jsme nakonec být shledáni neposkvrněnými, protože láska očisťuje duše.
(*Benedikt XVI.*)

18. ŘÍJNA – SV. LUKÁŠ

Podle jeho podrobnějších zmínek ve Skutcích apoštolů, pocházel ze syrské Antiochie (Sk 6, 1-6; 11, 20-30; 13,1n). Také Eusebius a Jeroným uvádějí, že byl Syřanem. Názory na rodinu, z níž vyšel, se rozcházejí. Vystudoval však lékařství a nakonec se ukázal jako schopný spisovatel a znalec lidí s velmi citovým postojem. Uvádí se, že ke křesťanství jej zřejmě přivedli křesťané ze židovství, ač k židovskému národu nepatřil. Podle Kanona Muratoriho (ze 2. stol.) se za života s Ježíšem a jeho působením nesetkal a jeho zařazování mezi Ježíšovy učedníky je nesprávné. Roku 50-51 se připojil k Pavlovi v Troadě (byl s ním na druhé apoštolské cestě) a podle některých úsudků ho provázal do konce jeho života.

Je však dost pravděpodobné, že poté co s Pavlem došel do Filip, setrval v nich do roku 57, aby pomáhal upevnit Pavlovo dílo. Při Pavlově návratu ze třetí apoštolské cesty, na jaře roku 58, opět šel po jeho boku do Jeruzaléma (viz Sk 20,5-21,18). Zde se setkal s apoštolem Jakubem i s jeruzalémskými staršími a zřejmě také se ženami, jejichž jména v evangeliu uvedl pouze on (viz Lk 8,2-3; 24,10). Apoštola Pavla dále provázal na cestě do římského vězení (viz Sk 27, 1-28, 16; Kol 4, 14; Flm 24) a byl u něj za jeho vazby v Římě v letech 61-63. Tehdy měl možnost seznámit se s evangelistou Markem (Kol 4, 10-14; Flm 24). Při dalším římském věznění Pavla v letech 66-67, kdy Pavel očekával smrt, zůstal opět v jeho blízkosti (2 Tim 4, 11). Po Pavlově smrti koncem června Lukáš zřejmě velmi brzy opustil Řím, ale další zprávy o jeho životě a hlásání evangelia nejsou dost spolehlivě doložené a místa působení se liší. Hovoří se o Dalmácii, Galii, Itálii a Makedonii na základě zprávy sv. Epifania. Sv. Řehoř z Nazianu svědčí o jeho pobytu v Achaji (dnešním Řecku) a Symeon Metaphrastes zmiňuje Lukášovu návštěvu Horního Egypta. Řecká tradice má zato, že byl biskupem v Thébách (dnešní Thisvi, severně od Athén ve starověké Boiótii). Sv. Jeroným podobně jako starobylý lat. Prolog (II. s.) zaznamenali Lukášovu působnost v Boiótii v Achaji. Jedná se o provincii ve středním Řecku, ležící severně od východní části Korintského zálivu. Na jihu je od Attiky oddělována pohořím Kithairon. Severní hranicí této provincie je Lokris s Eubojským zálivem. Lukáš zemřel ve věku 84 let, podle písemnosti sv. Řehoře údajně v Patras, vzdáleném od dnešní Thisvi asi 100 km západně. Má se jednat o mučnickou smrt oběšením na olivovém stromě. Většinou vzhledem k věku se však spíše předpokládá přirozené úmrtí a martyrologium se k jeho smrti nevyjadřuje. Antropologické zkoumání ostatků* smrt oběšením nevyklučuje. Původní

Lukášův hrob je uváděn v Thébách (Thisvi), odkud byly jeho ostatky přeneseny přes Konstantinopol do Padovy a Prahy. Podle staré tradice, za řádění obrazoborectví v Konstantinopoli, asi v letech 741 až 770, byly tyto Lukášovy ostatky knězem Uriem přeneseny do Padovy z důvodu ochrany před zneuctěním. Byly od r. 899 kvůli nájezdům uloženy na hřbitově, kde byly r. 1177 objeveny a prohlédnuty za přítomnosti papeže, který je prohlásil za pravé. Roku 1313 byl pro novou kapli sv. Lukáše vytvořen mramorový sarkofág a do něj uloženy ostatky v olovené rakvi. Císař Karel IV. 6. 11. 1354 získal v Padově pro pražskou katedrálu lebku s čelistmi a 15 zuby sv. Lukáše i s darovací listinou. Během let byly menší části z ostatků odděleny. Lebka sv. Lukáše, stále uchovávaná ve Svatovítském pokladu, je každoročně 18. 10. o svátku evangelisty vystavovaná k uctění v pražské katedrále. Nejznámějším se Lukáš stal sepsáním evangelia a Skutků apoštolů. Italský básník Dante označil jeho evangelium za nejkrásnější knihu světa. Lukáš v něm krásně ukazuje milosrdnou lásku Spasitele ke všem lidem, zdůrazňuje, že Ježíš přišel nejen pro Židy, ale i pro pohany a především pro hříšníky, pro lidi, kteří se vzdálili Božímu řádu. Ústřední myšlenku Lukášova evangelia vidíme ve větě: „Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co by zahynulo.“ (Lk 19,10) Jeho spis bývá nazýván evangeliem milosrdenství, Ducha svatého, žen a chvalozpěvů. Téma milosrdenství ukazují např. příběhy „O marnotratném synu“ (Lk 15,11-32); „O hříšnici v domě farizejově“ (Lk 7,36-50); „O farizejovi a celníkovi“ (Lk 18,9-14) – v nich zároveň učí jaký postoj má hříšník zaujmout k návratu do Boží náruče. Boží milosrdenství vystihuje Lukáš i v Kristových slovech na kříži, když se modlí za své katy a slibuje ráj kajícímu lotru. O Duchu svatém píše ze všech evangelistů nejvíce. U všech významných osob zmiňuje vedení Duchem svatým, ať je to Jan Křtitel, Zachariáš, Simeon či jde o okamžik zvěstování nebo Ježíšova slova. Na mnoha místech si všímá žen, např. v podobenstvích, upozorňuje na chudou vdovu, která dala za svého nedostatku, v příběhu Marie a Marty i žen na křížové cestě aj. To, že v jeho evangeliu mají ženy čestná místa, zatímco ve starověku byly ženy velmi podceňované, má další význam. Tím, že hovoří podrobněji o P. Marii dává předpoklad, že informace čerpal přímo od ní a protože ji slovy vykresluje, je označován za malíře Matky Boží. Lukášovo evangelium se od ostatních liší i zařazením čtyř básnických vložek či písní (Magnifikat – chvalozpěv P. Marie, Benediktus – chvalozpěv Zachariáše, Glória in excelsis Deo a chvalozpěv Simeonův). Lukáš ukázal značnou citlivost ke smýšlení pohanů a vynechal místa, která by se jim mohla zdát tvrdá a zaznamenával vše, co je pohanům ke cti. Také s oblibou používal protiklady – např.: „Boháč a chudý Lazar;“ „Farizej a celník;“ nedůvěra Zachariáše a důvěra P. Marie. Druhým Lukášovým dílem (po evangeliu, které je naukou Krista) jsou Skutky apoštolů, které lze označit za kroniku prvních let Církve a pojednávají o šíření Kristovy nauky. Znakem a hlavním atributem sv. Lukáše je býk, protože jeho evangelium začíná Zachariášovou obětí a býk byl pro Židy obětním zvířetem.

POKOJ LIDEM (*dopis Jana Pavla I. sv. Lukáši*)

Milý svatý Lukáši,

z Vašeho evangelia přímo vyzařuje nekonečná dobrota Ježíšova. Ukázal jste zcela zvláštním způsobem, jak Bůh miluje hříšníky a že Ježíš věnoval téměř demonstrativně svou pozornost těm, kterých si svět ani nevšiml. Vy jediný jste popsal události kolem narození a dětství Páně, které vždy s novým pohnutím pročítáme o každých Vánocích. Mně se zvlášť líbí Vaše poznámka, že Marie své dítě "zavinula do plének a položila do

jeslí". Tato věta inspirovala mnoho malířů k uměleckému zachycení tohoto výjevu na plátně a dala podnět k postavení betlémů na celém světě. Když u vánočního Betléma zpíváme koledu "Vůl a oslík nad ním stáli a svým dechem zahřívali lidské nemluvnátko, slavné Boží pacho látko," říkám si: "Když Kristus zaujal to nejponíženější místo na světě, jaké bychom měli sami zaujmout?" Dovolte, abych Vám vyjádřil svůj názor na tuto otázku.

Při styku s Bohem se podobáme Abrahámovi, který řekl: "Neodvážuji se k svému Bohu ani promluvit, vždyť jsem jen prach a popel." A nebo celníkovi, který stál u chrámového vchodu a neodvážoval se ani oči k nebi pozdvihnout, protože si byl vědom své hříšnosti. Před nekonečným a všemocným Bohem zbývá jen doznat, že jsme docela malí. Musíme v sobě potlačovat neblahé sklony, které nám brání bezpodmínečně se podřizovat Bohu. Bůh chce, abychom ho v některých věcech následovali, zatím co v jiných zůstává jedinečný a nedostižný. Praví: "Učte se ode mne být pokornými a tichými. Bud'te milosrdní, jako můj Otec je milosrdný." Ale také říká: "Jedinému Bohu přísluší čest a sláva. Jen Bůh je absolutně nezávislý."

Naproti tomu bychom velice rádi zaměnili pozice; rádi bychom byli samostatní, nezávislí, všemi ctěni a váženi a nijak nám nepůsobí radost, jsme-li závislí, pokorní, trpěliví. Odvoláváme se na moderní filosofii (která zítra už může být zastaralá) a kulturu. Pokrok nás ovládá. Rozkládáme atomy, zkoumáme kosmické prostory, žijeme komfortněji. Že naše možnosti nejsou neomezené, připomněli nám nedávno orientální šejkové. Zásoby pohonných hmot vystačí asi tak na třicet let. Kdo je chce mít, ať pořádně za ně zaplatí. Nezbyvá, než se omezit, dokud se nenajdou nové energetické zdroje.

Toto varování, jakkoli nepříjemné, může být velmi užitečné. Jednak pobízí k novému bádání a novým cestám pokroku, jednak připomíná ohraničení každého lidského podnikání a příkaz, abychom všechnu svou naději vkládali v Boha. Slyšel jsem jednoho "kritického křesťana", jak říká: "Už je konec s maloměšťáckým náboženstvím, které hovořilo jen o nebi a spasených duších. Zavání to kapitalistickým individualismem a odvádí to pozornost chudých od velkých sociálních problémů."

Pravdivé na těch slovech je, že se křesťan musí zaměřit na velké sociální problémy. Čím víc je kdo nadšen nebem, tím víc musí přiložit ruku k odstranění nespravedlnosti na zemi, třeba že tato země není pro křesťany konečným životním cílem. Jako věřící v Krista putujeme společně a každý se svým vlastním osudem k nebi. Kdo nevěří v nebe, je nešťastný, je "bez naděje", jak říká sv. Pavel, nenašel pravý smysl své existence.

Člověk může mít trojí vztah k lidem. Záleží na tom, jedná-li se o představené, rovnocenné nebo podřízené.

Dá se však dnes hovořit ještě o představených? Žádat dnes od dětí, aby své rodiče poslouchaly, ctily a milovaly? Žáci své učitele? Občané státní autoritu? V 17. století konával se v Benátkách proslavený karneval. Zdálo se, že se lidé v těch dnech zbláznili. Dělali si, co chtěli, vyváděli pod ochranou masek věci, které se přičily zvykům a zákonům. Jako by chtěli dohonit, oč přišli celou předchozí dobu svou šetrností a poslušností. Mám dojem, že se dnes děje něco podobného. Nemyslím atentáty, krádeže, loupeže, únosy a vraždy. To vždycky bylo na světě. Ale větší hrůzu mi nahání způsob, jak lidé reagují na tyto zločiny. Zákony a normy se považují za útisk a omezení svobody. Dokonce budí radost, když se zákony zesměšňují. Říká se, že "jediné, co je dnes zakázané, je něco zakazovat".

Také v církevní oblasti začalo se pomalu jednat podle zásady: "Dělej, co jen můžeš." Šíří se víceméně názory, které všechny končí stejným konstatováním. Lidé v dané situaci, jste nešťastní. Chcete-li být šťastní, musíte všechno změnit a obrátit naruby. K tomu se přibere na pomoc psychologie, která se obírá životními projevy a omlouvá je. Za cizoložníky, sadisty a homosexuály prý mohou výlučně rodiče, protože jim v mládí nevěnovali náležitou lásku. Volá se po neomezené regulaci porodů, po přerušení těhotenství na přání matky, po libovolné manželské rozluce, po předmanželských stycích, homosexualitě, volném užívání drog.

Ocitli jsme se přímo ve větrné smršti, milý svatý Lukáši. Co může proti tomu učinit ubohý biskup? Může nejvýš připustit, že v minulosti byl zákon jakýmsi oltářem, na kterém často byl člověk obětován. Může doznat, že mnohdy rodiče povolují dětem uzdu, aby se prý jednou měly lépe, než se měli oni. Biskup dobře ví, že k tomu, aby si zjednal autoritu, musí jiným sloužit. Stále mu znějí slova sv. Petra: "Jednejte jako lidé svobodní, ne však jako lidé, kteří svobodou zakrývají svou špatnost, nýbrž chovejte se jako Boží služebníci"(1 Petr 2,16). Tato slova vylučují tzv. "moc" a předpokládají takovou autoritu, která podporuje svobodu. Nevymáhají otrockou poslušnost, ale aktivní a odpovědnou.

Co by mohl biskup ještě víc učinit? Pouze spoléhat se na Boha a připomínat stále slova Boží: "Kdo se bojí Boha, ctí otce ... synu můj, cti svého otce slovy i skutky." (Sir 3,7 - 8). "Vy, děti, ve všem svoje rodiče poslouchajte, jak se to patří u křesťanů." (Kol 3,20). "Každý se má podřídít vrchnosti, která vládne. Vždyť není vlády, která by nepocházela od Boha. Ty, které jsou, od Boha jsou zřízeny. Když se tedy někdo staví proti vládě, staví se proti řádu, který dal Bůh." (Řím 12, 1. - 2). "První věc, ke které tě vybízím, je, ať se konají modlitby prosebné, přímlovné i děkovné za všechny lidi, za všechny ty, kdo zaujímají zodpovědné postavení." (Tim 2,1). "Své představené poslouchajte a podřizujte se jim! Oni bdí nad vaší duší a budou jednou za ni zodpovídat. Ať to mohou dělat s radostí, ne aby při tom museli vzdychat." (Žid 13,17).

Jak se máme chovat k lidem, kteří jsou s námi rovnocenní? Naší povinností je vystříhat se každého přehlížení a podceňování, stejně jako přehnané snahy za každou cenu nad ně vyniknout. Často býváme nakloněni nedělat to, co jiní dělají a dělat to, co jiní nedělají. Odporovat jejich názorům, opovrhovat tím, co oni obdivují a obdivovat, čím oni opovrhují. Jeden chce být nápadný elegancí, přepychem a výstředním oblečením, druhý originální a s vybranou řečí. Prsten na ruce, zvlněné vlasy, lesklý náhrdelník podporuje neuvěřitelně pýchu člověka. Všechno to není samo o sobě špatné, ale bývá to často jen příležitostí, aby člověk na sebe upozornil, aby si ho lidé všímali, obdivovali a nedomnívali se, že je "jen obyčejný, tuctový člověk".

Naproti tomu člověk prostý a otevřený netouží, aby ho lidé považovali za zámožnějšího, učenějšího, zbožnějšího, než ve skutečnosti je. Proto vystupuje, strojí se a hovoří vždy nenápadně, bez úmyslu vyniknout nad jiné. Ježíš takové jednání schvaloval a doporučoval a Vy, milý svatý Lukáši, jste nám napsal tato jeho slova: "Mějte se na pozoru před vykladači Písma! Chodí rádi v dlouhých rízách, mají rádi pozdravy na veřejných místech, přední sedadla v synagogách a čestná místa při hostinách." (Lk 20,46).

Nakonec několik slov o poddaných, lépe řečeno o těch, kteří jsou na tom hůř než my, poněvadž jsou nemocní nebo chudí, žijí v bídě nebo ve hříchu. Jim obzvlášť musíme projevovat účinnou službu lásky, která se věnuje každému jednotlivci, ale také potírá

chudobu. Tím nejkrásnějším výrokem, jaký jste kdy, svatý Lukáši, mohl zaznamenat: "Na zemi pokoj lidem, v nichž má zalíbení Bůh."

19. ŘÍJNA – SV. PAVEL OD KŘÍŽE

Narodil se 3. 1. 1694 v Ovadě, ležící 40 km jižně od Alexandrie v severozápadní Itálii. (Při pokračování jižním směrem je z Ovady 50 km do Janova.) Byl prvním nebo druhým ze 16 dětí obchodníka ze zchudlého šlechtického rodu Danei. Při křtu dostal jméno Pavel František. V dětském věku spadl do řeky a uvádí se, že byl zachráněn díky zvláštní ochraně Panny Marie. V 19 letech se s Pannou Marií setkal zvláštním způsobem při vidění a tento silný duchovní zážitek označoval jako dobu svého obrácení k hlubšímu životu. Byl pro něj podnětem k pokání a k většímu úsilí o křesťanskou dokonalost. V roce 1714 reagoval na výzvy papeže Klementa XI. do boje proti Turkům a jako dobrovolník vstoupil do armády, organizované Benátskou republikou. Brzy ale poznal, že ho Bůh na tuto cestu nepovolal, proto se dříve jak po roce vrátil. Následně odmítl možnost výhodného sňatku i nemalé dědictví po strýci. Ve 22 letech měl vidění Spasitele, po kterém se rozhodl svůj život zasvětit službě Bohu. Z důvodu rodinných závazků mohl tak učinit až za čtyři roky. Ve farnosti již v mládí vyučoval katechismu a k této činnosti se v Castellazzo vracel. Předmětem jeho rozjímání i kázání bylo nejčastěji utrpení Páně. V listopadu 1720 přijal černý kajícnický oblek od alexandrijského biskupa. S jeho souhlasem odešel na 40 dní do samoty, kde žil jako poustevník. Krom toho se začal snažit o založení řádu k uctění a šíření památky Kristova utrpení (odtud název - pasionisté) a připravil řádová pravidla. V nich ke třem obvyklým slibům připojil slib úcty k Ježíšovu utrpení. V Římě roku 1725 mu papež Benedikt XIII. vyjádřil souhlas k založení nového řeholního společenství. Zde Pavel zůstal i v letech 1726-1728 a s rodným bratrem Giambattistou v nemocnici S. Gallicano ošetřovali nemocné. V červnu 1727 oba přijali kněžské svěcení. Od března pak žili na Monte Argentario u města Orbetello, severně od Říma, a roku 1731 dostali od papeže Klementa XII. dovolení konat lidové misie. Papež jim pro úspěšnost udělil titul apoštolských misionářů a dovolil jim na konci kázání dávat apoštolské požehnání. Pavel od svého zasvěcení Bohu se začal nazývat Pavlem od Kříže. V roce 1737 otevřel v Orbetello první klášter pasionistů. Řádové stanovy byly - po zmírňujících úpravách tvrdosti - papežem oficiálně schváleny v roce 1741. Do roku 1773 měli pasionisté ve střední Itálii už 12 klášterů a od roku 1771 i druhý řád (ženskou větev). Pavel od Kříže byl generálem řádu pasionistů od r. 1769. Z Orbetella přeložil generalát do kláštera sv. Jana a Pavla v Římě. Ten obdržel v roce 1773 od papeže Klementa XIV., který si Pavla od Kříže velmi vážil. Pavlův duchovní život, jehož středem byl trpící Kristus, překypoval mystickými zážitky. Ty se odrážely i v mnoha jeho dopisech, kterých napsal přes 2000. Zde je úryvek jednoho z

nich, vystihující Pavlovu nauku: "Láska je síla, která spojuje, a útrapy svého milovaného Dobra pokládá za své vlastní. Její oheň zasahuje až do morku kostí, proměňuje milujícího v milovaného, láska se vznešeným způsobem mísí s bolestí ... proto se milující duše ve své bolesti raduje a ve své bolestné lásce plesá." Pavel zde dále vybízí: "Vytrvejte v konání všech ctností, zvláště následujte láskyhodného Ježíše v jeho utrpení, neboť to je vrchol ryzí lásky. Jednejte tak, aby mohli všichni poznat, že jste nejen uvnitř, ale i navenek obrazem ukřižovaného Krista; on je vzor veškeré dobroty a mírnosti. Kdo je vnitřně spojen se Synem živého Boha, je jeho obrazem také navenek... Ukryjte se tedy v Ježíši ukřižovaném a nemějte žádné jiné přání, než aby se všichni ve všem zcela podřídili jeho vůli." Pokoj Pavla od Kříže, ve kterém zemřel 18. října ve věku 81 let, se nachází v původním stavu v přízemí velkého kláštera na Celiu jižně od Kolosea v Římě. Jeho ostatky jsou uchovávány v klášterní kapli. Blahořečený byl papežem Piem IX. roku 1853 a svatořečený 29. 6. 1867. Jeho památka byla v roce 1969 přesunuta z 28. 4. na 19. 10.

20. ŘÍJNA –SV. KORNÉLIUS

Příběh křtu setníka Kornélia ukazuje, že spása a povolání do Božího království jsou určeny všem, židům i pohanům. Tento muž žil v

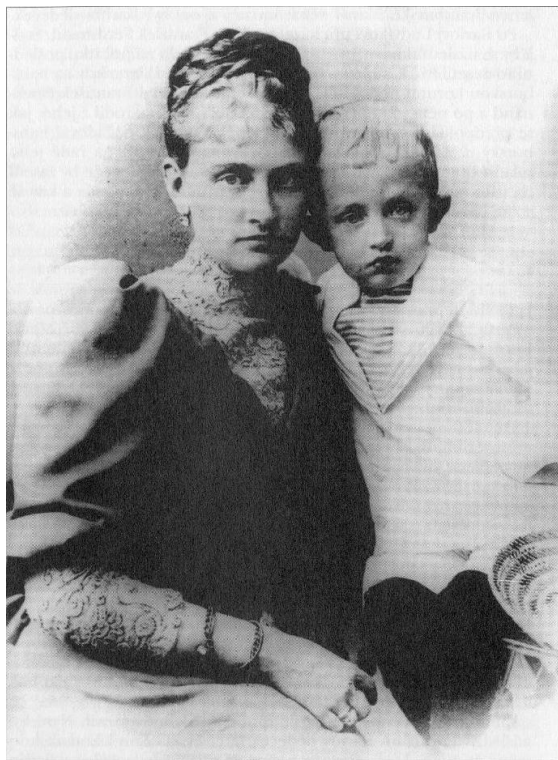
Césareji Palestinské, která byla v I. století provinčním městem Římské říše. Byl důstojníkem pluku zvaného Italský a za císaře Tiberia sloužil u zdejší posádky v hodnosti setníka. Přestože byl pohan, byl štedrý vůči lidem židovského národa a vytrvale se modlil k Bohu. Jednoho dne se mu kolem třetí hodiny odpoledne dostalo vidění Božího anděla, který na něj zavolal jménem a oznámil mu, že jeho modlitby a almužny byly přijaty Bohem a dostane se mu za ně zvláštní milosti. Vyzval Kornélia, aby poslal své muže do Joppe (dnes Jaffa), k Šimonu nazývanému Petr, jenž byl hostem koželuha Šimona, vlastního dům u moře.

Toho měli z města Joppe služebníci přivést ke Kornéliovi. Město leželo jižně asi 60 km a nacházelo se u pobřeží na jižní straně Tel Avivu. Jaká byla asi naděje, že se Petr zvedne a půjde mezi vzdálené pohany, když panoval názor, že spása je výhradně určena lidem vyznávajícím hebrejské náboženství? - Bez Božího zásahu by Petr zřejmě nešel. V době, kdy byli sluhové na cestě, dostalo se také jemu při modlitbě na střeše mimořádného vidění. Ve vytržení viděl snášet se z nebe plachtu, v níž byla zvířata označovaná jako nečistá a židům zapovězená. Nějaký hlas však vybízel Petra, aby jich požil a když on odmítl se slovy, že ještě nejedl nic poskvrněného ani nečistého, znovu se ozval hlas: *"Co Bůh prohlásil za čisté, nepokládej za nečisté!"* (Sk 10,15) Po trojím opakování se plachta zase vznesla. Ve chvíli, kdy Petr ještě uvažoval o vidění, byl Duchem Božím upozorněn na tři k němu poslané muže. Vyslechl je a pod vlivem obdrženého zjevení si uvědomil, že nemá dělat rozdíly mezi židy a pohany a vydal se s nimi do Césareje. Tam, po vděčném přivítání, Petr mimo jiné řekl: *"Nyní skutečně vidím, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a činí, co je spravedlivé."* (Sk 10,34n) Shromážděné poučil o Kristu, jemuž proroci vydávají svědectví, že pro jeho jméno budou odpuštěny hříchy každému, kdo v něho věří. A ty, kdo uvěřili, Petr pokřtil. (viz Sk 10, 9-48). Tradice mluví o tom, že Kornélius se později stal biskupem, ale ta informace není spolehlivá. Jisté je, že přispěl ke vzniku církevní obce v Césareji. Podle svědectví sv. Jeronýma byl Kornéliův dům v Césareji později přeměněn ve svatyni.

21. ŘÍJNA – BL. KAREL RAKOUSKÝ

Člověk, panovník, světec

Poslední císař rakouský, král český, apoštolský uherský král etc. etc. Karel (celým křestním jménem Karel František Josef Ludvík Hubert Jiří Otto Maria) se narodil 17. srpna 1887 na zámku Perssenbeug v Dolním Rakousku jako příslušník jedné z nejstarších a nejvznešenějších vládnoucích dynastií světa. Z rodu Habsburského vzešlo devatenáct císařů Svaté říše římské a dvacet českých králů, dědiců královské krve Přemyslovců, Lucemburků a Jagellonců. Karel byl prvorozeným synem arcivévody Otty Habsbursko-Lotrinského a saské princezny Marie Josefy - jeho dědečkem byl arcivévoda Karel Ludvík, bratr císaře Františka Josefa I., a následník trůnu František Ferdinand d'Este byl jeho strýc.

Ačkoli v dětství byl arcivévoda Karel trůnu dosti vzdálen – následníky byli korunní princ Rudolf (+1889), císařův bratr Karel Ludvík (+1896), pak synové Karla Ludvíka František Ferdinand (+1914)

i Otto, Karlův otec (+1906) – proroctví řádové sestry Marie Vincentie už v jeho dětství mu

předpovědělo těžký úděl panovníka. Karel byl proto od útlého věku doprovázen modlitbami svých nejbližších. Jeho dětství bylo prosté a šťastné, ačkoli jeho otec, voják a milovník žen vyhlášený svými společenskými excesy, mu nemohl jít dobrým příkladem. Dlužno ale uznat, že péči o výchovu svého syna nezůstal arcivévoda Otto nic dlužen. Obklopen láskyplnou péčí matky, která ho vychovávala v katolické víře, vyrůstal Karel v laskavého a soucitného člověka, a do života vstoupil obdařen pevnými morálními zásadami a hlubokou vírou.

„Nyní si musíme vzájemně pomáhat do nebe“

Ačkoli byl Karel příslušníkem arcidomu, studoval na vídeňském Schottengymnaziu - sice prestižní, ale veřejné škole. Další vzdělání pak získal v Praze, na Karlo-Ferdinandově universitě. Od roku 1906 žil na Hradčanech a u významných universitních profesorů se věnoval studiu oborů, v tradici vzdělávání příslušníků arcidomu obvyklých: historie, ekonomie, práva.

Jak bylo zvykem v panovnickém domě, už v šestnácti letech byl arcivévoda jmenován poručíkem a v roce 1905 v císařské armádě nastoupil službu: nejprve formálně u husarského pluku svého otce a poté v roce 1908, už jako plnoletý, naostro u dragounského pluku č. 7 vévody Lotrinského, jehož štáb v té době sídlil v posádce Brandejs nad Labem.

Zdejší staroslavný císařský a královský zámek se 1. července roku 1908 stal Karlovým novým domovem a kasárna v bývalé jezuitské koleji přímo naproti poutnímu chrámu Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi byla místem, kde vykonával svoji každodenní

důstojnickou službu. Jako byl pro svou svědomitost, spolehlivost, otevřenost a kamarádství Karel oblíben mezi vojáky, tak byl pro svou milou a přátelskou povahu, dobrosrdečnost a skromnost oblíben mezi občany města a okolí, s nimiž se rád stýkal.

Jako předkové jeho rodu, panovníci, kteří ve Staré Boleslavi budovali mariánskou svatyni (císař Matyáš a Anna Tyrolská), chránili a uctívali obraz staroboleslavské Bohorodičky (Ferdinand III., Leopold I. a jiní), také Karel Habsburský ve svém mládí na tomto starobylém poutním místě vzhlížel k Palladiu země české a osobně prožíval svatováclavskou tradici - jen možná ještě silněji, protože mluvil česky a s českým prostředím se v tomto městě také sžil.

V jiném městě v Čechách, ve Františkových Lázních, se začal příběh Karlovy celoživotní lásky a manželství, požehnaného osmi dětmi. Karlovo srdce si tu získala družka z jeho dětských let, princezna Zita z panovnického

rodu Bourbonsko-Parmského (9.5.1892 – 14.3.1989), která po matce z rodu portugalských králů Braganca zdělila krásu a temperament. Po zasnubách ve vile Pianore v italském Toskánsku bylo datum sňatku stanoveno na 21. říjen 1911, a v rakouském poutním místě Mariazell svěřili Zita a Karel svůj vzájemný vztah pod ochranu Panny Marie.

Před svatbou se Zita setkala se zvláštním prorockým slovem papeže Pia X. , který, žehnaje jejímu sňatku, označil Karla za příštího císaře - v době, kdy ještě nikdo netušil nic o budoucích dramatických osudech monarchie. „*Bude odměnou Boha Rakousku za to, co Rakousko vykonalo pro církev*“ řekl tehdy o Karlovi svatý Pius X.

Císařovna Zita v následujících letech beze zbytku naplnila přání svého manžela, který ji ve svatební den řekl: „*Nyní si musíme vzájemně pomáhat do nebe*“. Do smrti mu zůstala nejspolehlivějším a nejvěrnějším přítelem i rádce, a v dobrém jej posilovala ve chvílích, kdy zůstal při svém poslání zcela opuštěn. Dá se říci, že v Zitě měla Rakousko-Uherská monarchie po mnoha dlouhých desetiletích zase opravdovou císařovnu.

Koncem krátké svatební cesty, dne 28. listopadu 1911, přijel Vysoký pár Karel a Zita s velkou slávou do Brandýsa. Arcivévoda se vrátil do své posádky v Čechách k vojenským povinnostem i k obyčejnému, v zásadě prostému dennímu životu. Jak císařovna Zita později mnohokrát vzpomínala, v tomto městě novomanželé prožili jediné opravdu šťastné měsíce společného života.

V roce 1912 musel arcivévodský pár odcestovat do Haliče, až na tehdejší hranice Rakousko-Uherska s Ruskem (do obce Kolomea, dnes na Ukrajině), kam byl pluk brandýských dragounů přeložen. Karel se Zitou se do Brandýsa stále vraceli, na soukromé i oficiální návštěvy, a zámek Brandýs nad Labem, který si v roce 1917 císař Karel koupil, zůstal jeho osobním sídlem až do konce monarchie. K Brandýsu, k zámku i městu, se později císař Karel I. vracel vzpomínkami, sem možná směřoval své marné naděje na trochu osobního štěstí i poté, co jeho úsilí o mír bylo zmařeno a staletá říše se rozpadala.

Dej, ať z víry moc mu plyne ...

Atentát na Františka Ferdinanda d'Este 28. června 1914 změnil běh dějin i život arcivévodských manželů. Karel se náhle stal následníkem trůnu a zároveň byl spolu s miliónem mužů vržen do válečné vřavy. Na ruské i italské frontě poznal hrůzy války, viděl, jak vojáci obou stran jsou vražděni ohněm a železem. Karel pláče nad jejich osudem a jako frontový velitel se snaží svými rozkazy mírnit toto běsnění:

„Ukládám každému veliteli jako svatou povinnost, aby vynaložil veškeré úsilí na to, aby ranění byli co nejlépe ošetřeni a aby bylo o jednotky co nejlépe postaráno. Zakazuji rozkaz: nebrat zajatce! Nejprísněji zakazuji krádeže, plenění a zbytečné ničení.“

Když v listopadu 1916 v Schönbrunnu umíral František Josef I., byl si vědom, jaké strašlivé dědictví svému nástupci zanechává: „Převzal jsem trůn za nejtěžších okolností a předávám jej za okolností ještě těžších. Byl bych rád, kdybych toho byl Karla ušetřil“...Karel se 21. listopadu 1916 stal císařem a králem 50-ti milionové mnohonárodnostní říše, zmítané v nekonečném neštěstí světové války, na níž neměl žádný podíl. Možná, že starý císař František Josef I. vědomě chránil svého nástupce od tíhy osudové odpovědnosti za vypovězení války Srbsku, když jej v rozhodující chvíli dne 7. července 1914 nepřizval ke zvláštnímu zasedání ministerské rady.

Karel však válku zdědil a v prvním manifestu, kterým se obrátil ke svým národům jako nový panovník, ohlašoval: „*Chci činiti vše, aby hrůzy a oběti války byly co nejdříve zažehnány.*“ Veden neochvějnou vírou, soustředil mladý císař veškeré své úsilí k nastolení míru a ke zmírnění válečné bídy, pokoušel se i dosáhnout smíření národů své říše. Po

nástupu na trůn odstranil vojensko-byrokratickou diktaturu a obnovil právní stát. Poprvé od začátku války svolal parlament.

„Je Mou neotřesitelnou vůlí vykonávat Prozřetelností Boží Mně svěřená práva a povinnosti takovým způsobem, abych vytvořil základnu pro utěšený a požehnaný vývoj všech Mých národů. Politika nenávisti a odplaty, živěná nejasnými poměry, vyvolala světovou válku. Až tato válka skončí, bude muset být nahrazena politikou usmíření. Tento duch musí zavládnout také uvnitř státu. Je zapotřebí s odvahou a rozmyslem, při vzájemné vstřícnosti, uspokojit tužby národů. Ve znamení takového smířlivosti chci, s mocnou Boží pomocí, vykonávat Svě vladařské povinnosti a chci jako první nastoupit cestu shovívavého odpuštění a přikrýt závojem zapomnění ony politováníhodné poklesky, jež se udály během války a vedly k trestnímu stíhání. Promíjím trest těm osobám, které byly odsouzeny civilními nebo vojenskými soudy za následující spáchané trestné činy: velezrada, urážka Veličenstva, urážka členů císařského Domu, rušení veřejného klidu, vzpoura.“

Tak zněl text amnestie z 2. července 1917, které přední čeští politici (Kramář, Rašín) vděčili za záchranu před popravou a za svobodu. I když amnestie nenašla žádoucí pozitivní ohlas a Češi neprojevíli za císařův vstřícný čin vděčnost, nemůže být pochyb o tom, že Karel činil vše pro mír, smíření, odpuštění, překonání nenávisti.

V roce 1919 napsal s velkou úctou francouzský spisovatel Anatol France: *„Císař Karel chtěl mír. Byl jediným slušným mužem, který během války zastával odpovědnou pozici, ale neposlouchali ho.“*

Mírové snahy Karla I. Rakouského nebyly vládami válčících stran vyslyšeny. Na rozdíl od ostatních, mocností i zájmových skupin, jako byla Masarykova Maffie, neusiloval o mír vítězný a byl ochoten přinést v zájmu ukončení světového ničení oběti – vzdát se části území. Když tajná mírová jednání, která podnikl v březnu 1917 prostřednictvím svých švagrů Sixta a Xaviera Bourbonnských, ztroskotala, stali se Karel a jeho žena Zita terčem nenávistné kampaně militaristů a nacionalistů, kteří jim vtiskli cejch zrádců: Zita, původem Francouzka či Italka, měla být ve styku s nepřáteli, a Karel opustil německého spojence když nechtěl nasadit proti nepříteli účinné zbraně, byl proti neomezené ponorkové válce, zakazoval bombardování nemocnic a kostelů, nechtěl dovolit, aby c. a k. vojáci bojovali na západní frontě. Pro Velkoněmce byl slaboch a loutka v rukou Vatikánu, když podpořil mírovou iniciativu papeže Benedikta XV. a svým humanismem prohrával válku, zatímco Dohoda jej líčila jako tyрана a válečného štváče. Slované v něm viděli Teutona, Němci a Maďaři mu vyčítali slabost pro Slovany. Karel pro uzavření míru riskoval nejen korunu, ale i svobodu či dokonce život, svůj i své rodiny - tak si císařský pár ve vidině strašného osudu ruské carské rodiny prožil i dny strachu o osud korunního prince Otty a ostatních dětí, když musely uprchnout z nebezpečí revolučních gard z maďarského Gödöllő.

Jako jeden z hlavních úkolů své vlády vnímal zmírnění útrap zbídačené země a začal moderním způsobem řešit sociální otázky. V roce 1917 byl přijat zákon o ochraně nájemníků, o zřízení stížnostních komisí pro dělníky a v říjnu 1917 vzniklo ministerstvo pro sociální péči – první na světě. Karel jako křesťanský panovník cítil povinnost pečovat o vdovy, sirotky a válečné invalidy, o mládež, o práva dělníků, sociální zajištění, bytovou politiku. Bojoval proti lichvě a na pomoc chudobou sužovaným obyvatelům Vídně dal k dispozici i prostředky dvora i svůj osobní majetek, i když věděl, že tak může jen málo zmírnit dopady rozpoutané sociální katastrofy.

Říše rakouská nezahyne ...

Císař Karel právem usiloval o to, aby jeho říše přečkala válku. Byl si dobře vědom její nesmírné ceny jako útočiště národů i záruky evropské stability. Rozkladné tendence však byly již příliš silné, vypjatý nacionalismus v monarchii došel za války nesmířitelných rozměrů a monarchie propásla šanci na svou přeměnu ve federální stát rovnoprávných národů, jak vyhlásil svým manifestem ještě 16. října 1918. Díky Karlovu odporu proti použití síly se však všechny změny na mapě střední Evropy v říjnu 1918 udály bez občanské války a krveprolití.

Na konci dnů monarchie - po 700 letech - byl císař vyhnán ze své vlasti. Socialistická vláda v císaři, který korunu chápal jako svatou zástavu Boží a odmítl abdikovat a zradit přísahu, cítila stále ohrožení, i když jej donutila rezignovat na účast ve vládě.

Ještě ze švýcarského exilu, kam musel odjet 24. března 1919, Karel bránil likvidaci rodné země připojením zbylého Německého Rakouska k Německu. Stále cítil odpovědnost ze svého poslání a nepolevil v politické aktivitě. Krvavá revoluce v Maďarsku, k jehož lidu byl vázán přísahou, jej v roce 1921 - na přání papeže, který se obával, že Střední Evropu ovládne komunismus, - dovedla ke dvěma riskantním a nezdařeným pokusům (protože se chtěl za každou cenu vyhnout občanské válce) o chopení se vládní odpovědnosti v zemi, kde byl legitimním a korunovaným panovníkem. Tehdy řekl:

„Když se vrátím do Uher, tak to jistě nebude z radosti z panování. Nosil jsem jen trnové koruny a jest to také trnová koruna, kterou mně mají Uhry vrátiti.“

Budoucnosti „svých národů“ dal znovu přednost před vlastní budoucností, a mnohými, kteří mu přísahali věnost, byl znovu zrazen. Mocnosti jej poté nechaly transportovat do exilu na ostrov Madeira. Zde i zemřel, velmi předčasně, v úplné bídě, vyčerpán a po velkém utrpení, dne 1. dubna 1922 v kruhu své rodiny, a zanechal manželku a 8 dětí. Pohřben byl v kostele Panny Marie „Nossa Senhora do Monte“ na Madeiře, kde odpočívá doposud.

V posledních týdnech a dnech života bylo Karlovo duchovní strádání ztíženo i utrpením tělesným. Počátkem roku 1922, jen pár týdnů poté, co na Madeiru mohly přicestovat také děti a rodina byla konečně zase spolu, onemocněl chřipkovým zápalem plic. Epidemie španělské chřipky byla po celé Evropě vražedná, ale císařská rodina, která z nedostatku finančních

prostředků byla nucena žít o bídné stravě ve vlhké a nevytápěné vile ve stálých mlhách vysoko nad městem, nemohla pro Karlovo uzdravení udělat nic mimo své setrvalé a láskyplné péče. Dnem i nocí seděla císařovna Zita u lože svého manžela. Lékaři, kteří byli

k nemocnému povolání až ve chvíli, kdy soudobá medicína už neměla prostředky k záchraně, veškerou tehdy obvyklou léčbou jen násobili nemocnému utrpení.

Svědectví o posledních dnech císaře ve svém deníku uchovala hraběnka Viktorie z moravského rodu Mensdorffů. Císař se stále modlil a v horečkách se vracel k tématům, která mu jako velké životní problémy zůstala na paměti - v modlitbách opakuje i prosbu za překonání rozkolu víry v Čechách. Svě ženě připomíná, co ona velmi dobře ví: *„Mým veškerým úsilím bylo vždy ve všech věcech rozpoznat co možná nejzřetelněji Boží vůli a plnit ji, a to zcela“*.

Svého prvorozeného syna Ottu volá k sobě, aby viděl a nezapomněl, jak umírá katolík a císař. *„Toužím tolik po tom, abych se s Tebou vrátil domů. Proč nás nechťejí pustit domů?“* šeptal tesklivě své ženě v den své smrti, v sobotu 1. dubna. Po poledni, zaopatřen svátostmi, po mši svaté, která je sloužena v jeho pokoji, s pohledem upřeným na kříž a Nejsvětější svátost umírá se jménem Ježíšovým na rtech.

Způsob, jakým se nástupnické státy bývalé monarchie postavily k výzvě vítězných mocností a odepřely tomuto člověku pomoc v nouzi, zůstane provždy jejich hanbou a skvrnou na praporech „moderní civilizace“.

Ve vyhnanství se císař Karel až do konce života vracel k úvahám o společném osudu národů ve střední Evropě. Varoval před těžkými následky rozpadu monarchie, která byla vystavěna na ideji nadnárodní, po řadu staletí umožňující více jak desítky národů žít pospolu poklidným životem ve společné vlasti, předvídal, že atomizace střední Evropy na tzv. národní státy nemůže být spravedlivá a národnostní problémy ještě zостří. Upozorňoval na nebezpečí, plynoucí ze ztráty rovnováhy v Evropě, obával se expanze bolševismu.

Pokud tedy byla po druhé světové válce a novém rozdělení Evropy evropská idea posledního habsburského panovníka vnímána jako pozitivní alternativa k osudu, který Evropu postihl, k ruinám, holocaustu a vyhánění obyvatelstva, pokud jeho křesťanské myšlení bylo stavěno do protikladu k nacionalismu, fanatismu, mocichtivosti a egoistickému materialismu, je to tak správně a je k tomu řada dobrých důvodů. Karel byl mučedníkem, který zahynul v boji s démony moderní doby, a protože byl králem spravedlivého míru, stal se i symbolem jednotné Evropy. (foto nahoře: hrobka Karla I. na Madeíře)

Zachovej nám, Hospodine ...

Už v roce 1923 navrhl Wilhelm Miklas, budoucí rakouský spolkový prezident, že by císař Karel měl být prohlášen blahoslaveným. Na třicet tisíc členů Modlitební ligy císaře Karla už od roku 1925 provázelo Karlovu beatifikaci svými modlitbami.

Nacisté pak toto církevní společenství zakázali a jeho předseda, profesor Zessner-Spitzenberg byl prvním mezi umučenými rakouskými vlastenci v Dachau hned v prvních dnech války. V roce 1949 pak zahájila činnost obnovená „Modlitební liga císaře Karla I. za mír mezi národy“, která si Karlovo blahorečení kladla za cíl.

Pětapadesát let, od roku 1949 do roku 2004, trval beatifikační proces. V jeho závěru, dne 3. října 2004, papež Jan Pavel II. prohlásil služebníka Božího, Karla I. z Domu Rakouského, blahoslaveným.

„Byl mužem velké morální integrity a pevné víry, jenž vždy hledal jen to nejlepší pro své národy a všechny své panovnické činy konal v souladu se sociálním učením církve. Držel se ideálů spravedlnosti a míru a neochvějně směřoval ke svatosti. Byl příkladným křesťanem, manželem, otcem i panovníkem“, jsou slova papeže Jana Pavla II.

Positio, beatifikační spis Karla I., obsahující svědectví 90 svědků, výsledky zkoumání několika tisíc písemných dokumentů, dobrozdání odborných komisí a rozhodnutí teologů včetně ohledání ostatků císaře v kapli kostela Nossa Senhora do Monte na Madeiře (1. dubna 1972) i lékařské ověření zázraku (z hlediska lékařské vědy nevysvětlitelného uzdravení z těžké invalidity, způsobené cévním onemocněním u Marie Zity Gradowské, Brazílie, 1960) čítal na dva tisíce osm set stran.

Dojemný příběh Karla I. Rakouského je také pro nás, občany dnešní České republiky, plný znamení. Poslední z českých králů je po boku svatého Václava druhým panovníkem českých zemí, který došel blahoslavenství. S knížetem Václavem Přemyslovcem je Karel Habsburk spojen nejen krví, ale také údělem panovníka, který dle měřítek doby, - tehdejší i dnešní, - nedosáhl úspěchu, neboť se vždy řídil srdcem a zdravým rozumem víc než politickou potřebou. Oba vladaři byli nositeli míru a usmíření, zůstali spojeni živou křesťanskou vírou a jsou si podobní i naplněním lidských ctností v běhu života, k jehož hořkému konci oba dospěli ještě v mladém věku.

Poslední český král se po stu letech, roku 2011, vrátil do města svého mládí v Čechách prostřednictvím své relikvie. Ve Staré Boleslavi, kde na úsvitu křesťanství mučednický prolil svou krev svatý Václav, se tak symbolicky uzavírá celé tisíciletí české královské tradice – mezi smrtí kněžny sv. Ludmily (921) a smrtí posledního českého krále bl. Karla I. (1922) leží tisíc a jeden rok naší národní historie.

Král Karel I. z Domu Rakouského se vrací prostřednictvím svých relikvií a veřejné úcty na mnohá další místa do Čech, na Moravu a do Slezska plným právem jako blahoslavený českého národa na počátku nového tisíciletí, kdy se otevírají nové možnosti pro naplnění vize o sounáležitosti národů křesťanské Evropy, vize, které obětoval život, na jehož konci, na samém prahu věčnosti, řekl: *„Musím tolik trpět, aby mé národy znovu našly cestu k sobě“.*

Beatifikace

Karel František Josef byl katolíkem, který své náboženské povinnosti plnil od útlého mládí poctivě, upřímně a z hlubokého přesvědčení. Každý den se modlil růženec, bez ohledu na to, jak pozdní hodina už byla. Před každým jídlem pronesl požehnání. Často se stáhl do ústraní kaple, aby před Nejsvětější svátostí “promodlil“ důležitá

rozhodnutí. Snažil se chodit pravidelně k sv. přijímání a ke sv. zpovědi. Během mše se do sebe pohroužil s tak velikou intenzitou, že když do něho někdo štouchl, vůbec to nevnímal. Byl bailivem řádu maltézských rytířů, členem mariánského bratrstva a nosil škapulíř. Často se modlil litanie k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu, Panně Marii a sv. Josefovi. Pěstoval zbožnost k andělům, zvláště archandělovi Michaelovi. Svou rodinu zasvětil Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a poté sv. Josefovi.

Anatol France napsal: *“Císař Karel byl jediný muž v čelné pozici, který vyšel z války čestně. Ovšem byl to světec a nikdo ho neposlouchal. Upřímně si přál mír, a proto jím svět pohrdl. Nabízel nádhernou šanci, která byla promarněna.”*

Krátce po jeho smrti byly činěny pokusy o jeho blahořečení, které po zázračném uzdravení řádové sestry Marie Zity Gradowské vyvrcholily jeho blahořečením dne 3. října 2004 (vlastní proces započal 3.11.1949) Janem Pavlem II. v Římě.

V hodnocení jeho osoby byly brány v potaz tři aspekty: mírové úsilí, sociální zákonodárství a hluboká zbožnost císaře.

I když byl Karel profesí politik, kritéria, která církve používá k rozhodnutí o jeho blahořečení, politická nejsou. Prohlásit blahoslaveným panovníka neznamena ocenit výsledky podle pozemských měřítek, ale posoudit, v jakém duchu se snažil dostát svým povinnostem, naplnit poslání. Blahořečení je odměnou za způsob, jímž kandidát projevoval křesťanské ctnosti ve společenském i soukromém životě. A Karel Rakouský byl velký křesťan v kruhu své rodiny i ve způsobu, jímž jako císař vládl. Jeho nevlastní babička arcivévodkyně Marie Terezie, která žila až do jeho smrti v jeho blízkosti, prohlásila: „Karel je světec. Žil jako světec a jako světec zemřel.“

Dne 12. 4. 2003 Jan Pavel II. uveřejnil v dekretu, prohlašujícím Karlovy ctnosti za hrdinské:

“Byl mužem velké morální integrity a pevné víry, jenž vždy hledal jen to nejlepší pro své národy, a všechny své panovnické činy konal v souladu se sociálním učením církve. Držel se ideálů spravedlnosti a míru a neochvějně směřoval ke svatosti. Byl příkladným křesťanem, manželem, otcem i panovníkem.”

Salcburský světicí biskup Laun doporučil sjednocující se Evropě císaře Karla za patrona: *„Pro dnes již sjednocenou a stále se srůstající Evropu by se mohl stát vhodným patronem...Blahoslavený nebo svatý císař Karel může sehrát pro Evropu významnou duchovní roli.”*

Den památky blahoslaveného Karla byl stanoven na 21. říjen, výroční den jeho svatby.

V den beatifikace Jana Pavla II., 1. 5. 2011., na svátek Božího milosrdenství, byly slavnostně uloženy relikvie císaře Karla do kaple kostela Palladia země české ve Staré Boleslavi - Brandýse nad Labem - městě, kde bývalý císař nějaký čas bydlel a které si velice oblíbil.

Svatý Jan Pavel II. měl ke Karlu Rakouskému také osobní vztah, proto ho v roce 2004, na konci svého pontifikátu, blahořečil s radostí. Jeho otec dal prý svému synovi Karlovi Wojtyłovi jméno i na památku tohoto císaře, od kterého jako důstojník 56. pěšího pluku c. a k. armády získal medaili s jeho portrétem za statečnost. Když po mnoha letech Jan Pavel II. přijímal bývalou císařovnu Zitu, manželku císaře Karla, ve Vatikánu, řekl jí: „Jsem šťasten, že mohu pozdravit panovnici mého otce.“ Pro papeže bylo proto Karlovo blahořečení i otázkou synovské úcty.

S růžencem v ruce císař duchovně bojoval bitvy svého života

Od útlého dětství měl Karel velikou lásku k Panně Marii. Nedlouho po svatbě se cestě se novomanželé 8.11. 1911 vydali do Mariazell, aby se modlili za své manželství a za to, aby měli dost sil ke zvládnutí budoucích úkolů. Císařem se stal dne 21. 11. 1917, na svátek Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě. V jeho životě je zvláštní spojitost se svátky Matky Boží. Je jí zasvěcena sobota. V sobotu byl biřmován, v sobotu byl prohlášen plnoletým, v sobotu se konala jeho svatba, jeho korunovace za uherského krále, v sobotu se vrátil poprvé do Uher z exilu, v sobotu po druhém marném pokusu v Uhrách se musel vzdát všech nároků na trůn. V sobotu přijel na ostrov Madeira a v 1. sobotu měsíce dubna i zemřel. V den své smrti císař se zeptal své ženy, který je právě den. *"Den Matky Boží,"* odpověděla císařovna. *"Tedy sobota,"* potvrdil radostně. Po jeho smrti bylo tělo císaře Karla umístěno v mariánském kostele Nossa Senhora do Monte na Madeiře, kde odpočívá dodnes. S růžencem v ruce císař Karel duchovně bojoval bitvy svého života. Je příkladné, že se denně poctivě modlil růženec, dokonce i na frontě, a později se ho modlil se svými dětmi, samozřejmě se Zitou. Vládní záležitosti naléhavě vyžadovaly jeho pozornost, ale přesto si císař udělal čas, aby mohl mít půlhodinu pro sebe k modlitbě růžence. Růženec se zlatými drátky byl stálým používáním úplně rozervaný, takže musel dostat nový. V poledne Karel odříkával modlitbu Anděl Páně, bez ohledu na to, kde se nacházel. Jako věrný syn Marie uctíval a napodoboval svou nebeskou Matku. Skromnost, pokora a otevřená, přátelská a okouzující povaha byly některé ze ctností, které v sobě pěstoval. Uvědomování si Boží vůle, hluboký život modlitby a oddanost P. Marii, to byly základní zásady v jeho životě.

„Ve všech zkouškách, které na mne Boží Prozřetelnost seslala, jsem si zachoval přesvědčení, že jsem vždy plnil své povinnosti a v žádném ohledu jsem nechtěl nic než dobro pro své poddané, stejně jako větší slávu Boží a triumf naší svaté matky Církve.“
(císař Karel v dopise papeži Benediktu XV., 28. února 1919)

Sei er uns allen ein Vorbild, besonders denen, die heute in Europa politische Verantwortung tragen! (Jan Pavel II., v homílii při beatifikaci Karla Rakouského, 3. října 2004)

Rozhodujícím úkolem křesťana

je hledat ve všem Boží vůli, poznávat ji a podle ní žít.

Státník a křesťan Karel Rakouský si denně kladl tuto výzvu.

Válka byla v jeho očích "čímsi strašným". Ve vřavách první světové války usiloval o prosazování mírové iniciativy mého předchůdce Benedikta XV.

Císař Karel už od počátku chápal svůj úřad jako svatou službu svým národům.

Jeho prvořadou starostí bylo sledovat i v politické činnosti křesťanské povolání ke svatosti.

Proto měl na zřeteli sociální pomoc. ***At' je příkladem pro nás všechny, zvláště pro ty, kteří dnes mají v Evropě politickou odpovědnost!***

22. ŘÍJNA – SV. JAN PAVEL II.

Narodil se 18. 5. 1920 ve Wadovicích, vzdálených asi 50 km od Krakova, jako druhorozený syn vojenského důstojníka Karla Wojtyly a Emílie, roz. Kaczorowské. Po dvou dnech byl pokřtěn P. Fr. Zakem jako Karel Josef. Ve věku necelých devíti let mu 13.

dubna zemřela matka a 25. května pak přistoupil k prvnímu svatému přijímání. Další rok, kdy jeho bratr Edmund byl již na medicíně v Krakově, nastoupil do osmiletého gymnázia. O dva roky později Edmund zemřel. Na začátku května 1938 přijal Karel svátost biřmování, následně odmaturoval a téhož roku v srpnu se s otcem přestěhovali do Krakova. Zde se aktivně zapojil do studentského života Jagellonské univerzity. Psal také básně, jejichž sbírka má název "Renesanční žaltář". V červnu 1939 složil zkoušky prvního ročníku vysoké školy, které mu umožňovaly pokračovat ve studiu polské filologie a následující měsíc nastoupil povinnou vojenskou službu u Akademické legie. Měsíc září znamenal v Polsku oficiální počátek druhé světové války, kdy Němci překročili hranice. Oba Wojtylovi, otec a syn, s mnoha dalšími lidmi prchali z Krakova na východ, ale když asi po 200 km zjistili, že na Polsko zaútočili i Rusové, vrátili se domů. Karel nejdříve začal pracovat jako poslíček u jedné restaurace a ve volném čase se věnoval knihám. Od podzimu 1940 začal pracovat u důlních vozíků v zakrzóvském kamenolomu chemické továrny Solvay. Nízký Karlův plat byl u Wojtylů jediným příjmem, neboť nacisté jeho otci vzali důchod. V říjnu 1941 byl převelen do chemičky v Borku Fałęckém a po noční směně se v Podgórzu stavoval na ranní mši svatou. Ta byla podle jeho slov posilou k přežití okupačních let. V tovární čistíčce vod se dostal ke spisu sv. Ludvíka Grigniona de Montfort (s pam. 28. 4.), který ukazoval, že oddanost Panně Marii je zároveň nejlepší cestou bezvýhradného plnění Boží vůle. Život v sjednocení s Marií je životem s Kristem a pro Krista a proto si ho Karel nakonec zvolil. Později to vyjádřil heslem "Totus Tuus" - "Celý Tvůj" a písmenem M ve svém znaku. Karlův otec zemřel 18. 2. 1941. Asi po roce začalo v Karlovi dozrávat přesvědčení, že je volán ke kněžství a na podzim 1942 požádal na arcibiskupství, aby byl přijat za kandidáta. Z rozhodnutí arcibiskupa se stal jedním z prvních desíti seminaristů, kteří se připravovali na kněžství za neobvyklých podmínek - v ilegalitě. Docházel dál do zaměstnání, tajně studoval a občas docházel k profesorům na přezkoušení. Do té doby hrál s Rapsodickým divadlem, kde se ho někteří přátelé snažili od jeho rozhodnutí pro kněžství odvrátit, zdůrazňující především význam polské kultury.

Při návratu 24. 2. 1944 z dvojité směny domů byl Karel sražen německým nákladákem. S otřesem mozku se probral k vědomí až v nemocnici, s obvázanou hlavou a rukou v sádře. Při dvoutýdenním zotavování uvažoval o zásazích Boží Prozřetelnosti a přežití nehody spojoval s potvrzením volání ke kněžství. Když 6. srpna začalo gestapo dělat rozsáhlý zátah na aktivní muže, arcibiskup Adam Š. Sapieh povolal své seminaristy do úkrytu svého sídla, kde je v případě potřeby byl připraven vydávat za své sekretáře.

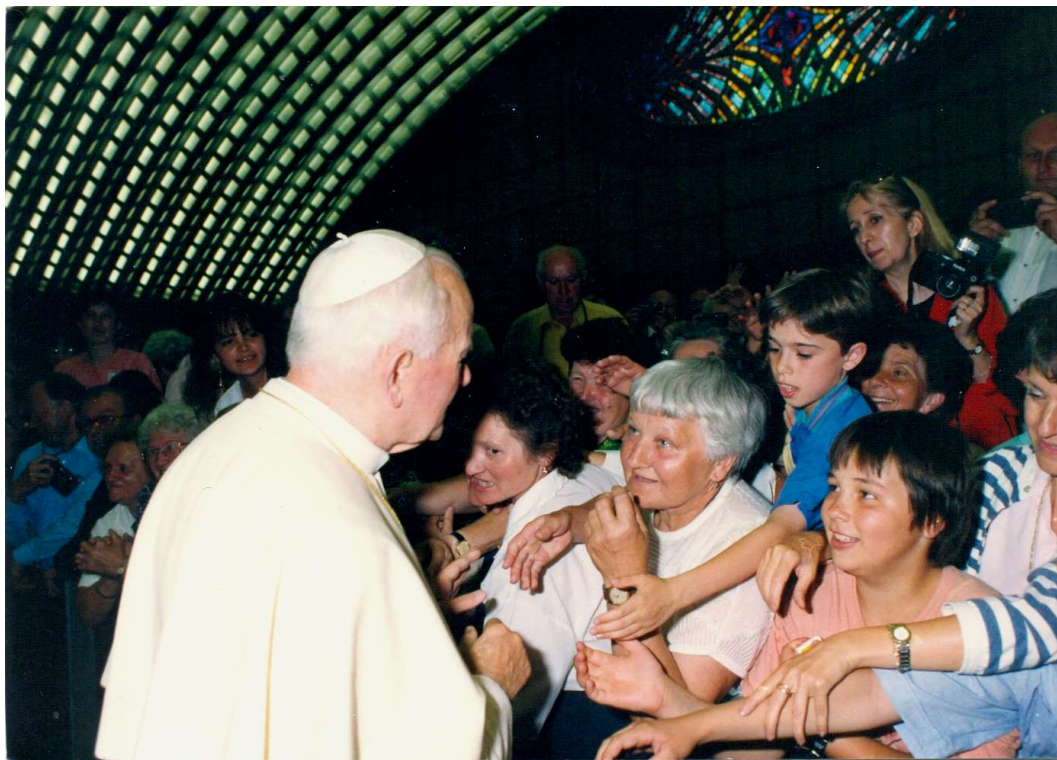
Hned po válce v Polsku vystřídal nacisty otěže komunismu. Na podzim r. 1945 se Karel dostal do posledního ročníku teologie a prof. Ignác Rózycki si všiml, že tento nejlepší žák připisuje na horní okraj každé práce slova "Ježíši skrze Marii" nebo "Ježíši, Marii, Josefovi." Od kard. A.Š. Sapieha byl 13. 10. 1946 vysvěcen na podjáhna, 20. 10. na jáhna a 1. 11. 1946 přijal v kapli soukromé arcibiskupské rezidence kněžské svěcení. Následujícího dne sloužil hned první tři mše svaté. Po 14 dnech již cestoval vlakem přes Paříž do Říma, kam ho poslal arcibiskup, aby na papežském Athenaeu sv. Tomáše Akvinského (zv. Angelicum) pokračoval ve studiu teologie a dosáhl doktorátu. Zde končil červnovými zkouškami r. 1948 a k titulu mu chybělo vydání své práce knižně, což si z finančních důvodů nemohl dovolit. Jmenován byl proto až 26. prosince na Jagellonské univerzitě v Polsku. Předtím v době žní nastoupil jako kaplan do malé vesnice Niegowice. Jak se naučil od sv. Jana Vianneye, na hranici farnosti poklekl a políbil zem. To gesto úcty si osvojil a dělal i později, při návštěvě různých zemí jako papež. V březnu 1949 byl

povolán za kaplana do farnosti sv. Floriána v Krakově. Ve 38 letech byl papežem Piem XII. jmenován biskupem Ombie a pomocným biskupem v Krakově. Biskupské svěcení přijal 28. 9. 1958. Zvolil si nižší mitru než bylo obvyklé a heslo "Totus, Totus!" Po necelých šesti letech se stal arcibiskupem a papež Pavel VI. jej zároveň jmenoval poradcem Papežské rady pro záležitosti laiků. Ve 47 letech, 26. 6. 1967, přijal v Sixtinské kapli od téhož papeže kardinálský biret. Po smrti papeže Jana Pavla I. byl 16. 10. 1978 ve svých 58 letech zvolen 265. nástupcem apoštola Petra a přijal jméno Jan Pavel II. Od roku 1523 byl prvním papežem neitalské národnosti. Jeho povolání na Petrův stolec mu prý předpověděl otec Pio již v roce 1947. Už v programovém projevu 17. října se Jan Pavel II. hlásil k závěrům II. vatikánského koncilu. Slavnostní inaugurace se konala 22. 10. 1978. V ten den se obrátil na mladé lidi slovy: "Vy jste naděje církve a světa. Vy jste moje naděje". V listopadu při větším setkání s nimi dodal: "Řekněte každému, že papež klade důraz na mladé." Svoji první encyklikou "Redemptor hominis", se hned na začátku svého pontifikátu 15. 3. 1979, obrátil na bratry v biskupské službě, na kněze a na řeholní rodiny, na syny a dcery církve a na všechny lidi dobré vůle a zdůrazňoval lidskou důstojnost. Dalších encyklik pak vydal ještě 13 (viz jejich přehled v poznámce). Mezi nejvýznamnější patří pozdější encykliky zabývající se morální naukou církve (*Veritatis splendor* a *Evangelium vitae*) a o eucharistii. Celý papežův život byl obrazem Kristovy lásky a vyplnila se na něm i jeho slova "Když pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás" (Jan 15,20). V roce 1981 došlo k prvnímu pokusu o atentát na Jana Pavla II., kdy na něj 13. 5. střelil turecký terorista Mehmet Ali Agca, když po 17 hodině v otevřeném papa-mobilu projížděl desetitisícovým davem po náměstí sv. Petra. Následovala 5 hodinová operace na jeho záchranu. On sám věděl, že za svou záchranu vděčí Panně Marii, která odchýlila dráhu kulky, takže o milimetr minula aortu v jeho těle. Rychlý a úspěšný operativní zákrok pak byl možný tím, že Jan Pavel II. se podle svého zvyku ve středu postil o kousku chleba a vodě. Operováno muselo být i tlusté střevo a část střeva odstraněna. Papež atentátníkovi odpustil již v sanitce a pak v nemocnici, kdy za něj pronesl modlitbu. Později své odpuštění potvrdil písemně a po dvou letech Ali Agcu navštívil ve vězení a v soukromém rozhovoru s ním hovořil jako bratr 20 minut.

Ke druhému pokusu o atentát došlo 12. 5. 1982, kdy se ho v Portugalsku Juan M. Fernández y Krohn pokusil bodnout bajonetem, byl ale včas zastaven bezpečnostními strážemi. Jan Pavel II. tehdy konal děkovnou pouť do Fatimy a na Mariin oltář donesl kulku z blízkosti svého srdce, která byla vsazena do zlaté koruny fatimské Panny Marie.

Láska k mládeži, k níž měl tento papež vždy vřelý vztah, ho vedla k vyhlášení Světových dnů mládeže, při nichž se setkával s mladými lidmi všech národů ve velkém počtu. První SDM se uskutečnil v Římě r. 1985 a v dalších letech na světové úrovni v různých místech světa ještě osmkrát. Velikost otevřeného srdce i náruče Jana Pavla II. nemůže neobsahovat jeho životopis, ale nemůže se ani svým rozsahem do tohoto prostoru vejít.

Je třeba připomenout i jeho prohlubování dialogu se Židy a s představiteli jiných náboženství. Svolával je na setkání, aby se společně modlili za mír. Do nového století dal papežskému úřadu výraznější pastýřskou tvář a otevřel svou náruč celému světu. Oživil a obnovil evangelní primát Petrova úřadu. Kristovu výzvu jít ke všem národům a získávat učedníky (viz Mt 28,19 a Mk 16,15) vzal velmi vážně a na rozdíl od předchozích papežů začal s pastoračními návštěvami po celém světě. A s přáním o největších svátcích při *Urbi et orbi*, začal oslovovat jednotlivé národy v jejich jazycích. Osobně ovládal více než 10 jazyků a stále se učil další.

„VÍTÁM PŘI PETROVĚ STOLCI POUTNÍKY Z ČECH A MORAVY: ZE SEBRANIC, SUCHÉ LOZE, BÁNOVA, PUSTIMĚŘE, PLZNĚ A PRAHY. CHVÁLA KRISTU! V TĚCHTO DNECH SE CELÁ CÍRKEV PŘIPRAVUJE NA SLAVENÍ SVÁTKŮ SVATODUŠNÍCH. NECHŤ DUCH SVATÝ STÁLE ROZHOJŇUJE SVOJE DARY VE VÁS, VE VAŠICH RODINÁCH A V CELÉM VAŠEM NÁRODĚ. K TOMU VÁM Z CELÉHO SRDCE UDĚLUJI SVÉ APOŠTOLSKÉ POŽEHNÁNÍ!“

„Právě na dnešek připadá výročí úmrtí papeže Jana XXIII., který s odvážnou poslušností vnuknutím Ducha svatého, zahájil II. vatikánský ekumenický koncil. V našich srdcích je stále velmi živý ohlas poselství víry a otcovské dobroty, jež zanechal Církvi i světu. Na závěr tohoto našeho setkání chceme k jeho památce obrátit svou vděčnou vzpomínku : prosit Ducha svatého o stejnou apoštolskou horlivost jakou měl tento velký papež, abychom vhodným způsobem odpovídali na požadavky nové evangelizace.“

(Jan Pavel II. v pozdravu poutníkům při středeční generální audienci, Aula Pavla VI. ve Vatikánu, 3. června 1992)

S velkým úsilím se snažil o to, aby Kristovu láskyplnou péči jeho prostřednictvím pocítily všechny církve a všichni lidé. Od začátku svého pontifikátu věnoval velkou pozornost pastoračním cestám, kterých vykonal 104 do zahraničí, 146 po Itálii a 748 po římské diecézi. Na cestách mimo Itálii urazil 1,25 milionu kilometrů a navštívil 129 zemí. Doprovázel ho věrný sekretář z rodného Polska P. Stanisław Dziwisz, který později svědčil o jeho mimořádném úsilí

o jednotu. Na první pastorační cestu do zahraničí se vydal v březnu 1979 do Mexika, Dominikánské republiky a na Bahamy. V roce 1986 byl asi na nejdelší cestě, během 13 dní navštívil Bangladěš, Singapur, Fidži, Nový Zéland, Austrálii. Naši českou zem navštívil 3x, poprvé v dubnu 1990, pak v květnu 1995, kdy v Olomouci svatořečil Zdislavu z Lemberka a Jana Sarkandra. Naposledy v dubnu 1997 při příležitosti 1000. výročí smrti svatého Vojtěcha. Poslední 104 cestou byla dvoudenní návštěva Lurd v srpnu 2004. Při svých cestách pronesl přes 2.400 homilií, kterých se účastnil vždy mimořádný počet věřících, na Filipínách v Manile r. 1995 byly odhadem až 4 miliony lidí.

Při setkání s lidmi byl velmi bezprostřední, plný laskavosti, ať šlo o malé děti, které bral do náruče nebo takoví, od nichž se mnozí odvracejí. Při návštěvě domu umírajících v Kalkatě 3. 2. 1986 nerozpakoval se obejmout jednotlivé trpící muže, z nichž tři byli malomocní.

Věděl, že k aktivnímu životu patří i rekreace, kterou si čas od času dopřál a např. jako milovník hor v červenci 1984 lyžoval na Adamellu v Tridentu. Podle slov kardinála Ruini z něj modlitba činila svobodného člověka také ve vztahu k druhým. Jak uvedl, papež "byl připraven naslouchat i přijmout kritiku, rád spolupracoval a respektoval svobodu svých spolupracovníků, ale pak dokázal být autonomní ve svých definitivních rozhodnutích." Vedle 14 encyklik, 13 apoštolských exhortací, 11 apoštolských ustanovení a 45

apoštolských dopisů napsal také 5 knih, z nichž je nejznámější první z r. 1994 "Překročit práh naděje." Zaměřil se na příklady svatosti jako pobídky pro lidi této doby a blahořečil 1.338 světců a 482 jich kanonizoval.

Dokázal být velkým příkladem sebeobětování a zhodnocení vlastního utrpení. Tím nebyly pouze následky po atentátu, ale i všechna ostatní. V roce 1992 mu byl odstraněn nezhoubný nádor ve střevě, další rok utrpěl zlomeninu pravého žebra i kůstky v rameni, pro které dostal sádku a po pádu v koupelně r. 1994 se podrobil operaci kyčle. Od r. 1996 trpěl parkinsonovou chorobou, která se stále více zhoršovala a v roce 2002 se přidal zánět levého kolenního kloubu. Také měl neustálý třas v levé paži, který byl označován za důsledek atentátu či za nervosvalové postižení. Přes všechna utrpení zůstával stále velmi aktivní a blízký mládeži, kterou v roce 2001, v pozvání na další rok do Toronta, vyzýval:

"Objevujte své křesťanské kořeny, poznávejte historii církve, prohlubujte svou znalost duchovního dědictví, které vám bylo předáno, následujte kroky svědků a učitelů, kteří šli před vámi! Pouze tím, že zůstanete věrni Božím příkázáním, smlouvě, kterou Kristus zpečetil svou krví prolitou na kříži, se stanete apoštoly a svědky nového tisíciletí." Připomínal, že "setkání srdcí" při eucharistické adoraci dá postupně nový elán, sílu povzbuzovat trpící a přinášet světu mír. Protože je mnoho lidí zraněných životem, bez domova, bez rodiny, bez práce, ztrácejících naději, je třeba v rozjímání nad světlem vyzařujícím z tváře vzkříšeného Krista naučit se žít jako "synové světla a synové dne" (1 Sol 5,5), a tak ukázat světu, že "ovoce toho světla" záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy.

V únoru 2005 Jan Pavel II. nastoupil do nemocnice se zánětem hrtanu po chřipce. Asi po měsíci se zhoršily potíže s dýcháním a byla potřebná tracheotomie. Zemřel s pověstí svatosti v předvečer svátku Božího milosrdenství 2. 4. 2005 ve 21.37 hodin, po více jak 26 letech svého pontifikátu, za modliteb velkého množství mladých, přítomných na svatopetrském náměstí. K blahořečení 1. 5. 2011 přispělo zázračné uzdravení, k němuž došlo na přímluvu zemřelého Jana Pavla II. u francouzské řeholní sestry Marie-Simone-Pierre, která trpěla pokročilým stádiem Parkinsonovy choroby. Kanonizován byl papežem Františkem 27. 4. 2014, společně s papežem Janem XXIII.

23. ŘÍJNA—SV. JAN KAPISTRÁNSKÝ

Narodil se 3. 6. 1386 v Capestranu, 40 km východně od L'Aquily (tato provincie leží v oblasti Abruzzo) ve střední Itálii. Jméno prý dostal po Janu Křtiteli a někde se uvádí narození až o jeho svátku. Otec byl šlechticem z Německa, matka Italka. Jan měl

po celý život mimořádnou paměť a převážně cholerický temperament. To mu pomáhalo k dosahování úspěchů. V Perugii na nejvýznamnější právnické fakultě vystudoval práva, pak byl poradcem na královském dvoře v Neapoli. Odtud byl poslán ve službách krále zpět do Perugia jako soudce. Byl zásadový ve věcech spravedlnosti a ve 26 letech stal se zde představeným města, místodržitelem, a ve 28 letech předsedou vlády s nejvyšší vojenskou mocí. Brzy poté, co se oženil, byl poslán zasáhnout do sporu během bojů mezi Perugií a Malatestou v Rimini roku 1413. Pak došlo ke svržení apulského krále Ladislava a Jan jako královský úředník skončil ve vězení na hradě Brufa, kde mu bylo vyhrožováno smrtí. Poznal pomíjivost všeho pozemského štěstí a nestálost lidské přízně. Po odvážném pokusu o útěk byl prý připoután ke zdi řetězem s nohama ve vodě. Třetí den měl vidění sv. Františka z Assisi, načež se rozhodl vstoupit do jeho řádu, bude-li propuštěn. Také za to nabízel všechny svůj majetek. Prožil utrpení, které ho ve spojení s mystickým zážitkem vedlo ke změně života. Za duševního zápasu během noci ztratil vlasy. Pak poznal a přijal jako Boží vůli, že má opustit všechno světské a výlučně sloužit Bohu.

Po propuštění považoval za nejdůležitější usmířit se s nepřáteli a pak dohodu s manželkou o zrušení manželství, k jehož prožívání prý ani nestačilo dojít. Žena se zdráhala jeho návrhům vyhovět, neboť ji přesvědčoval, aby i ona volila život bez manželství. Nakonec se asi po 10 letech znovu provdala. Roku 1416 Jan vstoupil do řádu františkánů observantů, tedy s přísným zachováváním řehole. Údajně začal noviciát na Monteripido a předtím se veřejně odtrhl od kariéry v minulosti, když projel Perugií, kde byl nejvíce vážen, sedíce obráceně na oslu jako blázen. Po svém obrácení Jan mnohokrát přistupoval k svátosti smíření, aniž by se odhodlal i k přijetí eucharistie. Později prý pokládal toto nepřijetí nesmírné Boží nabídky za jeden z nejtěžších hříchů svého života. Během noviciátu získával jasno a pokoj v duši. Při vědomí krátkosti svého života začal být nepřetržitě aktivní pro touhu vykonat ještě velmi mnoho k Boží slávě. V Bernardinu Sienském našel spolehlivého přítele a za jeho vedení se stal vzorným řeholníkem. Prohluboval teologické vědomosti a kolem roku 1420 přijal kněžské svěcení. Podobně jako lidový misionář Bernardin, kterého doprovázel na cestách, začal i on veřejně kázat s velkou horlivostí i s úspěchem. Pak se nejednou vracel s pláčem, protože prý vnímal příliš veliký kontrast mezi pochvalným hodnocením od lidí a leností, s níž podle svého názoru odpovídal na Boží výzvu, dary, povolání. Po vzoru sv. Františka chodil prý bos, jen v chudém řeholním oděvu. Brzy byl pověřen zakládáním přísnějších františkánských klášterů a po roce 1425 vykonal mnoho cest po Itálii, Francii, Holandsku a po celé střední Evropě, protože ho papež pověřil misiemi za Alpami. Kázal i v Čechách a na Moravě. Zvláště je zaznamenána jeho působnost v Brně, které navštívil 2x až 3x. Poprvé sem přišel z Vídně ke konci července 1451. Vykonal zde mnoho zázraků, jsou uváděna uzdravení hluchých, němých, chromých a slepých. Důležitější však bylo uzdravování duší, skutečná obrácení. K největšímu zázraku, kterým bylo vzkříšení mrtvého Gabriela ze Starého Brna, došlo již 1. srpna. Největší počet uzdravení nemocných byl zaznamenán na svátek Nanebevzetí Panny Marie (15. 8.). Lidé na jeho kázání přicházeli ve stále větším počtu před kapitulní chrám sv. Petra. Zde byla později pro připomínku jeho působení zbudována vnější kazatelna zvaná "Kapistránka." Po svátku Nanebevzetí Panny Marie Jan Kapistránský odcestoval do Olomouce, kde zůstal do 5. září. Pak se přes zastávku v Drásově vrátil do Brna a založil zde klášter. Z dalších měst, v nichž v naší zemi kázal, je připomínáno Znojmo, Jemnice, Jihlava; v Čechách Krumlov, Plzeň, Tachov, Cheb. Vstup do Prahy měl zakázán. Za hlavní důvod se uvádí, že obracel velké množství husitů. Na Moravu se vrátil

údajně ještě jednou, cestou z Vratislavi v r. 1454. Jako tajemství Janovy přitažlivosti, s níž přiváděl duše ke Kristu, je uváděn jeho jemný úsměv, vnímavost, svěží mysl a asketický život plný lásky, autentický k evangeliu, které hlásal.

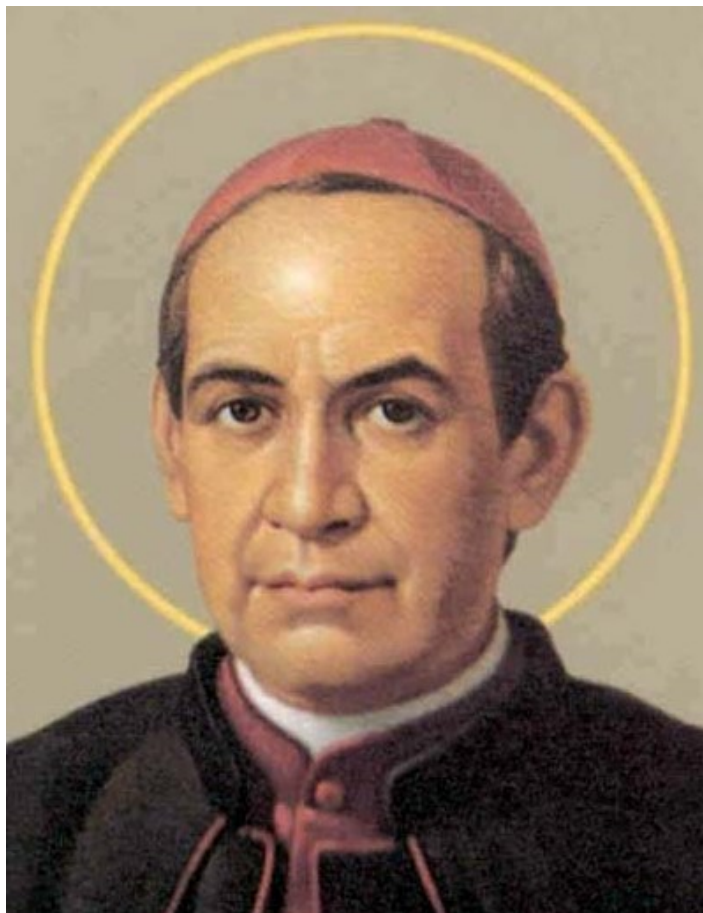
Za nejvýznamnější tažení Jana Kapistránského je považováno to, pro které se stal patronem všech vojenských kaplanů (10. 2. 1984). Na sklonku svého života se ještě v 70 letech s velkou aktivitou zapojil do obrany Bělehradu a celého křesťanství. V roce 1453 se Turci zmocnili Cařihradu a plánovali likvidaci křesťanů na mnoha územích. Papež Mikuláš V. proto vyzval křesťanská knížata ke křížáckému tažení proti Turkům. Za stejným účelem svolal císař Bedřich III. říšský sněm do Řezna a další do Frankfurtu. Jan Kapistránský se na přání sienského biskupa Eneáše Sylvia zapojil do aktivit obrany křesťanství proti Turkům. Na sněmu ve Frankfurtu se snažil vyburcovat knížata z liknavosti k papežské výzvě a nadchnout k zastavení hrozící záplavy Turků. Přes Německo a Polsko přišel do hlavního města Uher - Budína (dnešní Budapešti). Na sněmu zde konaném přijal od papežského vyslance kard. Karvalaja kříž od papeže Kalixta III. s pověřením k náboru do křížáckého vojska proti Turkům. Mladý uherský král Ladislav svěřil vrchní velení šlechtici Janu Hunyadymu, který měl při tažení Jana Kapistrána po boku. Když se sultán Mohamed II. s ohromným tureckým pozemním vojskem za podpory válečného loďstva na Dunaji blížil k Bělehradu, očekával je Hunyady s mečem na pravém křídle a Jan Kapistránský s křížem na levém. Ten ve vojsku upevňoval kázeň, světil prapory, žehnal, napomínal, povzbuzoval a udržoval pořádek. Po dobytí vnějších hradeb, které Turci rozstříleli, a jejich útoku na hradby vnitřní, Hunyady pozbýval pro tureckou přesilu naději na vítězství, ale Kapistrán z nejvyššího místa začal mávat korouhví a provolávat válečné heslo "Ježíš." Vojáci jím posilováni setrvali na hradbách a na útočníky v příkopech s novou energií metali vřelou smůlu a zahnali je ohněm. Při ústupu 22. července je Jan Kapistránský se svým vojskem pronásledoval k jejich táboru za Sávou a významně přispěl k rozprášení Turků. Slavné vítězství všichni křesťané přičítali zásluhám a modlitbám sedmdesátiletého řeholníka Kapistrána a po celé Evropě bylo s vděčností vyslovováno jeho jméno. Jan Kapistránský po boji pečoval o morem nakaženého Jana Hunyadyho až do jeho smrti 11. srpna a následně byl zachvácen prudkou zimnicí. Přes velkou vyčerpanost se dal dovézt do Iloku u Dunaje v Chorvatsku, aby zde dodal zmužilosti vojákům, kteří byli v pohotovosti proti případnému dalšímu útoku Turků. Zde pak 23. října zemřel se jménem Ježíš na rtech. Papež Lev X. v roce 1514 povolil úctu Jana Kapistránského, ale pouze v sulmonske diecézi. Papež Řehoř XV. ji v roce 1622 rozšířil asi na úrovni blahorečení a papež Inocenc X. tento stupeň úcty prý potvrdil 19. 12. 1650. Jan Kapistránský byl svatořečený 16. 10. 1690 papežem Alexandrem VIII. bez kanonizační buly. Tento zápis provedl r. 1724 papež Benedikt XIII. V římském kalendáři byl uváděn od r. 1891 se slavením památky 28. 3. Při pokoncilní revizi tato památka byla přesunuta na datum úmrtí 23. 10.

24. ŘÍJNA – SV. ANTONÍN MARIA KLARET

Narodil se 23. 12. 1807 v Sallentu poblíž Barcelony ve Španělsku jako pátý z jedenácti dětí Jana Klareta a Josefiny. Od 12 let se u otce učil tkalcovskému řemeslu. V 17 letech se odešel zdokonalit do Barcelony. Tvrdě pracoval a v 21 letech začal uvažovat o povolání ke kněžství. Vstoupil do semináře ve Vich a 13. 6. 1835 přijal kněžské svěcení, po kterém

začal pastorační službu v rodném Sallentu. Se zájmem o misijní činnost odešel v srpnu 1839 pokračovat ve studiu do Říma. Zde nastoupil do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova, který ze zdravotních důvodů musel přerušit. Na radu představených se v roce 1840 vrátil do Španělska a od roku 1843 působil po celém Katalánsku jako lidový misionář a konal exercicie. Byl velmi vnímavý, nechyběla mu empatie k člověku před sebou, dovedl se vcítit do potřeb posluchačů, a protože se na mnoha místech setkával se značnou nevědomostí, založil v roce 1847 křesťanské vydavatelství a knihkupectví, které šířilo ponejvíce brožurky s náboženským obsahem. Mnohé Antonín Klaret sám napsal. Jeho činnost nebyla všemi vítaná a na rok přijal výzvu biskupa Kanárských ostrovů, aby tam pokračoval v apoštolátu. V červenci r. 1849 pak založil kongregaci misionářů Synů Neposkvrněného Srdce Panny Marie (Cordis Mariae Filii - CMF), nazývané též klaretini. Roku 1850 byl jmenován arcibiskupem v Santiagu na Kubě. Při biskupském svěcení si přidal jméno Maria a vysvětlil to slovy: "Ona je moje matka, můj ochránce, můj učitel, všechno chce pro Ježíše." S horlivostí se pustil do obnovy diecéze, které po 14 let chybělo

vedení a strádala i v sociální oblasti. Antonín Maria Klaret se projevil jako dobrý reformátor. Začal vizitačními cestami, při kterých během šesti let navštívil třikrát všechny části diecéze a založil 53 nových farností. Navštěvoval nemocnice, po zemětřesení a za epidemie sloužil nemocným a umírajícím. Rozdával almužny a pomáhal ze všech sil. V roce 1854 začal ve farnostech zakládat lidové spořitelny. Další rok začal budovat charitativní středisko ve spojení se zemědělskými aktivitami a rolníky prý učil i hospodařit pro dosažení soběstačnosti. Snažil se o pozdvižení mravní oblasti, zejména o odstranění rozšířeného konkubinátu. Také otevřeně prosazoval zrušení otroctví černochů. Znovu otevřel seminář a chudým studentům zajistil poskytování stipendia. V roce 1855 založil ženské větve svého řádu, s Antonií Parisovou otevřel Apoštolský ústav Neposkvrněné Panny Marie pro výchovu dívek jako vzdělávací institut klarentinek. Našli se lidé, kterým jeho sociální a mravní reformy nepřišly vhod, a proto na něj připravili několik atentátů. Údajně se jednalo asi o 15 útoků a při jednom mu útočník rozbil obličej. Vážné zranění v roce 1856 utrpěl od rozezleného muže, který prý kvůli biskupově morálnímu učení ztratil milenku. Uzdravil se, avšak španělské úřady i církevní představení ho v roce 1857 odvolali z Kuby. Zároveň o jeho služby projevila velký zájem španělská královna Isabela II.. Arcibiskup Antonín Klaret si dal podmínky, že bude bydlet mimo palác, přicházet do něj zpovídat pouze královnu nebo vyučovat děti a nebude mít jiné funkce při královském dvoře. Jako duchovní rádce královny měl prý nemalý vliv na obnovu křesťanského charakteru soudu. V roce 1868 ji doprovázel do exilu v Paříži. Téhož roku bylo ve

Španělsku kvůli revoluci zavřeno šest klaretinských klášterů. V Paříži se Antonín Klaret věnoval španělským emigrantům a založil pro ně "Konference Svaté rodiny." Již v roce 1869 se vydal na První vatikánský koncil, který pokračoval roku 1870. Zde v červenci 1870 vážně onemocněl. Ještě se vrátil mezi své misionáře ve vyhnanství a v cisterciáckém opatství ve Fontfroide v jižní Francii zemřel ve věku necelých 77 let. Biskup Antonín M. Klaret asi rok před smrtí napsal: *"Kdo opravdu miluje, miluje Boha i bližního; a kdo miluje, je opravdu horlivý... Kdo je plný horlivosti, touží po velkých věcech, dělá je a snaží se, aby byl Bůh stále více poznáván a milován a aby se mu sloužilo v nynějším i budoucím životě, protože tato svatá láska nemá konce. A právě tak jedná i s bližním: přeje si a snaží se, aby byli všichni na tomto světě spokojeni a v nebeské vlasti šťastní a blažení."* (*L'Egoismo vinto, Romae 1869*). Blahořečený byl 25. 2. 1934 papežem Piem XI. a kanonizován 7. 5. 1950 papežem Piem XII.

25. ŘÍJNA – SV. KRYŠPÍN A KRISPINIÁN

Narodili se ve 3. století v Římě, podle legendy údajně ve šlechtické rodině jako sourozenci. Jejich jména poukazují na osoby s kudrnatými vlasy. S biskupem Dionýsiem (vyslaným od papeže Fabiána) přišli prý do Galie a rozhodli se následovat příklad apoštola Pavla - "všem stát se vším, aby získali Kristu aspoň některé." (srov. 1Kor 9,22) Pro Francouze stali se Francouzi, pro chudé chudými ševci a v tichosti, bez hluku jim zvěstovali evangelium. Ve francouzském departementu Aisne (v Pikardii), v městě Soissons ležícím asi 120 km severovýchodně od Paříže, se poctivě živili ruční prací jako obuvníci. Pro nejchudší pracovali zdarma, ke všem zákazníkům projevovali velkou laskavost a hovory s nimi zaměřovali křesťanským způsobem k Bohu. Mluvili s nimi o smyslu světa a života, o nesmrtelnosti a Ježíši Kristu. Často pracovali v noci, neboť se přes den více zabývali evangelizací. Jako Pavel, ani oni nechtěli být závislí na milodarech a způsob výdělků si zvolili nejspíše proto, že ševce potřebuje téměř nejvíce lidí a nebudou

budit pozornost navazováním nových kontaktů. Tím způsobem získávali důvěru a obrátili značný počet obyvatel v době, kdy za Diokleciána a západního císaře římské říše Maximiána začalo probíhat velké pronásledování křesťanů. Tito horliví laici nakonec dovršili své svědectví mučednickou smrtí. Písemné zprávy o jejich umučení pocházejí asi až z 8. století a proto podrobný popis jejich muk je považován za méně věrohodný. Tradované legendy, které popisují diskuzi mezi těmito mučedníky a prefektem, který je nakonec dal stít jako nepřátele bohů, nesou známky vypravěčské fantazie. Nejednou jsou ale i předmětem pro jejich zobrazení. Jedná se o natahování na skřipec, odřezávání pruhů kůže ze zad, ponoření do kotle i marný pokus utopit je s mlýnským kamenem v řece Aisne, aby zapřeli svou víru. Autoři měli zde snahu zdůraznit, že opravdovou víru nemůže nic zlomit. Na hrobech těchto dvou mučedníků byla v Soissons postavena bazilika, která je doložena již ze 6. století ve zprávě biskupa Řehoře z Tours o pohřbu mladého královského syna Chlodoberta a dále je zmiňováno, že do této baziliky sv. Kryspína a Krispiniána v roce 587 připutovala o jejich svátku jistá šlechtična. V 9. století se část relikvií sv. Kryspína a Krispiniána dostala ze Soissons do Osnabrück. Menší část se údajně nachází v kapli sv. Vavřince v Římě a ve Fuldě.

26. ŘÍJNA – SV. AMAND (MILOŠ)

Narodil se kolem roku 290 a podle historických pramenů se stal prvním biskupem ve Štrasburku, který leží na levém břehu Rýna v Alsasku ve východní Francii. Město patřilo v minulosti střídavě k Německu i k Francii. V několika zdrojích je Rogacián uváděn jako účastník koncilu v Sardice (dnešní Sofii) v roce 343 i synody v Kolíně v roce 346. Širší informace o jeho životě chybí. Tento apoštol Alsaska zemřel s určitou pravděpodobností r. 350.

Úcta k němu začala ve Štrasburku. Jeho ostatky pak byly přeneseny do kláštera v Honau v Dolním Alsasku a odtud v roce 1290 do benediktinského opatství Rheinau v Curychu. Roku 1398 se vrátily do Štrasburku, kde jsou uchovávány v kostele svatého Petra

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYŠICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

PAMĚTNÍ LISTINA

sepsaná na věčnou upomínku stavby chrámu Páně v Drysicích Léta Páně tisícího osmistého osmdesátého osmého, za panování nejvyšší hlavy sv. římskokatolické církve, papeže Lva XIII., J.V. nejmilostivějšího císaře a krále Františka Josefa I., za arcibiskupa a kardinála olomouckého Bedřicha z Fürstenberků, za farářů Pustoměřských dpp. Jana Micha a Františka Bučka, kooperátorů vp. Methoda Špačka a Františka Strakoše, za učitele drysického p. Jana Boudy, za úřadování starosty obce Drysické, pana Jana Korčiána, radních pp.: Jana Tauše, Cyrila Vorálka, Karla Zbořila a částečně také Jana Knapa a za obecního hospodáře Františka Ryšánka z čís. 3, způsobem následujícím: Jsouce přesvědčeni o blahodárném účinku křesťansko-katolických služeb Božích na nábožensko mravní výchování, toužili zbožní občané Drysičtí od nepaměti po tom, vystavěti sobě chrám Páně a zřídití samostatnou správu duchovní. Uskutečnění této touhy překážel hlavní nedostatek hmotných prostředků, kterých takový podnik značnou měrou vyžaduje. Teprve odkazem Jana Bébara, rolníka a majitele 5/8 lánu čís. 19 zde nabyta myšlenka poněkud posily a občané zdejší kojili se nadějí, že ne-li jim, tedy snad potomkům jejich bude možno ku provedení myšlenky té přikročiti až založený fond čtyř tisíc zl. tak vyroste, by úroky jeho na udržování budoucího faráře Drysického vystačily. Ubíhala léta a mnohý, jenž se v duchu těšil, že uvidí aspoň počátek stavby, odešel na věčnost, aniž by se byl dočkal toho, po čem tak vroucně toužil. Vrstevníci Jana Bébara odcházeli jeden za druhým, nastoupili noví hospodáři, vzrostlo nové pokolení a myšlenka stavby se neuskutečňovala. Nahromadilo se tolik překážek rozličných, že se zdálo, že nebude nikdy ani možno ku stavbě přikročiti. V roce 1865 stala se změna na fare v Pustiměři. Důstojný pan farář, P. Martin Zdůra, vzdal se pro churavost úřadu svého a administrátorem stal se P. Peregrin Obdržálek. Jsa toho náhledu, že drysičtí snad nikdy zřízení samostatné fary ve své obci se nedočekají, navrhnul tento velebný pán, že by bylo pro Drysické výhodnější, kdyby z úroků nadace Bébarovy sloužila se každou třetí neděli hrubá mše sv. v kapli Drysické. A když Drysičtí návrhu tomu neodporovali, ba s radostí jej uvítali, sloužila se pak s povolením nejdůstojnější konsistoře v Drysicích třetí neděli hrubá mše sv. První mše svatá sloužila se právě v ten den, když se srazila oddělení vojska Rakouského a Pruského u Tovačova, bylo to v červenci r. 1866. V lednu 1867 stal se farářem Pustiměřským dstp. P. Jan Mich, rodák ze Švábenic. Usadiv se v Pustiměři a prozkoumaj bedlivě závět' Bébarovu, přišel nový pan farář k náhledu, že není nikterak dovoleno úroků z fondu Bébarova bráti, jelikož se v závěti výslovně praví, že úroků těch má užito býti někdy k dotaci budoucího faráře Drysického. Jeho přičiněním přestali se sloužiti hrubé služby Boží v Drysicích a připisováním úroků ku kapitálu vzrůstal fond neustále tak, že koncem roku 1887 přes 16.000 zlatých obnášel. Toto vzrůstání fondu příčinou, že již rokem 1873 počínaje skoro každoročně rokovalo se o stavbě této. Avšak žádoucího usnesení nedocíleno proto, že hmotné prostředky na tuto stavbu pořád ještě nestačily. Aby se získalo peněz, prodala obec v roce 1880 za úřadování starosty p. Jana Tauše hostinec svůj č. 1 za 18.000 zlatých a část obecního pozemku "Záplety" za 5.000 zl. a uložila stržené peníze po zaplacení dluhu, jenž na obecním hostinci váznul do I. Kontribučenské spořitelny Vyškovské. V roce 1880 počalo se již opravdu pomýšleti na stavbu. Daly se vypracovati plány zednickému mistrovi p. Mátlovi z Rajhradu a usneseno, aby se kostel stavil uprostřed návsi, blíže sochy sv. Floriána. Na Faru měl se upravití obecní dům č. 10., který sloužil kdysi za školu. Poněvadž však nejdůstojnější konsistoř Olomoucká místa toho

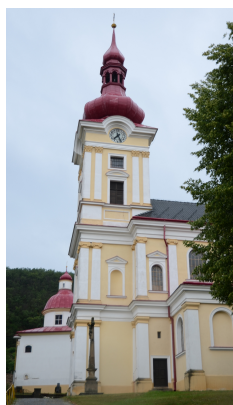
neschválila, byla obec nucena stavbu opět na neurčitou dobu odročiti. Uplynulo opět několik roků. Mezi občany ozývaly se hlasy, že by se přece mělo stavěti a že by se mělo k tomu voliti místo, které nejdůst. konsistoř navrhuje, totiž blíže hřbitova. Ve valné hromadě, kterou starosta obce p. Jan Korčian svolal, usnesli se občané jednohlasně, aby se kostel stavěl u hřbitova. Vyhotovení plánů se svěřilo p. Ant. Zajíčkovi, staviteli z Kroměříže. Plány tyto však nedošly schválení. Nejdůst. konsistoř zaslala obci nové plány, které bezplatně zhotovil architekt knížecí, pan Gustav Mereta, k nimž p. Ant. Zajíček na požádání představenstva obce potřebný rozpočet učinil. Náklad na stavbu kromě vnitřní úpravy rozpočten na 19.800 zl.r.č. Při ofertním jednání dne 28. května 1888 odevzdalo se provedení stavby p. Antonínu Zajíčkovi. Technickým znalcem ustanovil J.E. pan kardinál Olomoucký p. architekta Maretu a po jeho úmrtí opět svého architekta Völkla.

Obec převzala dodávání kamene, písku a cihel i s dovozem, kterého se všichni majitelé povozů i kraváci velmi pilně zúčastnili. Cihly pálily se v cihelně v "Hliníku" rok před stavbou zřízené. Pec v břehu vykopali občané bezplatně. Dne 6. března 1888 zemřel pan farář, děkan, kanovník a arcikněz Pustiměřský P. Jan Mich a stal se administrátorem P. Metod Špaček, rodák Leškovský. Velebný pán tento napomáhal po příkladu zvěčnělého pana kanovníka Pustoměřského Drysickým radou i skutkem. Záležitost stavby dospěla tak daleko, že se mohlo přikročiti ke kopání základů, což se dne 5. června roku 1888 způsobem slavnostním stalo. Toho dne sloužil pan administrátor zpívanou mši svatou v kapli, pak se šlo průvodem na staveniště, kdež pan administrátor pěknou a dojemnou řečí význam slavnosti vylíčil. Slavnost tato odbývala se sice jen soukromně po domácku, ale učinila na účastníky dojem tak mocný, že nebylo možné ubrániti se slz. Úchvatný byl to okamžik, kdy velebný pán s představenstvem a po nich ostatní občané trojím rýpnutím do země kopání základů zahájili. Slzy vděčnosti kanuly při tom za milost, že jim Všemohoucí dopřál dávno touženého dne tohoto se dočekať. Dne 24. června odbývalo se svěcení základního kamene a zároveň jubilejní slavnost 40 letého panování J.V. císaře a Krále Františka Josefa I., na kterouž památku zasazena jest do zdi chrámové pamětní deska. Také sv. otec Lev XIII. slavil 1. ledna toho roku své 50. leté kněžské jubileum. Také toto jubileum bylo v obci naší a sice ve svatvečer před novým rokem slaveno. Celá vesnice byla osvětlena, hudba hrála, střílelo se z hmoždíře a žáci zdejší školy zapěli Papežskou hymnu na návsi u sochy sv. Floriána. V tomto roce čítá obec naše 117 čísel domovních, 670 obyvatelů, má jednotřídní školu, kterou navštěvuje 150 dětí. Zbývá ještě podotknouti, že práci stolařskou při stavbě této převzal stolář zdejší Karel Zbořil, práci kovářskou kovář zdejší Antonín Smékal, vazbu dělal pan Berg z Vyškova a práci zámečnickou pan Fiedler z Ivanovic. Zvony objednala u zvonolijce Emila Vebra v Brně a hromosvod zhotovil p. J. Lefenda, zámečník z Olomouce. Na konci zasluhuje chvalné vzpomínky péče stavitele p. Antonína Zajíčka o řádné provedení stavby, jeho políra Martina Havlína péče o pořádek a bezpečnost dělníků, obětavost představenstva obce, obecního i stavebního výboru, jakož i všech občanů, kteří mnohé práce při stavbě této zdarma a rádi konali.

Bože milostivý, jenž všecky věci dobře řídíš a spravuješ, uděl nám milosti, bychom dílo ve jménu Tvém započaté ku Tvé cti a slávi také šťastně a svorně dokončili.

A nyní ještě slovíčko k Vám, drazí potomci, jimž tato listina snad někdy do rukou se dostane: važte sobě chrámu tohoto, který jsme s velikou obětavostí zbudovali, navštěvujte jej často, buďte věrní víře po otcích zděděné a pamatujte na nás, kteří již dávno v hrobech odpočívati budeme, někdy také "Otčenášem".

**FARNOST EUCHARISTII, MODLITBOU, DOBROČINNOSTÍ ŽIJE.
PROSÍM S VDĚČNOSTÍ - PAMATUJTE DAREM NA ŽIVOT SVÉ FARNOSTI:**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PUSTIMĚŘ:
číslo účtu: 1560129309/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST DRYSDICE:
číslo účtu: 1560130369/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST PODIVICE:
číslo účtu: 1560131329/0800**

**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST TOPOLANY:
číslo účtu: 1560196309/0800**

**SVŮJ DAR NAVÍC MŮŽETE ODEPSAT Z DANÍ!
POŽADAVEK NA POTVRZENÍ PRO ODPIS ZAŠLETE NA EMAIL:
josef.benicek@seznam.cz**

PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA KAŽDÝ VÁŠ DAR A ŽEHNEJ VÁM.

PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA (5. 10. 2025)

**PUSTIMĚŘ: 3.000,-Kč DRYSICE: 4.400,-Kč; PODIVICE: 1.650,-Kč TOPOLANY: 1.000,-Kč
PÁN BŮH ZAPLAŤ VÁM VŠEM, KDO PAMATUJETE NA POTŘEBY SVÉ FARNOSTI!**

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PRO DUŠE V OČISTCI

1. – 2. listopadu: návštěvou kostela - modlitbou Otče náš a Věřím v Boha,
při splnění tří obvyklých podmínek
(*sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysly Sv. otce*).

1. - 8. listopadu: je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně
plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci,
návštěvou hřbitova a modlitbou za zemřelé (třeba jen v duchu);
(*kdo z vážného důvodu nemůže hřbitov navštívit v uvedeném termínu,*
může tak učinit již od 25. října.

V ostatních dnech lze získat odpustky částečné.

"Když jsem šel k Janu Pavlu II., vždy jsem musel mít připraveny aspoň dva vtipy

TOMÁŠ KARDINÁL ŠPIDLÍK, S.J.,
čestný občan Pustiměře

I.

Víte, co se stane, když na Slovensku vybuchne jaderná elektrárna? - Vyměníme si hymny, Slováci budou zpívat „Kde domov můj...“, a my: „Nad Tatrou sa blýska...“.

II.

Víte, jak zemřel Hitler? - Dostal infarkt, když mu přišel účet za plyn.

III.

„No, dědo, jak dopadlo rande?“, ptají se vnučky. Dědeček povídá: „Ále... Já jsem se usmál, ona se usmála a potom jsme si dvě hodiny v trávě hledali zuby...“.

IV.

Byly časy, kdy jsem chtěla zhubnout na 55 kg. Pak přišly časy, kdy jsem chtěla zhubnout na 60 kg. Dnes chci zhubnout na 70 kg. Je super, když si člověk dává stále vyšší cíle!

V.

Pan Novák zaparkoval auto v ne zrovna bezpečné čtvrti. Aby odradil případné zloděje, dal za sklo lístek: "Nádrž je prázdná, rádio nemám, motor mi ukradli." Když ráno přišel k autu, stálo bez kol na cihlách, a na lístku bylo dopsáno: "Tak k čemu by Ti byla kola?"

VI.

Dva pánové jdou proti sobě v parku po cestě a oba za sebou táhnou pravou nohu. Jeden se na druhého s porozuměním podívá, ukáže si na nohu a říká: „Kuvajt, 1993.“ Druhý ukáže palcem za sebe a říká: „Psí výkal, deset metrů zpátky.“

VII.

Brežněv se na tiskové konferenci zamyslí a povídá: „Tedy soudruzi novináři, ta časová pásma, to je celosvětový problém. Nedávno jsem chtěl s Indírou ta povstání na východě Indie, zavolám jí, ona byla zrovna ve vaně, no trapas! Anebo onehdy: jdu z oběda a říkám si: brnkneš Ronaldovi a urovnáš s ním ty rakety. No jenže ve Státech bylo zrovna půl páté ráno a Reagan ještě spal.. no byl tak našťvaný, že z toho sešlo. No anebo tu zas zavolám papeži do Říma, jak se mu daří po tom atentátu. No a ono tam bylo hodinu před ním.“

VIII.

Mladý zdvořilý muž vynese stařence těžký kufr do pátého patra. Babička se s ním loučí: „Děkuji vám, to bylo od vás hezké. Kouříte?“ – „Ano,“ odpoví mladík horlivě. „Hned jsem si to myslela, když jste se tak zadýchal. Měl byste toho nechat.“

POŘAD BOHOSLUŽEB: 12. - 19. října 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 12. října	28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za +MUDr. Evu KOLLÁROVOU, živou a zemřelou rodinu
		DRYSICE 9.30	za + Marii KNAPOVOU, rodiče, přátele a duše v očistci
		PODIVICE 11.00: za + Jiřinu SVOBODOVOU, + rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu	
		TOPOLANY 18.00	za dar víry a Boží požehnání pro děti a vnuky
PONDĚLÍ 13. října	PONDĚLÍ 28. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Marii KOUTNOU, manžela, rodiče a Boží požehnání pro rodinu	
ÚTERÝ 14. října	SV. KALIST I., PAPEŽ A MUČEDNÍK	PODIVICE 8.00	za dar víry a požehnání pro děti a vnuky
STŘEDA 15. října	SV. TEREZIE OD JEŽÍŠE, PANNA A UČITELKA CÍRKVE	DRYSICE 18.00	za + bratra Stanislava, syna Alexandra a duše v očistci
ČTVRTEK 16. října	SV. HEDVIKA, ŘEHOLNICE SV. MARKÉTA MARIE ALACOQUE, PANNA	PODIVICE 8.00	za + rodinu MENŠÍKOVU, NAVRÁTILOVU a duše v očistci
PÁTEK 17. října	SV. IGNÁC Z ANTIOCHIE, BISKUP A MUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 18.00: za +Josefa a Zdeňku MANOVY, syna Petra a + zemřelou rodinu	
SOBOTA 18. října	SVÁTEK SV. LUKÁŠ, EVANGELISTA	PODIVICE 8.00	za dary Ducha Svatého pro farníky a občany Podivic, Pustiměře, Drysic a Topolan
NEDĚLE 19. října	29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SVĚTOVÝ DEN MISÍ SBÍRKA NA MISIE	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Karla a Annu SMEJKALOVY, rodiče a sourozence z obou stran	
		PODIVICE 9.30: za + Miroslava a Františku HUDEČKOVY, Jana a Oldřišku NAVRÁTILOVY a Marii KONEČNOU	
		SVÁTOST KŘTU: PETR JIŘÍ SEDLÁČEK DRYSICE 11.00: za +Dominika GAŠPARÍKA, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro rodinu	
		TOPOLANY 18.00: na poděkování za dar zdraví a Boží požehnání pro manžele PŘIKRYLOVY	

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel.517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední.
Díky sponzorům dotovaná cena: 30,-Kč/ks. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>

POŘAD BOHOSLUŽEB: 19. – 26. října 2025

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 19. října	29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SVĚTOVÝ DEN MISÍ SBÍRKA NA MISIE	PUSTIMĚŘ 8.00: za + Karla a Annu SMEJKALOVY, rodiče a sourozence z obou stran	
		PODIVICE 9.30: za + Miroslava a Františku HUDEČKOVY, Jana a Oldřišku NAVRÁTILOVY a Marii KONEČNOU	
		SVÁTOST KŘTU: PETR JIŘÍ SEDLÁČEK DRYSICE 11.00: za +Dominika GAŠPARÍKA, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro rodinu	
		TOPOLANY 18.00: na poděkování za dar zdraví a Boží požehnání pro manžele PŘIKRYLOVY	
PONDĚLÍ 20. října	PONDĚLÍ 29. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Annu a Michala GÁBOROVY, dceru, rodiče a duše v očistci	
ÚTERÝ 21. října	BL. KAREL I. RAKOUSKÝ CÍSAŘ A APOŠTOLSKÝ KRÁL	PODIVICE 8.00: za Boží požehnání pro rodinu BENÍČKOVU a ZELENKOVU	
STŘEDA 22. října	SV. JAN PAVEL II., PAPEŽ	DRYSICE 18.00: na poděkování za 96 let života Vlasty POLÁCHOVÉ s prosbou o další Boží pomoc	
ČTVRTEK 23. října	SV. JAN KAPISTRÁNSKÝ, KNĚZ	PODIVICE 8.00	za dar uzdravení očí pro vnučku Alenku
PÁTEK 24. října	SV. ANTONÍN MARIA KLARET, BISKUP	PUSTIMĚŘ 18.00: za + Jiřinu POHLODKOVOU, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu	
SOBOTA 25. října	DRYSICE: VÝROČÍ POSVĚCENÍ KOSTELA (1896)		
NEDĚLE 26. října	 30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za živou a zemřelou rodinu HROZOVU
		DRYSICE 9.30: za + Annu ZAREMBOVOU, manžela, živou a + rodinu ZAREMBOVU a ČTVRTNÍČKOVU	
		PODIVICE 11.00: za +Andělku a Petra ŠMEHLÍKOVY syna, snachu, duše v očistci, Boží ochranu pro rodinu ŠMEHLÍKOVU a POSPÍŠILOVU	
		TOPOLANY 17.00	za + Jaroslava PŘIKRYLA, dvoje rodiče a Boží ochranu a požehnání pro živou rodinu

FARNÍ INFORMÁTOR, XXXII. ročník, týdeník pro vnitřní potřebu farností PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE, TOPOLANY (tel. 517356351, 723593106. Email: josef.benicek@seznam.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě, na příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neboť bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. **Díky sponzorům dotovaná cena: 30,- Kč/ks.** Tisk: MORAVIATISK spol s r.o. Ve formátu pdf na <http://www.pustimer-farnost.cz>